

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ta Praktika Tu Apostatiku Synedriu. Acta Conciliabvli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431

Τ Α

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ.

ACTA CONCILII ABVLI.

Αναφορὰ τῆς ἀνατολικῶν πατρῶν βασιλείας ἧς παρὲν ταῦτα τὸ σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ ἀγίας πατρῆσιν, αἰαγαζόντες τὰ ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης σιωόδου τυπωθέντα ἔπι τοῖς παροδοῦσιν * αὐτῆς λιβέλλοις ὡς Κυρίλλου καὶ Μένωνος τῆς ἀγιωτάτων ἡλίας ἐσάλη Εἰρήναιω κόμητι, καὶ δι' αὐτὸν ἀπεδόθη.

Relatio orientalium ad imperatorem, cui symbolum sanctorum Nicænorum patrum præposuerunt, referentes de sanctæ & œcumenicæ Synodi decretis super libellis, quos sanctissimi Cyrillus & Memnon ipsi obtulerūt. Fuit autem relatio hæc ad Irenæum comitem missa, & per ipsum imperatori exhibita.

ΘΡΗΝΩΝ ὡς ἀληθῶς καὶ δακρύων καὶ ὀδύμενῶν ἀξία τὰ ὑπὸ τῆς λεγομένης Ἐπισκοπῆς Ὁλιμῶν ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ θανάτῳ καὶ τῶν μετὰ καὶ ἀρρήτων τῆς ἐκκλησίας μυστήρια παύροις. καὶ καταρεθέντες γὰρ ὑφ' ἡμῶν διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν παρανομίας Κυρίλλου καὶ Μένωνος, καὶ διὰ τὸν δυνάστεως Ἀπολιναρίου φρόνημα, ὃ ἐν τοῖς κεφαλαίοις τοῖς ὑπὸ αὐτῶν πεμφθεῖσιν Ὀρθόδοξοι, λιβέλλοις, ὡς ἐγνωμένον ἔπι τὸ παρόντος, ἔδοσαν τοῖς λοιποῖς τὰ ἀδύνατα ἐκείνα πεποιθήσει, καὶ τοῖς κεφαλαίοις ἐκείνοις τοῖς ἀίρετικοῖς καὶ ἀπογορεύσασιν καὶ διὰ τῶν παρ' ἡμῶν τῶν τῆς ἀκοινωνήσεως ὑποβληθέντες Ἐπιλήμω, ὡς παρ' ἡμῶν ἀδικηθέντες, καὶ δικασταῖς χριστιανῶν τοῖς ὑποβληθεῖσιν οὗσι, καὶ τοῖς ἴσοις ἐκλήμασιν ὑποκειμένοις, ἐκάλεισαν ἡμᾶς εἰς κελίεσσιν, ὅθεν ἀκήρατον τῆς ὀρθοδόξιας πίστιν διαφυλάττειν παροαιρουμένων. εἶτα ἡμῶν

NÆ temerarii eorum conatus qui episcopi dicuntur, lamentatione, lacrymis & luctu sunt digni: siquidem etiam magna illa secretaque ecclesiæ mysteria, tamquam in scena ac theatro, ludibrio exponunt. Etenim Cyrillus & Memnon propter multa scelera, impiumque Apollinarismum, quem ex capitibus, quæ ipse (Cyrillus) emisit, deprehendimus, a nobis exautorati, libellos quosdam, ut in præsentia accepimus, reliquis qui illa nefaria perpetraverant, & illis hæreticis capitibus subscripserant, exhibuerunt; atque ob id excommunicationis censura a nobis subiecti, tamquam iniuria fuissent a nobis affecti, iudicibusque vsi præuaricata legis reis, iisdemque criminibus implicatis, nos, quibus propositum est orthodoxam fidem integram conseruare, in iudicium vocauerunt. Postea vero,

Innocentium absolutionem id fuisse indicare videtur.

Omnia hæc mera mendacia sunt, & calumniae imposturae.

Schismatici ad Synodum citati, compere non sunt ausi, ut ipsi met facerent.

cum competenter respondiſſemus, pietatis vestræ placitum hac de re expectari oportere, atque hæc etiam bis & ter dixiſſemus; pietatis functionē sacerdotalem, vt sibi persuadent, illis restituerunt: idem moliti, ac si quis, cum ipse sit ligatus, neque semetipsum a vinculis expedire valeat, alium tamen solvere conetur. Nam si Memnonis & Cyrilli depositio a nobis facta, valida non fuisset; nec libellos exhiberi, nec depositos absolui, quod ipsi putant, oportebat. Sin autem ea exauctoratio vere iusta legitimaque fuit, vt reuera fuit; horum quoque excommunicatio, perinde ac depositio, iusta validaque existet: ab iisdem enim hæc & illa manauit. Hæc cum ita se habeant, quomodo excommunicationis vinculis innodati, & omni sacerdotali functione priuati, depositis sacerdotii ministerium restituere potuerunt, idque maioribus quoque sese inuoluentes criminibus? Quippe excommunicati cum essent, communionem temere attentarunt, & cum depositis, etiam ante ridiculam illam absolutionem, contra iura communicauerunt. Rogamus itaque maiestatem vestram, ne ecclesiasticas leges proculcatas neglectui habeat; sed vt fidem impugnatam quam celerime vindicet, nobisque infidiis appetitis (nam sexcenta mala, eaque extrema, minantur) succurrat, & hinc liberatos ad regiam ciuitatem euocet; vt coram pietate vestra illorum iniquitatem & impietatem redarguamus. Persuasum enim habemus, fieri non posse, vt legitimo ordine, quæ proposita sunt, constituantur, nisi

Schismatici Synodum Constantinopolim aut Nicomediam dolose transferrī efflagitant.

ἀκολουθῶνς ὑποκρινάμενων, ὡς ἂν ἀναμείναι τὰ ᾧ τῆς ὑμετέρας βίσεβείας τυπούμενα, καὶ δις καὶ τρις ταῦτα εἰρηκότων, παιδιὰν ἡἰσάμενοι τῶν τῆ βίσεβείας δεσμοῖς, ἀπέδοσαν αὐτοῖς, ὡς γε νομίζοισι, τὴν ἱερουργίαν ὅμοια ποιούτες, ὡσπερ αὐτοὶ εἰς δεδεμένους, καὶ εαυτὸν τῶν δεσμῶν ἀπαλλάξαι μὴ δυναμένοι, ἕτερον λύειν ἔπιχρήσεν. εἰ μὲν γὰρ ἐκ ἀξιοχρεως ἡμεῶν ἢ ἡμῶν γρηγορήν Μέμνονος καὶ Κυρίλλου καὶ τῶν ἄλλων, ἐξελῶ μηδὲ λιβέλλοις δοθῶμαι, μηδὲ λυθῆναι, ὡς γε νομίζοισι, τῶν κειραμένων τῶν εἰς τὴν ἀληθείαν, ὡσπερ οὐκ ἀληθῶς, ἀξιοχρεως ἡμεῶν, καὶ ἡ ἀκοινωνησία ὡς αὐτῶν ἀξιοπῶς καὶ βέβαια. ᾧ τῶν γὰρ τῶν αὐτῶν αὐτῶν ἀκείνη ἐχρήσθη. τούτων ἡ οὕτως ἐχόντων, πῶς οἶόν τε ἡμεῶν ἀκοινωνητοῖς, καὶ πάσης ἱερουργίας κεκωλυμένοι, τοῖς κειραμένοις ἱερουργίαν ὁποδῆσαι, καὶ ταῦτα μείζον ἐκλήμασιν εαυτῶν πεπειρημένους; ἀκοινωνητοῖς γὰρ ὄντες, τὴν τε κοινῆς κατετόλμησαν, καὶ τοῖς κειραμένοις ᾧ τῶν ἀνόμως ἐκοινωνήσαν, καὶ περὶ τὴν καταγέλαστος λύσεως. θεομῆτα τῶν νῦν τῶν ὑμετέρου κράτους μὴ ᾧ τῶν εἰδῆν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων δεσμοῖς, ἀλλ' ὡς τάχιστα ἐπαμύναι τῆς πίστεως πολεμουμένη, καὶ ἡμῶν ἔπιβουλομένοις. μὲν γὰρ ἡμῶν ἀπλοδοσῶν ἀνήκεστα; καὶ κελύσαι ἡμῶν ἐν τῶν ἀπαλλαγῶν, καὶ εἰς τὴν βασιλίδα πόλιν παραγῆναι, ἵνα ἔπι τῆς βίσεβείας τῆς ὑμετέρας καὶ τῶν παρανομῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀσεβείων διελέγξωμεν. ἀδωάτων γὰρ, ὡς ἡγορήθη, διχα τῶν ὑμετέρων κειρατοῖς βίσεβείας καὶ ἐν τῶν τῶν

ANNO CHRISTI 431.

ἱερουργίας ἀποργίας

καὶ ἐκείνη τῆς

ἐπαμύναι

περ-

ANNO CHRISTI 431.

ἡμεῖς ἐπιπέμψαμεν ὑμῖν τὴν ἐπιτομήν... ἡμεῖς ἐπιπέμψαμεν ὑμῖν τὴν ἐπιτομήν... ἡμεῖς ἐπιπέμψαμεν ὑμῖν τὴν ἐπιτομήν...

vestræ maiestatis auctoritas intercedat. Quod si hoc serenitati vestræ non probatur, supplicamus Nicomediâ accerfiri, vt expedite quæ aguntur dominationi vestræ significemus, vestræque pietatis sanctiones accipiamus. Obsecramus etiam celsitudinem vestram Christo dilectâ, vt cum quolibet metropolitano duo dumtaxat religiosissimi episcopi cõuocentur. Nam multitudo ad dogmatum quidem inquisitionem superflua est, solum vero nouit excitare tumultus. Quamobrè & supra memorati multitudine stipati venerunt, hac sola confidentes, non autem veritate, aut dogmatum re-stitudine: atque hoc vnum student, vt hominum turba quod volunt efficiant, subscriptionumque multitudine animos fallaciter occupet. Nos vero vestro edicto obsequentes, & paucos quosdam ad dogmatum examinationem plus satis futuros arbitantes, tres tantû ex qualibet prouincia huc accessimus, vestræque pietatis decreta perpetuo obseruantes, piissimos episcopos istuc non amadauimus, vt fecerunt illi qui omnia facile audient; sed quæ oportuit, per literas significauimus: hoc vnum ob oculos versantes, ne piis vestris decretis obsistamus. Ad hæc pietatem vestram obnixe obtestamur, vt omnibus præcipiat, vt fidei in ciuitate Nicæna expositæ (quam huic quoque epistolæ nostræ præposuimus) subscribant; nihilque peregrinum ipsi adsuant, neque Dominum nostrum Iesum Christum purum hominem esse dicant: nam & Deus perfectus est, & homo perfectus: neque Christi deitatem patibilem inducant: vtrumque enim æque temerarium est.

Schismatici paucitatem suam sibi obesse cognoscetes, orthodoxorum multitudinem in contemptum adducere student.

Sed tamen alios subornasti, qui multo plus poterant, quam vestri schismatici episcopi.

* πύστις μίτος

Concil. Tom. 5.

R I I I

De schismaticis.

Περὶ τῶν ἁποστασίων.

Sacra diæceſeos orientalis Synodus, ceterique una cum ipsis ex diuerſis prouinciis ac diæceſibus congregati, videlicet ex Bithynia, Piſidia, & Cappadocia ſecūda, Paphlagonia, Europa, Myſia, Rhodope, Theſſalia, interlocuti ſunt quæ ſequuntur.

Ἡ ἀγία συνόδος, ἢ τε τῆς διαβουλικῆς διοικήσεως, καὶ ἡ συνὰ αὐτοῖς ἐκ διαφόρων διοικήσεων καὶ ἐπαρχῶν συνηγμένοι, Βιθυνίας, Πισιδίας, καὶ Καππαδοκίας δευτέρας, Γαλαταρίας, Εὐρώπης, Μισίας, Ροδόπης, Θεσσαλίας, διελέκσαντα ἕτασπετραγμένα.

PROPTER ecclesiasticas controuersias nuper enatas Ephesum ab illis conuocati, quos Deus ad iuste regnandum selegit, & ad orbis terræ gubernaculum instituit, quique subditos sapienter ac pie regunt, impigre ad dictam ciuitatem nos contulimus. Cum autem non parum temporis propter turbas a Cyrillo & Memnone excitatas incassum fluxisset, secundisque ac tertiis destinatis pientissimorum Christianique amantium imperatorum nostrorum literis præceptum esset, vt Dei ecclesiæ, quæ vbiq; sunt, pacis vinculo coniungerentur, atque in fidei expositione, quam beati patres apud Nicænam ciuitatem ediderant, acquiescerent, exortis videlicet scandalis e medio sublatis, conati sumus episcopos cum Ægyptii Cyrilli sententia facientes, hæreticisque illius expositis capitibus adstipulatos, inducere, vt (capita) illa orthodoxæ fidei aperte repugnantia condemnarent, & expositione Nicæna contenti essent, iuxta Christianissimorum imperatorum nostrorum sanctionem. Verum cum hoc illis (quod nicaissima τῶν φιλοχρίστων ἡμῶν βασιλέων. μὴ δυνώμενοι δὲ αὐτῶν πείσσει

Τῶν ἐναγχος ἀναφύεντων ἐκκλησιαστικῶν ἐνεκα ζητημάτων εἰς τὴν Εφεσίων πόλιν συγκληθέντες ὑπὸ τῶν δικαίως βασιλευσάντων ὑπὸ τῆς θεοῦ δοκιμασθέντων, καὶ ἑστῶν ἰακκας τῆς οἰκουμένης ἐχρημασθέντων, ἡ ἁγίας τε καὶ ἁγιωτάτης ἁποστόλους ἀποστόλων, ἀόκτως τὴν εἰρημεινίαν κατελάβομεν πόλιν. χρόνου δὲ τελειώσας ἐκ ὀλίγου διὰ τὰς γενημενίας ὑπὸ Κυρίλλου καὶ Μემνονος ταραχάς, καὶ δις καὶ τρις γενημασθέντων φοιτησάντων ὑπὸ τῶν ἡμετέρων βασιλέων, ἡμετέρων πᾶσι δεισιμῶ τῆς εἰρημίας ἐνώσασαι τὰς ἀπανταρχοὺς τῆς θεοῦ ἐκκλησίας, καὶ ἄρκεθῶσαι τῆ ἐν Νικαίᾳ ὑπὸ τῶν μακαρίων πατέρων ἐκπεδείξι πιστῆ, ἐκβαλλομένων δηλαδὴ τῶν ἀναφύεντων σκανδάλων. ἐπεφάσθημεν γὰρ ἑστῶν τῶν Αἰγυπτίου Κυρίλλου φρονήσαντας ἁποστόλους, καὶ τοῖς ὑπὸ αὐτῶν ἐκπεδείξι ἀρετικῶν κεφαλῶν καυτοφάσαντας, πείσσει ἀνελεῖν ἐκείνα τὰ τῆ ὀρθοδόξου πιστῆ λυμηνόμην σαφῶς, ἄρκεθῶσαι ὅ τῆ ἐν Νικαίᾳ γενομένη ἐκπέσει, καὶ τὸ ἐξ-

Quomodo de pace cum synodi patribus tractatis, qui nunquam prodire ausi fuissent?

ANNO
CHRISTI
431

* ἐπιφάνει

διὰ τὸ κακῶς ἡνομήσθαι αὐτοῖς πρὸς
ληψιν, ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῆ ὑμεῖς τῆ
πατέρων * ἐμμένοντες πίστι, καὶ μηδὲν
αὐτῆ ξένον προσεπιθέσθαι συγχωρή-
σαντες, ταύτην ἐβραβεύσασθαι, καὶ
καὶ τὰς ὑπογραφαῖς τῶν οὐκ αἰσίου ὀ-
μολογῆσαι βεβαίως. Ὡς καὶ γὰρ τῆ
ὀλίγων βούτων ῥημάτων ἢ ἐκδοσὶς καὶ
τῆς ὡσεβείας διδασκαλίας ἀκελεύεις, καὶ
τῆς ἀληθείας ὑποδείξαι τῶν τελ-
ῶν, καὶ τῆς ἀρεπικῆς καταδοξίας
ἐλέγξαι τῶν πλάτων. ἐστὶ δὲ ἢ ἐκδο-
σὶς τῆς πίστεως οὕτως.

Γινώσκοντες εἰς ἓνα θεόν, πατέ-
ρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν
τε καὶ ἀορατῶν ποιητὴν. καὶ εἰς ἓνα
κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ὃν τὸν
θεοῦ, ἡνωθέντα ἐκ πατρὸς μονογε-
νή, ἑτεροῦ ἐκ τῆς οὐσίας τῆ πατρὸς
θεοῦ ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, θεὸν
ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ ἡνωθέν-
τα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πα-
τρί· διὸ οὐ τὰ πάντα ἐγένετο, ἅτε
ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆ γῆ. ὅτι ἡ-
μεῖς εἶδον ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὸ ἡμε-
τέραν σωτηρίαν κατεβήσθη, καὶ σαρ-
κωθέντα, καὶ ἐνανθρωπήσαντα πα-
θόντα, καὶ ἀναστάντα τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ·
ἀνελθόντα εἰς οὐρανοὺς, καὶ ἐξελθόντα
ἐκ πατρὸς καθισθέντα, καὶ ἐρχόμενον
κεῖναι ζῶντα καὶ νεκροῖς. καὶ εἰς τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον. εἶδον δὲ λέγοντας·
ὡς ποτε ὅτε ἐκ ὕδατος, καὶ πρὶν ἡνω-
θῆναι ἐκ ὕδατος, καὶ ὅτι ὅτι ἐκ ὄντων
ἐγένετο, ἢ ὅτι ἑτέρας ὑποστάσεως ἢ
οὐσίας φάσκοντες εἶναι, ἢ ἁρεπλόν, ἢ
ἀλλοιωτὸν ὃν τὸν θεοῦ· τοῦτο
ἀναθεματίζου ἢ καθολικῆ καὶ ἀπο-
στολικῆ ἐκκλησίας.

Αὕτη ἐστὶν ἡ πίστις, ἡ ἐξέδωκετο
Concil. Tom. 5.

mirum peruersa opinio animos
illorum præoccupasset) persua-
dere non possemus; nos sanam pa-
trum fidem sectantes, nihilque ex-
traneum illi admisceri patientes,
hanc in scriptis exponere, sub-
scriptionibusque confirmare no-
stram confessionem compulsi su-
mus. Horum namque paucorum
verborum expositio sufficit cum
ad pietatis doctrinam exacte tra-
dendam, tum ad veritatis viam
ostendendam, tum ad redarguen-
dos hæreticæ prauitatis errores.
Habet autem ea fidei expositio
hunc in modum.

Credimus in vnum Deum, Pa-
trem omnipotentem, visibilibus
omnium & inuisibilibus facto-
rem. Et in vnum Dominum Ie-
sum Christum, Filium Dei, na-
tum ex Patre vnigenitum, hoc
est, ex patris substantia: Deum de
Deo, lumen de lumine, Deum ve-
rum de Deo vero; genitum, non
factum, consubstantialem patri,
per quem omnia facta sunt, quæ
in cælo, & quæ in terra. Qui pro-
pter nos homines, & propter no-
stram salutem descendit, & incar-
natus est, & homo factus: passus
est, & tertia die resurrexit, & a-
scendit in cælos, sedetque in dex-
tera patris, & venturus est iudi-
care viuos & mortuos. Et in Spi-
ritum sanctum. Qui autem di-
cunt: Erat aliquando cum non
erat, & antequam nasceretur, non
erat, quodque ex nihilo factus est,
aut ex alia substantia aut essentia,
aut vertibilem, aut alterabilem
esse filium Dei asserunt: eos ana-
thematizat catholica & apostoli-
ca ecclesia.

Hæc est fides, quam patres
exposuerunt; in primis quidem
Fidei Nica-
na Symboli
facit contra
omnes hære-
ses.

Rrrr ij

ANNO
CHRISTI
431
ἐπιφάνει
ἐκδοσὶς
ἀκελεύεις
ἀληθινὸν
ἀναθεματίζου
ἀποστολικῆ
ἐκκλησίας

ANNO CHRISTI 431.

contra Arium blasphemantem, & Filium Dei creaturam esse dicentem; tum vero contra omnem hæresim Sabelli, Photini, Pauli Samofateni, Manichæi, Valentini, Marcionis, & contra omnem hæresim quæ aduersus ecclesiam catholicam sese erexit: quos etiam episcopi illi, qui trecenti decem & octo numero in ciuitate Nicæa olim conuenerant, condemnarunt. In hac fidei expositione nos omnes conquire scere confitemur; & qui hic Ephesi conuenimus, & qui in prouinciis nostris degunt religiosissimi episcopi, assensum præbentes omnibus his quæ a nobis agentur. Sapientis enim consilio morem gerimus: *Ne transferas, inquit, terminos æternos, quos posuerunt patres tui.* Ceterum capita, quæ hæretico sensu imbuta Cyrillus Alexandrinus nuper exposuit, quibusque nonnullos superuacaneos & stolidos anathematismos atexit, & quæ episcoporum calculo ac subscriptione corroborare conatus est, illa sancta Synodus Ephesi congregata explodit, & ab orthodoxa fide aliena esse decernit.

Prout. 22. v. 28.

Imo sancta Synodus ea omnia ut orthodoxa communi omnium suffragio approbavit.

Ioannes episcopus Antiochiæ orientalis, sanctæ fidei præscriptæ consensu.

Epistola hæc ad Rufum habetur infra suo loco iuxta feriè rerum gestarum.

Subscripserunt autem similiter & reliqui ipsorum episcopi; qui etiam per epistolam, qua subiungitur, Rufum episcopum ut ipsis auxiliaretur, rogauerunt.

βλασφημοῦτος, καὶ λέγοντος κή-
μα εἶναι ὃν τῶ θεοῦ· καὶ πα-
σης αἰρέσεως, Σαβελίου τε, καὶ Φω-
τεινοῦ, καὶ Γαύλου τῶ Σαμοσατέως,
καὶ Μανιχαίου, καὶ Οὐαλεντίνου,
καὶ Μαρμιων· καὶ καὶ πάσης αἰρέ-
σεως, ἥ τις ἐπαπέστη τῇ καθολικῇ ἐκ-
κλησίᾳ· οἷς καὶ κατέκρινον ἐν τῇ
Νικαίων πόλει σωτηρημένοι ἑπίσκο-
ποι τετρακόσιοι δεκάοκτώ. ταύτη τῇ
ἐκδέσει τῆς πίστεως ἅπαντες ἐμμένειν
ὁμολογησάμενοι, ἡμεῖς τε ἐν Ἐφέ-
σῳ σωελθόντες, καὶ ἐν ταῖς ἡμε-
τέραις ἐπαρχίαις διοσεβέστατοι ἑπί-
σκοποι, σωθέντες ἐμμένειν πᾶσι
τοῖς ὑφ' ἡμῶν προσηγορευμένοις. πρὸς
μὲν τῶν θεῶν λέγοντι· μὴ μέ-
ταρτέρετα ἀνάγια, ἀ' ἐξ ἑνὸς πατέ-
ρος ἑστί. τὰ δὲ ἐναχὸς ἐκ Κυρέλλου
τῶ Ἀλεξάνδρειας ἐκτεθέντα ἀ-
ρετικὰ κεφάλαια, οἷς καὶ ἀναθεματι-
σμοὺς θεοῦ καὶ ματαίους συνέθε-
ξε, καὶ ἐπέθετο ταῦτα κερῶσαι καὶ
ψήφω καὶ ὑπογραφῇ ἑπισκόπων,
ἐκβάλλει καὶ ἀλλοτελοῖ τῆς ὀρθοδόξου
πίστεως ἢ ἐν Ἐφέσῳ συναθροιστῆσαι
ἀγία συνόδος.

Ἰωάννης ἑπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς ἀνατολῆς σωεθέμενος τῇ προγραμμένη ἀγία πίστι.

Συνυπέγραψαν δὲ ὁμοίως καὶ ἄλλοι αὐτῶν ἑπίσκοποι, οἱ ἄλλοι δὲ διὰ τῆς ἐξῆς αὐτῶν ἑπιστολῆς καὶ Ροδφον ἑπίσκοπον συναθροιστῆσαι αὐτοῖς ἠξίουσαν.

ANNO CHRISTI 431.

Ἰσὺν βασιλικὸν γράμματ' ἔδοξε ἀποσταλέντ' ἐν τῷ Εφέσω πρὸς τὴν ἀρχὴν συνόδου διὰ Γαλαδίου μαγιστριανοῦ, ἀνατρέποντ' ἅμα καὶ αὐτῶν πρὸς τὴν ἀρχὴν, ὡς ὁ Φειλοῦσις ἀνώθεν ἔχουσα συζητήσεως.

Exemplum imperialium literarum, quæ Ephesum ad sanctam Synodum per Palladiū magistrarianum eo fine missæ sunt, ut euertent quæ antea per ipsos (Concilii patres) acta fuerant, tamquam de integro fieri debeat fidei discussio.

Αὐτοκράτορες Καίσαρες, Θεοδοσιος καὶ Οὐαλεντινιανὸς, νικηταί, ἑπισημοὶ, μέγιστοι, ἀεισέβαστοι, τῇ κατ' Εφεσον ἀγιωτάτη συνόδῳ.

Imperatores Cæsares, Theodosius & Valentinianns, victores, triumphatores, maximi, semper Augusti, sanctissimæ Synodo Ephesinæ.

ΤΟΥ μεγαλοπρεπέστατου κόμητος τῆς κατωσιωνιδίων δομῆτικων Κανδιδιανῶν γινώσκοντος ἡμῶν, μεμαθηκέν ἡ ἡμετέρα ὡς ἐβίασε τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἰβανὸν καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὴν Εφεσίων γερουσίαν μὴ εἰσελθεῖν ἐν τῇ πόλει, οὔτε πάντων, ὡς περ ἐδέδοκτο, τῶν δευτεροβάσιτων ἐπισκόπων σωκεληλυθῶτων καὶ τοὶ τῆς μεγαλοπόλεως Ἀντιοχείας ἐπισκόπου πλησιάζον ἢ δὴ σὺν ἑτέροις μητροπολίταις μέλλοντ' οὔτε τῶν ἡδη ἀρχιεπισκόπων συσκεψαμένων, ἢ ὁμονοησάντων ἀλλήλοις, οὔτε μὲν τῶν πρὸς τὴν πίστει καθ' ὃν ἐχρῆτο ἵσχυρον ἔξετασάντων, ἢ ὡς περ τοῖς ἐγκλησάμενοι θεοῖς ἡμῶν περὶ εἰρήνης γράμμασιν· ἀλλὰ ὡς ἐδήλωσαν εἶναι τὴν Ἰβανῶν πρὸς Ἰβανὸν ἀπέχθειαν, διὰ πολλῶν τῶν πρὸς τὸ ὁπωσὺν δόξαντα σπουδῶν, οὔτε ἀπακαλύμματα χηρῶν δυνάστεων. διὸ νομισθέν ἀπὸ τῆς λογισμῶν τῶν γενομένων πρὸς τὴν ἀρχὴν ὅθεν ἐδόξε

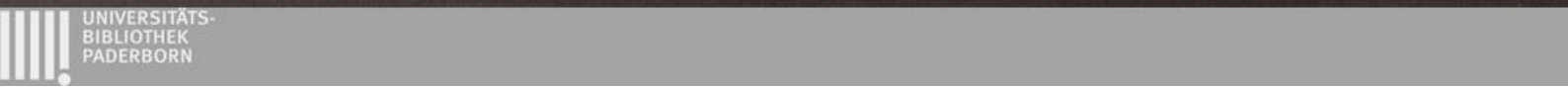
MAGNIFICENTISSIMI Candidiani deuotorum domesticorum comitis relatu pictas nostra accepit, quædam in Ephesiorum metropoli per tumultum, ac secus quam conueniat, transacta fuisse. Nam neque omnes, ut decretum erat, piissimi episcopi conuenerunt (cum tamen magnæ Antiochenæ ciuitatis episcopus cum aliis metropolitanis iam appropinquaret) neque illi qui iam venerant, simul consultaerunt, nec inter se consenserunt, neque ea quæ de fide sunt, modo quo oportebat, vel prout continebatur sacris literis nostris, quas subinde misimus, examinauerunt: sed res ita gesta est, ut manifestum euaderet, alios aliis esse infensos ob vehemens studium erga illa, quæ quomodocumq; placita sunt, nec velamen prætere valentes. Quare quæ gesta sunt, studio acta esse, quilibet existimauerit. Proinde sacræ maiestati nostræ placuit, talem procedendi modum nullum habere locum,

Falsa Candidiani narratio imperatoris decipit.

Omnia hæc falso relata fuerunt imperatoribus, ut ex precedentibus patet.

* ἀπὸ κατωσιωνιδίων

* ἀκαλύμματα

Imperatores ad subreptiam narrationem rescindunt Cœciliū alicū.

aut momentum : his vero quæ in- epte ac citra ordinem gesta sunt, cessantibus, doctrinam de pietate prius, sicuti decretum fuit, discuti, eamque iuxta communem totius Synodi sententiam in postero obtinere. Neque enim pietas nostra æquo fert animo præiudicia de industria præsumpta: quimo quæ gesta sunt, vique adeo ægre fert, vt donec pietatis dogmata ab vniuersa Synodo fuerint examinata, & quispiam e sacro nostro palatio vna cum magnificetissimo Candidiano comite destinetur, qui nostro iussu quæ acta sunt cognoscat, quique quæ legitimo ordini dissentanea sunt, prohibeat, neminem episcoporum qui conuenerunt, ab Ephesiorum ciuitate abscedere, vel ad sacrum nostrum comitatum venire, vel in suam patriam reuer- ti, vllatenus sit passura. Quod enim nulli hoc liceat, nullusve speret id tuto sibi successurum, hæ litteræ sufficient ad denunciandum pietati vestræ, ne quid aliud præter nostram iussionem iam ante perpetratis in posterum adiiciat. Quin & hoc quoque sanctitatem vestram non lateat, nos illustri- mis prouinciarum præfectis scripsisse, ne vllum prorsus in patriam vel ciuitatem suam nostro iniussu redeuntem admittant. Oportet enim omnia iuxta Dei beneplacitum, contentione seclusa, veritatisque studio adhibito discuti, ac tum demum a vestra pietate confirmationem obtinere: quandoquidem sacra nostra ma- iestas non tamquam pro homini- bus nunc, aut etiam pro sanctissi- mo piissimoque Nestorio, vel pro alio quopiam sollicita est, sed ip- sius veritatis, & dogmatis ipsius

αὐθεντίαν τῆ ἀνακτοῦθως γερονό- των ὀργουῶτων, ἑστὶν ὡς τῆς βίσε- βείας λόγους, ὡς περ ἐδέδουτο, πρῶ- τερον ὄξεῖα δὲ αὐτῶν, καὶ τὸ κοινῆ πά- ση τῆ σωδοῦ δοκοῦν εἰς τὸ ἐξῆς χρο- νὸν κρατεῖν· ἐκ ἀνερομένης τῆς ἡμετέ- ρας βίσεβείας τῆς ὄξεῖα δὲ πρὸς βίσεβείας πρῶτον οὐτῶ ὅτι πῶς γε- ρονόσιν ἀνακαλύψης, ὡς κελεύειν μέγεις ἀνὴ καὶ πρὸς πάσης τῆ σωδοῦ πα τῆς βίσεβείας ὄξεῖα δὲ δόγματα, καὶ ἄποσαλῆ ἡς ἐκ τῆς θεοῦ ἡμῶν πα- λαίου ἀμα τῶ μεγαλοπρεπεστάτω Κανδιδιανῶ τῶ κόμητι, τὰ πεπρα- γμένα καὶ κέλυσιν ἡμετέρου εἰσόμε- νος, καὶ καλύψων τὰ ἀνακτοῦθως, μη- δὲ ἄποσηναί ἡνα τῆς σπειλεγμένων ὀπισκόπων τῆς Εφισίων πόλεως, μή- τε μὲν ὅτι τὸ θεοῦ ἡμῶν ἐλθεῖν στρα- τῶπεδον, ἢ ὅτι πῶ εἰαῖς πατεῖδα ἀνάστρεψαι, ὡς γὰρ μηδὲν τῶ ἐξ- εἶναι, μηδὲ ἐλπίζειν ἀδελφῶς πρῶβή- σεσαι, ἡκανά * μὲν οὐ καὶ τῶν τὰ ὄξεῖα τῆ ἡμετέρα θεοσεβεία παρεῖρησαι τὰ γράμματα, μήτε καὶ ἕτερον παρὰ πῶ ἡμετέραν κέλυσιν πῶς γερονό- σι πρῶβῆναι. ἴσω δὲ ἡ ἀγίοπτις ἡμῶν, ὡς καὶ πῶς λαμπεράτοις ἀρχισι τῆς ἐπαρχῶν ἐπέσταται, μηδὲνα παντελῶς εἰσσαι εἰς τὸ εἰαῖς πατεῖ- δα καὶ πόλιν διχα ἡμετέρας κελύ- σεως ἴσως εἰσσαι δεχθῆναι. γρη- γὰ πάντα καὶ τὸ πῶ τῶ μέλλον ὄξε- σην, διχα φιλονεικίας καὶ μὴ ἀληθείας ὄξεῖα δὲ ἀνῆτα, οὐτῶ παρὰ τῆ ἡμετέ- ρας θεοσεβείας βεβαιωθῆναι ὡς ἐχ- ὑπὲρ ἀνδρόπων νῦν, οὐδὲ μὲντοι τῆ ἀγιοτάτου καὶ θεοσεβείατου ὀπι- σκόπου Νεστορίου, ἢ ἑτέρου ἰνός, ὑπὲρ δὲ αὐτῶ τῆ δόγματῶ καὶ τῆ

ANNO CHRISTI 431.

ANNO 431. CHRISTI 431. Δηθείας αὐτῆς Φροντίδα ποιουμένης τῆς ἡμετέρας ἐξότητος. ἐδόθη τῆς * δευτέρου * τοῦ * τριῶν * καλαυδῶν Ιουλιῶν, * ἰσαπὶς * ἰσάτου Φλαυίου Αντιόχου, καὶ τῶν δηλωθησομένων.

curam gerit. Datum * tertio Kalendas Iulias, Flauii Antiochi, & alterius designandi consulatu.

Αναφορὰ πρὸς τὴν βασιλεία Ιωάννου ἀρχιεπισκόπου Αντιόχειας, καὶ τῶν αὐτῶν, ἡ ἀντιγράψαν διὰ Παλλαδίου μαγιστρίου.

Ioannis archiepiscopi Antiocheni, ceterorumque qui illi adhaerebant, relatio rescripta ad imperatorem per Palladium magistrianum.

ΤΟΥΤΟ, δὲ σέβεις βασιλεῖς, τὰ το ὀρθοδόξιας σύστασις, τὸ λῶσαι πάντα τὰ ἀθέσμως ὑπὸ ἐκείνων γενημένα, καὶ τοῖς κανόσιν ἢ διὰ θεολογικῶν, ἢ ἐκ τῆς πᾶσι θεολογικῶν τῶν ἐξέτασιν τῶν δογμάτων ἐν τῇ συνελθούσῃ συνόδῳ γινέσθαι. ἐμακαρίσασθαι τῶν οἰκουμένων, τὰ πρὸς φάτον ἡμῖν κομιθέντα ὑμῶν διατάγματα σὺν ἐπαύροις μὲν ἀναγνόντες, ἐφ' οἷσι σκήπτροις, καὶ ἐφ' οἷα βασιλεία διακυβερνᾶται. ἄλλ' ὡσαύτ' αὐτὰ παντὸς θαύματος ὅστιν ἐπέκεινα, ὅσα πρὸς ἐπέχαστε, δὲ σέβεις βασιλεῖς, οὕτω καὶ ἡμῖν ἀναγκαστὸν ἢ πρὸς τὸ ὑμῶν κέρτος ἀπολογία, πρὸς ὧν συνελθόντων, ἐν τῇ Ἐφεσίων γυμνασίῳ πόλει, καὶ τῶν φησίσασθαι καὶ κατακρίναι τὸν ἐν πρὸς οἰμῶν τὰ ὑμῶν πατήσαντας διατάγματα. τὸν, ὅτι ὑπὸ τῶν οἰκίου συνελθόντων ἡλαυνόντων, κερῶσαι θελήσαντας καὶ ἀνανεώσαι τὸν Ἀπολινάριου καὶ Ἀρείου δογματὰ καὶ τῆς δὲ σέβεις, ἐν οἷς Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας πρὸς τὸν βασιλῆα πόλιν κερῶσαι ἡνα μὲν ἀναθεματισμῶν ἐξέπεμψε μὲν πάσης ἐδελθούσης σκείας. τὸν πρὸς ἄψονται τῆς

HOC, pii imperatores, hoc orthodoxæ fidei fulcimentum est, omnia ab illis illegitime acta euertere & antiquare, quæ etiam per canonicas sanctiones iam ante euerfa & antiquata erant; vniuersaque Synodo simul congregata, primo loco dogmatum examinationem instituentiam indicere. Sane cum decreta vestra proxime allata non absque magna laudum prædicatione legissemus, orbem terrarum beatum iudicauimus, cui talibus subesse sceptris, talique gubernari contigerit imperio. Verum ut ista quæcumque mandastis, omnem admirationem longe excedunt, imperatores piissimi; ita nobis quoque necessarium illud est, ut vestra maiestati rationem reddamus, cur in Ephesiorum metropoli constituti, condemnationis sententiam in eos ferre compulsi fuerimus, qui ab ipso statim exordio vestra decreta proculcauerunt: qui propriæ conscientiæ stimulis agitati, Arii, Eunomii, Apollinariiq; dogmata contra pietatem confirmare & innouare voluerunt, per ea quæ Cyrillus olim Alexandriæ episcopus nuper capita scribens cum anathematismis omni superstitione referta ad urbem regiam misit: qui priusquam

Rationem redditis multis mendaciis refertam.

Cyrilli capita totum oppositum euidenter ostendunt.

* ἰσαπὶς

Quam falsa
sint hac om-
nia & com-
mentitia,
Concilii acta
demonstrat.

Neque Con-
cilium con-
demnationis
tulit, sed Co-
ciliabulum,
atque hoc ip-
sum adhuc
nullo servato
ordine.

Impudentif-
sime mētin-
tur, & ca-
lumniantur.

Summa im-
pudentia im-
peratoribus
adulatur,
ac suum offi-
cium extol-
lunt.

vllam diuinorum dogmatum
scrutationem attigissent, ad o-
dium & inimicitias sese verte-
runt; cum nulla piarum sanctio-
num vestrarum ratione habita,
iniquam adeo sententiam aduer-
sus tantam Constantinopolis im-
peratricis ciuitatum sedem teme-
re proferre non dubitarunt. Ita-
que illorum infania, & insolentia
per seipsam manifesta est om-
nibus, propter quod etiam sancta
Synodus recto animi sensu, diui-
noque zelo permota, & sanctis ec-
clesiis consulens, condemnationis
sententiam in eos qui suo iam an-
te iudicio condemnati erant, pro-
tulit, nihil culpabile, (absit) vel
temerarium, quod quispiam dixe-
rit, hac in re committens; sed pie-
tati, quæ in periculum adducta
videbatur, ante omnia prospici-
ens. Atque hæc actorum nostro-
rum apud maiestatem vestram iu-
stissima sit ratio. Neque enim aut
gratia, aut odio ducti sumus, sed
hoc vnum spectauimus, vt piam
fidem fluctuantem ab iis quasi in
salutem vindicarem, qui scripta
sua in summam illorum contume-
liam & labefactionem munire
procaciter studuerunt, quæ Pe-
trus professus est, quæ de Deo lo-
cutus est Ioannes, quæ Matthæus
& alii euangelistæ prædicarunt,
quæ Paulus spiritu suggerente do-
cuit; quæ omnes orthodoxi vbi-
que terrarum predicatione di-
uulgantes, piam fidem plantaue-
runt. Quare vestram pietatem,
maiestatemque in orthodoxa do-
ctrina educatam, obnixè roga-
mus, quantum rogare possumus,
vt hanc orthodoxam fidem reti-
neat firmiter, ac propugnet, & in-
columem conseruet, tamquam in
his summæ rerum spes vobis posi-

τῶν θεῶν δογμάτων ἐρήνης, πρὸς
ἐχθρὰν καὶ ἀπέχθειαν ἰδόντας, ἐν
οἷς ἐπόλησαν παρὰ τὰ ὑμέτερα δι-
σεβῆ θεασίματα ψῆφον οὕτως ἀ-
δικον ἔξεργασθῆναι καὶ τοσούτου θεο-
νου τῆς βασιλείας τῆς πόλεως Κων-
σταντινουπόλεως. ἡ μὲν οὖν τούτων
ᾤρωνία αὐτόθεν πᾶσιν ἀνθρώποις
δήλη ἐστίν· ἐφ' ἣ καὶ ἡ ἀγία σύνοδος,
ὁρθῶ τῷ Φρονήματι καὶ ζήλω καὶ
θεῶν κινήσει, καὶ φειδοὶ τῶν ἀγίων
ἐκκλησιῶν, κατέκρινεν αὐτοκατα-
κλείους ὄντας· οὐ μεμπτόν τι, μὴ γέ-
νοιτο, οὐδὲ θερμόν, ὡς αὐτοὶ εἶποι,
πράξιον, ἀλλὰ τῇ δισεβείᾳ κιν-
διωθούσῃ πρὸ πάντων ἀμύνοσα.
αὐτὴ ὑπὲρ τῆς ἡμῶν πεπραχμέ-
νων δικαιοσύνης πρὸς τὸ ὑμέτερον
κράτος ἐσωδοτολογία· ἡμῶν μὲν μὴ
τε πρὸς χάριν, μήτε πρὸς ἀπέ-
χθειαν βλεπόντων, ἀλλ' ἐνός ὄντων,
τῆς πλὴν δισεβῆ πίστεως κυριακοῦ μὲν
ἠσπέρ διασωσάμενοι ὑπὸ τῶν τὰ ἑαυτῶν
συζητήματα αὐθαδέα βουλευθέν-
των κρατῶν, ἐπ' ἀδελφότητος καὶ ἕβρι-
ων Γέζου ὁμολόγησεν, ὡν Ἰωάννης
ἐθεολόγησεν, ὡν Ματθαῖος ἐκήρυξε,
καὶ ὁ λοιπὸν διάγγελισαί, ὡν Παῦ-
λος τῇ τῆς πνεύματος ἐνεργείᾳ ἐδί-
δαξεν, ὡν ἅπαντες οἱ ὁρθόδοξοι παν-
ταχοῦ τῆς οἰκουμένης τὸ κήρυγμα ἐκ-
φέροντες, πλὴν δισεβῆ πίστεως ἐπίρρι-
σαν. πάντως τῆς ὁρθοδόξου πίστεως δι-
αθήματα, ὅσην ἡμῶν δύναμις,
πλὴν ὑμέτερον δισεβείαν, ἐπὶ τὸ ὑμέ-
τερον τῇ ὁρθοδόξῃ ἐπετραμμένον
κράτος, ἀπέχουσαί τε καὶ ὑπερασπι-
ζειν, καὶ ἀπερωτὸν διαφυλάξαι· ὡς
ἐν τούτοις ὑμῖν οὐσίης τῆς πάντων ὑμῶν
σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ἐλ-
πίδος.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO CHRISTI 431.
* πα υμα
* πα υμα

πίδος ἡμῶν καὶ νῦν καὶ ὑπερότερον ἀρε-
 σιδοασμένων μη ἐκκλίναι * καὶ τὰ ὑ-
 μέτερον διαπιστώματα, μήτε δεξιὰ, μή-
 τε ἀριστερά, ὡς ἡ δεῖα ἐφίση γραφῆ.
 Ἰππὶ γὰρ πρὸς τὸ βίσεβέας τὴν πᾶσαν ῥο-
 πὴν τὸ ὑμέτερον ἐχάκρας, οἱ μὲν πρὸς
 ἀριστεροὺς ἕξοισι * παρ' ὑμῶν αὐτῶν
 ἐπαίνοι, καὶ τὸ ἀρὰ τὸ θεοδόχοι.
 * δὲ πρὸς νεωτερισμοῖς βλέπον-
 τες, καὶ τὸ ἐκ δούρων ἵππωντι δὴ
 ναμιν ἑαυτοῖς κατὰ σκευάζοντες, ὡς
 ἦν * τὰς τυρρανίδας τῆς δινομίαις
 ἐπίσπροντες, ἀξίον * ἐπενεγκόντες
 ἀιχμῶν, ἀπε δὴ τὴν δινομίαν δια-
 φθεῖραν ἀπουδάσαντες, καὶ τὰς ὑμέτε-
 ρας ἀρετῆς χάμαί ρίψαι ἔλ-
 μήσαντες. ὡς τῶν μηδεμίαν τα-
 ραχίω ἢ δούρων ἐν τῶ κοινῷ ἡμετέ-
 ρων σκευά, διαπιστῶται ὑμῶν ἢ φιλό-
 χριστος κορυφή, δύο ἐκαστοῦ μὲν ἕπο-
 λιστῆ σκευά. Ἰππὶ καὶ ἡμεῖς τοῖς
 τῆς ὑμέτερας βίσεβέας χάμασι
 εἰξάμετες ποσὺ τοῖς ἐπαρῶντα, δι-
 νάμοι, εἴη * ἀεὶ πλήθους λῶ-
 χρεία, πλείους ἔχον μὴ ἑαυτῶν ἐδὴ
 τὰ δεῖα δόγματα ἀκελεύς ἵπ-
 σαμῶν, καὶ οὐδὲν τῶ ἀμαρτῆ
 τῶν δειῶν πλῆθος Ἀσιατῶν καὶ Αἰ-
 γυπτίων εἰκότας. εἰ γὰρ τὸ μὴ γέ-
 νοιτο, ἀνὰ γὰρ σύχισιν αὐτοῖς γυ-
 ἀμα. Αἰγυπτίων μὲν ὄντων πενή-
 κοντα, Ἀσιατῶν δὲ τῶν ἐσὸς Μέμνο-
 να * τῆς τυρρανίδος ἢ γαμόνα,
 πεσσεφκοντα. καὶ τῶν ἐν Γαμφυ-
 λία ἀρελικῶν * Μεσαλινοῦ τῶν λε-
 γομένων δωδεκα. χωρὶς τῶν σκευά-
 των τῶν αὐτῶ μὲν ἕπολιστῆ, καὶ ἐπέ-
 ρων καὶ ἀρημῶν καὶ ἀκοινωνήτων
 * καὶ διαφόροις * ἕτοις ἐσὸς σκευά-
 των ἢ ἐσὸς ἵππωντι γαμφυλιῶν
 Concil. Tom. 5.

* ἀπὸ τῆς
 χριστιαν

* Μεσαλινοῦ
 τῶν

* τῶν ἐσὸς
 τῶν

ta fit. Nos autem & antea & nunc
 quoque animo parati sumus, iux-
 ta pietatis vestrae decreta, neque
 ad dextram neque ad sinistram
 (quemadmodum diuina scriptura loquitur) declinare. Nam cum
 omne maiestatis vestrae studium
 ad pietatem intendat, illi quidem
 qui paruerint, a vobis ip-
 sis laudem, a Deo autem com-
 mendationem reportabunt: ce-
 teros vero, qui nouitatibus dant
 operam, sibi que imaginariam
 quamdam tumultuatione poten-
 tiam, perinde ac illi qui bene tem-
 peratis rebus publicis tyrannidem
 inducunt, comparare student, ius-
 tam ignominiam, tamquam ius-
 ti regiminis corruptores, vestra-
 rumque denuntiationum temera-
 rii contemptores, incurrent. Qua-
 propter ne turbatio, aut aliqua
 tumultuatio Concilium infestet,
 vestra Christi amans celsitudo
 decernat, ut duo tantum cuilibet
 metropolitano adsint: nam &
 nos pietatis vestrae literis obsecu-
 ti, totidem adduximus; cum ta-
 men, si quidem multitudine o-
 pus fuisset, plurimos egregie in
 diuinis dogmatibus institutos,
 nec vlla ratione cum imperita di-
 uinarum rerum Asiaticorum &
 Aegyptiorum turba conferendos,
 nobiscum habere potuissemus.
 Nisi enim hoc statuatur, fieri non
 potest, quin aliqua rursus oria-
 tur confusio: siquidem quinquaginta
 sunt Aegyptii, sub Mem-
 none tyrannidis duce quadra-
 ginta Asiatici, duodecim item
 ex Pamphylia haeretici Messalia-
 nitarum nomine appellati; praeter
 alios eidem metropolitano
 adherentes, & alios a Synodis
 vel ab episcopis diuersis in locis
 excommunicatos & depositos:

Deut. 5. v. 32

Frustra studium vestrae pietatis: nam & hoc iam ante decretum erat, & a sancta Synodo diligenter obseruatum. Vide quanto contemptu de Concilio patribus loquitur temerariis schismaticis.

Tales erant orientales schismatici, & Nestoriani illi adhaerentes.

qui sane aliud nihil sunt, quam hominum turba diuinorum dogmatum nescia, & ad tumultus seditionesque nata. Precamur proinde vestram pietatem, suppliciterque rogamus, vt rursus cogitationem suscipiat, solitoque vestro pio decreto pacem Concilii adaugeri curet. Etenim rati, vel nunc tandem fore, vt propter pias deuoti culminis vestri literas refipiscerent, posteaquam decretum omni pietatis sensu plenum illis est lectum, nosq; has literas dictaueramus, profecti sumus ad sancti Ioannis euangelistæ apostolicam ecclesiam, gratias acturi, Deumq; pro vestra maiestate, proque pio animi vestri instituto consilioque rogaturi: cum autem illi nos conspicati essent, repente templum nobis occluserunt. Itaq; cum forinsecus adorauissemus, silentioque reuerteremur, famulorum quorundam multitudo erumpens, alios quidem nostrorum detinuerunt, nonnullis iumenta sua abstulerunt, quosdam etiam vulnerauerunt; nos autem fustibus & lapidibus longo interuallo infectati sunt, ita vt tamquam barbaris insequentibus, magna cum festinatione fugam capessere cogemur. Hæc autem multo iam ante præparauerat Memnon, nulli nostrum vel in aliquo oratorio precari, vel quiete debitoque ordine res ecclesiasticas tractare sinens. Quapropter obtestamur vestram pietatē, vt præcipue Memnonem tyrannum, iam depositum ob has insolentias, & omnia turbantem ac miscentem, ne facta sua diligenti examini subiiciantur, hac ciuitate pelli iubeat. Nam nisi hic expellatur, fieri nequit, vt pacem aliquando recupe-

Hac acciderunt, quando loco Memnonis alium episcopum constitutere voluerunt: quod pius populus ferre noluit.

οἱ πρὸ εἶσιν οὐδὲν ἕτερον, ἢ πλῆθος ἀνόμοιων, οὐδὲν μὲν ἀκριβὲς τῆν θεῶν δογματῶν ἐπιστημῶν, ταραχῆς δὲ καὶ θορύβων μεσῶν. δεόμεθα τοίνυν καὶ ἰκετάοι μὲν ἢ ὑμετέραν δισέβειαν αὐτῶν φρονήσαι, ὁππιῶναι δὲ τῆ σωδῶν ἢ εἰρῶν τῶ σωήθι ὑμῶν δισέβει δεσποσμομα νομίσαντες γὰρ νῦν γὰρ αὐτῶν σωφρονήσιν διὰ τῶ δισέβει ἡμαμάτα τ' διοφιλῶν ὑμῶν κορυφῆς, μὲν τὸ ἀναγνωθῆναι αὐτοῖς τὸ πάσης δισέβει πωροδύσεως γέμον δεσποσμομα, καὶ ταῦτα ἡμᾶς ὑπατορῶσαι τὰ ἡμαμάτα, ἀπὸ τῶν εἰς τὸ δόξολον τῶ ἀγίῳ Ἰωάννῃ τ' ἀναγελοῦ, καὶ διχαρισῆσαι, καὶ πωροδύσεως ὑπὸ τ' ὑμετέρας κράτους, καὶ τ' δισέβει ὑμῶν σκοπῶν.

Ⓞ ἢ δεσποσμομοι ἡμᾶς, ὡς ἀναγελοῦ τ' ναὸν ἀπέκλεισε. ὡς ἢ ἕξωθεν πωροδύσεως ἀμῶν, καὶ μηδενὶ μηδεν εἰπόντες ἐπανήγαμεν, πλῆθος δὲ τῶν οἰκῶν ἡνωτων, ἢ τῶν μὲν δὲ ἡμῶν κατέγον, τ' ἢ τὰ ζωὰ ἀπέσπασε, ἄλλοις τ' ἔσπασμα πᾶς ἐποίησε, ἡμᾶς ἢ ῥοπαλοῖς καὶ λίθοις κατέδωκεν μέχρι πολλοῦ διασηματος, ὡς ἀναγελοῦ αὐτῶν ἡμᾶς μὲν πολλῆς ἐπέξσεως φυγεῖν ὡς βαρβάρων διακόντων. ταῦτα δὲ ἐν πολλοῦ νῦν ἐπίσεν ὁ Μέμων, μὴ συχωρῶν μηδενὶ μήτε πωροδύσεως ἐν δικτηρίῳ οἴκῳ, μήτε μὲν εἰρῶν καὶ κατὰ σέβειας διαδεῖναι τὰ ἐκκλησιαστικὰ πωροδύματα. δεόμεθα τοίνυν τ' ὑμετέρας δισέβειας, ὡς ἀναγελοῦ Μέμωνα τ' τῶν πύρρον πωροδύσεως ἐκβληθῆναι τ' πόλεως ταῦτης, διὰ τὰς ἀταξίας αὐτῶν ταῦτας κατὰ πωροδύση, καὶ κωκῶντα, ὡς μὴ ἀκριβὲς ἐβληθῆναι τὰ κατ' αὐτόν. εἰ γὰρ οὗτος μὴ δέξεται, ἀδύνατον εἰρῶν ἡμεῶν,

ἐπιπέσει

ANNO
CHRISTI
436

ἡ σποπὴ τῆς ὑμετέρας βίσεβείας
εἰς πῆρας ἀρχιτεύαι.

remus, aut pietatis vestrae scopus
ad exitum perducatur.

Ἐπιστολὴ τῆς αὐτῶν πρὸς τὸ ἑπαρ-
χον, καὶ τὸν μάγιστρον
ὁμοίως.

Eorumdem ad præfectum &
magistrum pariter
epistola.

* ἔραστον
καποτ

* ὠρατ

Εἰς ἔραστον κακόν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐληλάκαμον, καὶ θήνοϊς
πρωπαλαγομῶν ἀνηκέστοις, καὶ καθ' ἑκάστου ὡς εἰπεῖν πῶς ἡμέτερον
θανάτον ἡμῶν πρὸ ὀφθαλμῶν βλέπομεν.
πᾶσαν γὰρ βαρβαρικῶς ὑπεβλήθη
μανίαν τὰ ὑπὸ Κυβέλλου, καὶ Μέμνονος,
καὶ τῶν αὐτῶν καθ' ἡμῶν πολυώμωρα.
καὶ ἔδεν εἶδος αὐτοῖς παρελέγχεσθαι
πρωανίδος. ἐφοδοῖ μὲν γὰρ συνεχῆς,
ὡς ἐν πολέμῳ, πολυώμονται αἱ οἰκίαι
ἡμῶν ἤδη δις ἀπερρέθησαν, ὡς
δήλας ἐστὶ καὶ ἡπιστήμοις τοῖς ὀπίθεν
μέλλοις. πᾶς οἶκος ἡμῶν δικήριος
δοποκέκλεσται, νόσῳ διαφθρόμενοι,
καὶ σμικροῦ ἀέρος δοπολαύσασθαι
ποδῶντες, πρὸς οὐκ ἴσθιν οὐδαμῶς
μὲν, ὡς βαρβαροὶ ἐχθροῖς εἶδον ὁμοφύλοις
φοβέμενοι. τὸ τ' ἀγίων πατέρων
κανόνες πεπλήρωται, καὶ κληρονομημένοι
καὶ ἀκοινωνήτοι ἱερεργίας καὶ ἁγιασμοῦ
τῶν λαῶν θεοῦ διδάγματα. ἡμεῖς δὲ
καθαρμένοι διατελοῦμεν, καὶ τὰς ἐφοδοῖς
πρωσκοποῦμεν. δεόμεθα πίνυω καὶ
ικετοβόμῳ τῶν ὑμετέρων μεγάλῳ πρὸς
ἐπίδῳ, μὴ ὀφιδεῖν ἡμᾶς ἐν μέσῳ
τῶν ἁγιότητων ἀπὸ λημμένους κακῶν,
ἀλλ' ὄξαρπάσαι ἡμᾶς ὡς πᾶσαι τῆς
ὑποπόθου θανάτου, καὶ παρασκυδάσαι
τὴν βασιλίδα πόλιν καὶ λαβεῖν, καὶ
δοῦναι λόγον ἡμᾶς ὑπὲρ τῆς πίσεως,
καὶ ὄξελέξαι τῶν πρὸς ἡμῶν ἀνδρῶν
πῶς τε ἀρετικῶς κακοδοξίαν, καὶ πῶς
Concil. Tom. 5.

Ad summum, ut dici solet, ma-
lorum devenimus, & cum
extremis periculis luctamur, ac
mortem quotidie nobis ob o-
culos versantem videmus. Nam quæ
a Cyrillo & Memnone, ceterisque
factionis illorum confortibus, in
nos audacter committuntur, ea
omnem barbaricum furorem ex-
cedunt: nullumque tyrannidis
genus ab eis prætermisum est.
Continuis, prout in bello fieri
solet, insultibus audacter impeti-
mur: ædes nostras iam bis inscri-
pterunt, nempe ut illis sint manife-
stæ & designatæ, qui impetum fa-
cturi sunt. Omne templum nobis
præclusum est: morbo consumpti,
ac vel modico cælo frui deside-
rantes, obliquato capite prospice-
re non audemus, contribules non
secus ac infestissimos hostes ex-
timescentes. Sanctorum patrum
Canones conculcati sunt: ex-
communicati & exauctorati sa-
cris operari nihil verentur, impia
sua dogmata copiose Dei populo
profundentes: & nos interim in-
clusi misere hic sumus, inuasionef-
que circumspicimus imminen-
tes. Obsecramus proinde vestram
magnificentiam, obnixè que eam-
dem rogamus, ne nos tantis hisce
malis vndique cinctos negligat;
sed euidenti mortis discrimine
quanta fieri potest celeritate exi-
mat, efficiatque ut ad regiam ciui-
tatem accitis, fidei nostræ ratio-
nem reddere, ac prædictorum vi-
rorum hæresim, incredibilemque
Sfff ij

Sapientem
mendaciter
crauerant.

iniquitatem liceat commonstrare. Nam nisi hoc fiat, peribimus funditus, atque illorum furiis pabulum futuri sumus. Denuo itaque oramus, & per liberos, perque ea quæ vobis sunt carissima, ac per iustum Dei iudicium obtestamur, ne a vestra magnificentia neglecti relinquamur; sed ut quam celerrime hinc eruamur, & liberum aerem intueamur.

Eorumdem ad præpositum & scholasticum pariter epistola.

INTER delicta nihil grauius, nihil est perniciosius arrogantia: Ea enim ad absurda quæque deducit. Hac Ægyptii, & qui cum illis ceu sub signis militant, acti, ecclesiasticas leges aspernantur, praque Dei amantissimorum imperatorum nostrorum edicta conculcant. Nam neque prima, neque secunda, neque tertia imperatorum epistola ad faniorē mentem eos reuocare potuit: sed neque legitima per nos in eos exauctoratio lata, illorum extinxit audaciam. Sed & in oratoriis sprete lege conueniunt, & profanas synaxes, etiamsi populi ad eas non veniant, scelerate celebrant; & omnibus sacris ædibus custodes, qui nullum nisi ipsos ingredi sinant, adhibuerunt. Et quidem iam ante per alias literas vestræ magnificentia indicatum est, quantum periculum adiuerimus, quando pietissimorum Christianique amantium imperatorum nostrorum literis per Palladium comitem præclarissimum iam acceptis, ad sanctam apostoli basilicam adorare instituebamus. Et nos ῥεῖματα τῆς δισεβαστέων ἡμῶν καὶ φιλοχρίτων βασιλείων. οὐ

Hac verissime & appropinquissime in vos conueniunt.

Non ob literas imperatorum, sed quia loco Memnonis alium institueri volebatis; quod populus ferre noluit.

ὑπεράλλουα ῥεῖματι. εἰ ῥὴ μὴ τὸ το γῆοῖο, παντελὸς ἄπολούμθα, καὶ ῥεῖματάωμα τ' ἐκείνων μαρίας ἐσῶμθα. πάλιν τῶν δεινῶν, καὶ ἐνορκουδῶν πρὸς παίδων, πρὸς τὸ Φιλτάτων, πρὸς τῆς δικίας τῆς θεοκρίσεως, μὴ πελοφθῶμαι ῥεῖμα τῆς ὑμετέρας μεγαλοπρεπείας, ἀλλ' ὡς τάχιστα ἐν τῷ δεινῷ ἀπαλαγῶμαι, καὶ ἐλῶθερον ἀέρα δεῖσασθαι.

ANNO CHRISTI 431.

Ἐπιστολὴ τῆς αὐτῶν πρὸς τὸν πρῶτον καὶ τὸν ῥολαστικὸν ὁμοίως.

ΟΥΔΕΝ ἄπονοίας ἐν πλημμελήμασι χαλεπώτερον αὐτῆς ῥεῖμα πᾶντα ὅτι τὰ ἀποτα ἡμεῶν. ὑπὸ ταύτης ἡ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ σὺ αὐτοῖς ἐρατηγούμθοι, τῆς ἐκκλησιαστικῶν κατὰ φρονόσι δεσπῶν, καὶ τῆς δισεβῆ τῆς θεοφιλεσάτων ἡμῶν βασιλείων παποδοσι δεσπῶματα. ἔπε γὰρ τὰ πρῶτα, ἔπε τὰ δεύτερα, ἔπε τὰ τρίτα αὐτῶν σὺ φρονεῖν ἐδιδάξαν ῥεῖματα. ἔπε ἡ ἐνόμως αὐτοῖς ὑφ' ἡμῶν ἐπενηχθεῖσα κατὰρεσις ἐσθεσεν αὐτῶν τὴν δρασύτητα. ἀλλ' ἀθεοῖον μὲν εἰς τοῖς δικητοῖς οἴκοις ῥεῖματῶν, ἔπιτελοδοσι τὴν σὺ αὐτοῖς ἀδύοις, καὶ τοῖς γε τῆς λαῶν ταύτης οὐ παραβαλόντων. πᾶν δὲ δεῖω οἴκω φρουροῖς ἐπισήσαντες, οὐδένα πλὴν αὐτῶν εἰσέναι συχωροδοσι. καὶ ταῦτα ἡδη διὰ ῥεῖματων ἐτέρον πλὴν ὑμετέρων ἐδιδάξαν μὲν μεγαλοπρεπείας, ὅπως ἐκινδυνώσασθαι, πρὸς ἀξασθαι βουλευθέντες εἰς τὸ ἄγιον ἄποστολι, καὶ τὸ δεξασθαι τὰ διὰ τῆς θαυμασιωτάτου Γαλλαδίου τῆς μαγισσίας οὐ

ANNO CHRISTI 431.

ἄλλο μόνον ἐκωλύθημεν προσβῆσαι, ἀλλὰ καὶ καταλυθέντες μέχρι πολλοῦ κατεδιώχθημεν. Ἰππὶ τῶν καὶ τῆς βίσεβείας ὑπαρχοῦντες Ἰσχυροί, καὶ ἐν δρετῇ διαλαμποντες πάσι, ὡς πῶ ὑμετέρων δίκλειαν ἐν τοῖς ἀπάντων ὡσεὶ φέρεται γόμοι, καὶ τῆς ἀγίας ἐκκλησίας * ἐκδύμως ὑπὸ μαρτυροῦντες, πᾶσαν ποιούμενοι ὡσεὶ μὴ ἴδω, ὡσεὶ διλωκῶς αὐτῶν ἕξ οὐρανῶν φέρεται παρακαλοῦμεν ὑμῶν τὸ μέγεθος, καὶ τὰ ἡμέτερα γράμματα ὑπαναγνώσασθαι τῶν βίσεβείων καὶ φιλοχρίστῶ ἡμῶν βασιλεῖ, καὶ πᾶσαν ὑπενεκείν ἀποδύω, ὡς πῶ ἡμῶν παροδοῦσαν παυθῶσιν σύγχισιν, ἀπερὸς δὲ καὶ δορυβου παντὸς χωρὶς τὸ κοινὸν γνέσασθαι συνέδριον, καὶ τοῖς ἀμφισθητουμένοις ἕκαστον μέρος τῆν ἀμφισθητουμένων συλλῶσιν.

Ἀναφορὰ τῆς ἀνατολικῆς συνόδου πρὸς τὸν καλλίνικον βασιλέα, δηλοῦσα καὶ αὐτῶν τὴν γενημένην κατὰ τὴν Κυρίλλου καὶ Μένωνος.

Η ΔΙΑΛΑΜΠΡΟΥΣΑ ὑμῶν βίσεβεία ἐπὶ βίσεβείᾳ τῆς οἰκουμένης καὶ τῆς θεοῦ ἐκκλησιῶν, ἐκέλυσεν ἡμᾶς ἐν τῇ τῆς Εφεσίων ἀδελφότητι, ὡσεὶ κέρδος καὶ εἰρηνικῶν τῆς ἐκκλησίας ὡσεὶ ποιῆσαι, οὐχ ὡσεὶ συγχύσεως καὶ ἀπαξίας πάντα πληροῦσαι. καὶ αὐτὰ ἵνα τῶν ὑμετέρων κράτους δεσποσύνῃ σαφῶς καὶ διαρρήδην τῆς βίσεβείᾳ ὑμῶν καὶ εἰρηνικῶν ὑπὸ τῆν τῶν Χριστῶ ἐκκλησιῶν μὴ σκωπῶν. ὁ δὲ ἐπὶ ὀλέθρῳ τῆν ἐκκλησιῶν καὶ τεχθεῖς καὶ τραφεῖς, ὡς ἔοικε, Κυρίλλος ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας, στωερῶν λαβῶν τῆν Μένωνος τῆς Εφεσίων δρασύτητα, ὡσεὶ

enim non modo ab oratione fuimus prohibiti, verum etiam lapidibus impetiti, hostilique infectione longissime abacti. Cum itaque pietatis alumni sitis, omniq; virtutum genere præfulgeatis, adeo ut vestra gloria in omnium ore versetur, & sanctam ecclesiam alacriter propugnetis, omnem diligentiam, ut secundis perpetuo ventis feratur, adhibentes; amplitudinem vestram obtestamur, ut pietissimo, Christique amanti imperatori nostro literas nostras legatis, omnique studio ad hoc incumbatis, ut præsens quidem confusio compescatur, omnique perturbatione ac tumultu e medio sublato, communis Synodus celebretur, & quælibet disceptantium pars rebus controuersis adsistat.

Relatio orientalis Conciliabuli ad imperatorem victoriis clarum, rursus significans depositionem Cyrilli & Memnonis.

P IETAS vestra, quæ benefaciendo orbi & ecclesiis Dei clarescit, iussit nos in Ephesiorum ciuitate congregari, ut inde luctum & pax ecclesiæ conciliaretur, non ut omnia confusione & perturbatione compleretur. Sed & ipsa vestra maiestatis edicta aperte ac disertè piam vestram & pacificam pro ecclesiis Dei indicant mentem. Atqui Cyrillus Alexandrinus, ad perniciem ecclesiarum (ut videtur) & natus & educatus, assumpta cooperatrice Memnonis Ephesii audacia, pri-

Indigna in Cyrillum calumniam.

mum quidem in placidum & pium vestrum edictum peccavit, per omnia se profanum ostendens. Nam cum vestra maiestas præceperit de fide diligens examen & inquisitionem, eamque haberi cum concordia & pace omnium; Cyrillus de Apollinarii dogmatibus accusatus, imo ipse seipsum redarguens per ea quæ cum anathematismis nuperrime in regiam urbem cum propria subscriptione misit, in quibus deprehensus est sentire cum impio & hæretico Apollinario: his omnibus posthabitis, quasi tempora hæc regia gubernatione destituta essent, in omnem prolabitur iniquitatem: cumque oporteret rationem reddere prauæ suæ de gloria Domini nostri Iesu Christi opinionis, sibi auctoritatem usurpans neque a Canonibus, neque a vestris edictis ei concessam, in omne genus immodestiae ac sceleris ruit. Quamobrem mota sancta Synodus, quæ non approbavit eius adinventiones fidei pestiferas, ipsum quidem deponit propter prædicta omnia, Memnonem vero, vt administrum eius & commilitonem in omnibus, qui innumeras turbas contra sanctissimos episcopos prauæ illi & hæreticæ opinioni assentiri recusantes excitauit, & ecclesias atque oratoria omnia conclusit, quasi adessent paganorum & hostium Dei tempora, & vulgus regionis Ephesiorum introduxit, adeo vt nobis quotidie de summa rerum periclitandum sit, dum non de defensione, sed de rectis fidei dogmatibus cogitamus. Hos enim abscin-

Conciliabulum suum falso vocant sanctam Synodum.

τον μὲν εἰς τὸ γαλιῶν καὶ βίσεβες ἡμῶν περιωρόμισε θεῖον, διὰ πάντων τῶ ἀκαθάρτων αὐτῶ δὲ κινεῖ. τῆ γὰρ ὑμετέρου κρητὸς θεῖου πρὸς πείρας τὴν ἐξέτασιν γινώσκων, καὶ βάσανον ἀκριβῆ τὴν μὴ ὁμονοίας καὶ εἰρήνης τῶ πάντων, ὁ Κύριελλος ἐπὶ τοῖς Απολιναρίου δόγμασιν ἐγκαλούμενον, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλέγξας δι' ὧν πρὸς τὴν βασιλίδαν πόλιν μετ' ἰδίᾳ ὑπογραφῆς ἀπέστειλε μὲν ἀναθεματισμῶν, ἐν οἷς τὰ τῶ δυσεβοῦς καὶ ἀιρέλικος Απολιναρίου φρονῶν ἐληλεγκται καὶ οὐδενὸς τούτων φρονήσας, ὡς ἐν ἀβασιλύτοις καιροῖς, χωρεῖ πρὸς πᾶσαν ἁραιομίαν καὶ θεῖον λόγον δουῶν ὑπὲρ ὧν διεφθαρμένη χρεῖται τῆ πρὸς κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν διδῆ, ἀρπίσας ἑαυτῶ τὴν αὐθεντίαν, τὴν μὴτε ἁρὰ τῶ κανόνων αὐτῶ δεδομῆναι, μὴτε ἀπὸ τῶ ὑμετέρον θεῖον, ὁρμᾶ πρὸς πᾶν εἶδος ἀπειθείας καὶ ἁραιομίας. ἐπὶ τοῖς κινήσεια ἡ ἀγία συνόδος, ἡ ἐ παραδείξαμένη τὰς ἐπὶ λύμην τῆς πίστεως αὐτῶ ἐπὶ νοίας, ἔτον μὲν καταρεῖ διὰ τὰ πρὸς τὴν πάντα, μέμονα ὅ, ὡς σωεργὸν αὐτῶ καὶ σωαγωνιστῶ ἐν ἅπασιν γεννημένον, καὶ μυελὸς θυρῶν καὶ τῶ ἀγνοῦντων ἐπισκόπων, τῶ συνδέσσει τῆ ἀιρέλικῆ ἐμείνου κακοδοξία μὴ ἀναγομένων, ἐγαίραντα, καὶ τὰς ἐκκλησίας, καὶ πάντα τὸπον ἐκπέλει κλείσαντα, ὡς ἐν ἐλλωικοῖς καὶ θεομάχοις καιροῖς, καὶ πληθὺς ἐπὶ χῶρον τῆς Εφεσίων ἐπέσασσαν γίνεσθαι, ὡς πρὸς τῶ πάντων ἡμῶν καὶ ἐκάστω κίνδυνον, οὐ πρὸς ἀμναν βλέποισιν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς βίσεβείας. τὸ γὰρ τοῖς

ANNO CHRISTI 431.

ἐκκόψαι, οὐδὲν ἐπερόν ὄστιν, ἢ τὴν ὀρθοδοξίαν ἤσασιν. ἔστι δὲ ὑμῶν πρὸ κράτης ὅσων αὐτῶν τῶν κεφαλαίων τὸ δυσσεβὲς αὐτῶν φρόνημα ἴσθινω- ναί. πελοπίσαντα γὰρ τὸν δυσσεβῆ Ἀπολίναρον ἐν τῇ αἰρέσει, οἰονεὶ ὅτι ἄ- δου ἐγάρασαν, καὶ ἴσθινωσαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῆν ὀρθοδοξίαν πῆσιν ἐλέ- χεται, καὶ ἀναθεματίζων οἷς ἐκτί- θεται, διαγελισαὶ ὁμοῦ καὶ ἀποστο- λοῖς, καὶ σὺν μετ' ἐκείνους ἐκκλη- σίας πρεσβυτέρους· οἱ δὲ τῆν ἀγίου πνεύματος, ἀλλ' ἐκ δόξου λογισμῶν οἰ- κείων ὀρμώμενοι, τὴν δυσσεβῆ πῆσιν ἐκήρυξαν, καὶ καθ' ἑαυτὴν τὸ δια- γελιον ἀπενδυπίας οἷς οὐτος ἔφρο- νεὶ καὶ διδάσκει, καὶ ὅτι ἴσθινωσαν τὸ βούλεται τῆν αὐτῶν ἀσεβῆσαν πανταχοῦ τῆν οἰκουμένην κρατεῖν. ὅτι οὐ φέρον- τες, τῆν ἀσπί τῆν θεοῦ ἐχρησάμεθα, τῆν τεθεῖα ῥοπή, καὶ τῶν τῶν δυσσεβείας ὑμῶν διαρροῦντες σκοπῶν. ἴσθινωσαν γὰρ, ὡς οὐ- δὲν περιμήσετε τῆν ὑμῶν πῆσιν, ἢ σωτρεφέντες ὑμεῖς τε καὶ οἱ τελημα- κέλοι ὑμῶν πρεσβυτέρους, ἀδιάδοχα τὰ τῆν βασιλείας ἀφελήφατε σπῆ- πτετα, σὺν τοῖς ἀποστολικοῖς δόγμασιν ἐν δουλομυθίαις αἰεὶ κατὰλύοντες· ὡν ὄστιν ὁ πρεσβυτέρου Κύριλλου· ὅς ὡσπερ ἀπρόπολιν κατὰληφῶς τῆν Ἐφῆσον διὰ Μένωνος τῆν σωεργῶν, δικασίως μετ' αὐτῶν τὴν κατὰρεσιν ἀπὸ τῶν ἐργῶν. πῆσιν γὰρ τοῖς εἰρημέ- νοις, πῆσιν ἐφοδὸν καὶ πῆσιν ἀπαξίαν ἐτόλμησαν καθ' ἑαυτῶν· οἱ σωελέ- γημεν, ἐ πόλεων ἀμελήσαντες, καὶ πατερίδων, καὶ αὐτῶν, ὡς τὸ ὑμετέ- ρον κρεῖσσιν ἀσπίσιν· καὶ ἴσθινω- νων πρεσβυτέρου παρδουάλωμα, εἰ μὴ

dere, nihil aliud est, quam rectam fidem statuere. Poterit autem ma- iestas vestra velex ipsis illius cap- titibus impiam eius sententiam agnoscere. Impium enim Apolli- narium in hæresi iam mortuum quasi ex inferno excitare, & con- tra ecclesias & rectam fidem in a- ctiem educere comperitur, & ana- thematizare in suis expositionibus euangelistas simul & aposto- los, & post illos, ecclesiæ proge- nitores, qui a Spiritu sancto, non a propriis cogitationibus impul- si, piam fidem prædicauerunt, & euangelium annuntiauerunt, con- traria quam iste & sapit & loquitur, præcipiendoque vult ubiuis terrarum suam impietatem vale- re. Id quod nequaquam ferentes, conuenienti dissidio sumus vsi, diuina gratia, vestræque pietatis mente fisci. Scimus enim quod san- ctæ fidei nihil præferetis, in qua educati vos, & beatissimi proge- nitores vestri, non interiecto ex- traneo successore regni sceptrâ suscepistis, semper eos qui aposto- licis dogmatibus aduerfantur, de- primentes: e quibus est Cyrillus prædictus, qui adiutore Memnone quasi arcem occupans, veniens Ephesum, iuste cum eo depositio- ni subiectus fuit. Nam præter ea quæ diximus, omnem insultum, omnemque perturbationem per audaciam aggressi sunt contra nos, qui conuenimus relictis ci- uilitatibus & patriis, ac nobis ipsis, vt edictum vestrum ratum esset: & nunc sumus tyrannidi exposita præda, nisi vestra pietas anteuertat, edicens, vt alio loco propiore conueniamus, vbi poterimus e

Impudens in catholicorum virum mendacium.

* ἴσθινωσαν κατὰ τὸν αὐτῶν

κατὰ λῶμα, εἰ μὴ * κατὰ λῶμα ἢ ὑμετέρεα ἀσεβεία, δε- ασπίσουσα ἐτέρεσε ἡμᾶς σωελεῖν, πλησίον που, ἐνθα δουησόμεθα δόξου τῆν

Schismatici pietate semper simulant, impietatem meditantur.

scripturis, & e libris conscriptis a patribus, redarguere manifeste Cyrillum, & eos qui ab illo dolo- se inducti sunt, quos indulgenter excommunicationi subiecimus, spem salutis, si resipiscant, sub- indicantes; qui quasi in barbarico exercitu materiam perturba- tionis vsque in presentem horam ei suppeditarunt: alii quidem multo ante depositi, & ab illo sus- cepti: alii vero excommunicati a suis metropolitanis, & ab ipso in communionem recepti: alii variis criminibus impliciti, & ab ipso honores consecuti: & hæc fe- cit, tentans per multitudinem sensum suum hæreticum stabili- re; non expendens, quod in reli- gione non numerus quæritur, sed dogmatum recitudo, & aposto- licorum decretorum veritas, & viri, qui illa pie ex apostolicis de- monstracionibus & testimoniis comprobare sciunt, non autem ex audacia & tyrannica potesta- te. Proinde obsecramus & ora- mus, vt vestra maiestas quamprimum religioni quæ impugnatur, subsidium ferat, & celerrimam correctionem imponat illorum infan- tiæ & tyrannidi, quæ quasi turbo ad hæreticam perfidiam au- daciores arripit. Iustum enim est, vt vestra pietas, quæ ecclesiarum Perfidis, & earum quæ inter bar- baros sunt, curam gessit, ecclesias quæ in Romanorum principatu iactantur, non negligat.

γραφῶν, καὶ τῆς συγγραμμένων
 τῶν πατρῶν βιβλίων, ἐλέγξαι αὐ-
 τῶν σαφῶς, τὸν τε Κύριλλον, καὶ
 αὐτῶν ἄλλων ἰσαχθέντας· οὓς πε-
 φεισμένως ἀκοινωνησὶα ἰσοπέδαλο-
 μῶν, ἐλπίδας αὐτοῖς σωτηρίας, εἰ
 μεταμεληθεῖεν, ἰσοφαινοντες· οἱ
 ὡσαυτὸν ἐπὶ στρατία βαρβαρικῆ ὑ-
 λας ἀπαξίας αὐτῶν μέχρι τῆ παρόν-
 τος ἄφρονον· ὁ μὲν καθήρητοι ὄν-
 τες ἐκ πολλοῦ, καὶ ἰσοῦ ἄλλοι
 ληφθέντες· ὁ δὲ ἀκοινωνητοὶ τοῖς οἰ-
 κείοις μὴ ὑπολίταις, καὶ ἰσοῦ ἄλλοι
 εἰς κοινωνίαν δεχθέντες· ἄλλοι δια-
 φόροις ἐγκλήμασιν ἐμπεφρονῶντες,
 παρ' αὐτῶν ἡμεινθέντες. καὶ ταῦτα ἐ-
 ποίει, διὰ τῆς πλήθους κυράσασθαι τὸ ἀί-
 ρετικὸν αὐτῶν πρὸς φρόνημα,
 μὴ λογισάμενος, ὡς ἐν δισέβεια ἐκ-
 δεχθὲς ζῆτεῖται, ἀλλ' ὁρθότης δο-
 γμάτων, καὶ ἡ τῆς δόξολογικῶν δο-
 γμάτων ἀλήθεια, καὶ ἀνδρῶν ἐν τού-
 τοις δισέβειαις ὅτι δόξολογικῶν ἀποδεί-
 ξεων καὶ μὲν τρεῶν εἰδότες σωφί-
 σται, καὶ ἐκ ἐκ θράσους καὶ ἀνθεν-
 τίας τυραννικῆς. ὅθεν παρακαλοῦ-
 μῶν καὶ ἰκετεύομεν διὰ τῶν ἐπα-
 μυνῶν τῆ δισέβεια πολεμουμένη τὸ
 ὑμέτερον κράτος, καὶ διόρθωσιν ὅτι
 τὰ πᾶσι ἐπιθεῖναι τῆ τούτων μανία
 καὶ τυραννίδι, ἢ ὡσαυτὸν λαίλαψ
 πρὸς αἰρετικῶν κακοδοξίᾳ ἄρα-
 στέροις. δὴ καὶ ἡ τῆ
 πᾶσι ὑμέτερον δισέβειαν πᾶσι τῆ ἐν
 τῇ Ῥωμαίων

ANNO CHRISTI 431.

Περσίδι, καὶ τῆς ἐν βαρβάρους ἐκκλησιῶν φρονήσασαν, ἐν τῇ Ῥωμαίων
 δεχθῆ σαλβομένης μὴ παριδεῖν ἐκκλησίας.

Αναφο-

ANNO
CHRISTI
431.
* Emend.
* w/w

* Αναφορὰ τῆς ἀνατολικῶν πρὸς
τὸν δισσεβέστων βασιλέα, ὑπὸ
ἑδωκαν μὲν τῆς ἀναφορᾶς τῆς
πρωτογεγραμμένης τῷ μεγαλο-
πρεπείατῳ κόμητι Εἰρήνωίῳ.

Relatio orientalium ad piissi-
mum imperatorem, quam
cum antea scripta relatione ma-
gnificentissimo comiti Irenæo
dederunt.

Ἡ ΛΗΨΙΣ ΑΜΕΝ λύσιν ἔσε-
δαί τῆς Αἰγυπτιακοῦ κλύδω-
ντος, τῆς τῆς ἀγίας τῆς θεοῦ ἐκκλη-
σίας πρὸς θραλότος, τῆς τῆς δισε-
βείας τῆς ὑμετέρας δεξιόχρηστοι γράμ-
ματα. ἐψύχθη δὲ τῆς ἐλπίδος.
δραστῆροι τῆς ἀνδρες ὅς ἴσπο-
νοίας ἐχρῶντο καὶ οὐτε τῆς ἐπίδικως
καὶ ἐνόμως ἐπενεχθείσης αὐτοῖς ἐ-
φρόνισαν κατὰ κρίσεως, οὐτε τῆς ἐπι-
τιμῆς τῆς ὑμετέρου κρατοῦς ἐχρῶν-
το σωφρονέστεροι. ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ὑ-
μετέρας δισσεβείας νόμοις, καὶ τῶν
τῆς ἀγίων πατέρων κανόνας πατή-
σαντες, ὁ μὲν κατὰ κρίσεως, ὁ δὲ
ἀκοινωνητοὶ χυρόχρηστοι, ἐν τοῖς δικη-
λαίς ἐορταζοῦσιν οἴκοις, σιωάζεις
ἐπιπελοῦντες. καὶ ἡμεῖς μὲν, ὡς καὶ
ἡδὴ πρὸς φιλόχρηστον ὑμῶν ἐδιδάξα-
μεν κορυφῶν, πρὸς ἀξίως ἀδελφῶν μόνον
εἰς τὸ ἅγιον βουληθέντας ἁποστόλι, καὶ
μὲν τὸ δέξασθαι τὰ πάσης δισσεβείας
γέμοντα γράμματα τῆς ὑμετέρας ἡ-
μερότητος, οὐ μόνον ἐκώλυσαν, ἀλλὰ
καὶ κατέλυσαν, καὶ μέγιστοι πολ-
λοὶ κατεδίωξαν, ὡς φυγῆ καὶ δρόμῳ
πρὸς σωτηρίᾳ ἡμῶν πορεύσασθαι. αὐ-
τοῖς ἢ πᾶσι ὅποιον ποιῆν ὀξεῖναι νομί-
ζουσιν, εἰς τὸ σωέδριον εἰσελθεῖν, καὶ
βάσανον τῆς ζητουμένων ποιήσασθαι,
καὶ ὑπὸ τῆς ἀίρετικῶν τῆς Κυριλλοῦ
κεφαλαίων ἁπολογησασθαι ἐκ λυέ-
χροντο, τῶν πρὸς φωνῆς τῆς ἐν αὐ-
τοῖς δισσεβείας ἐλέγχους ἀπαρρῶντες. μέγα δὲ φρονόσιν ἐπὶ μόνῳ τῷ
Concil. Tom. 5.

S PERAVIMVS fore, vt Ægy-
ptiaca tempestas, quæ sanctas
Dei ecclesias exagitavit, acceptis
pietatis vestræ literis tandem ali-
quando sedaretur : sed spe no-
stra frustrati sumus. Etenim vi-
ri illi vafania acti, insolentiores
euaserunt : & neque depositio-
nem iuste legitimeque ipsis illa-
tam quidquam curant, neque per
maiestatis vestræ increpationem
modestiores effecti sunt : sed &
pietatis vestræ sanctionibus con-
tempis, sanctorumque patrum
canonibus conculcatis, (cum alii
sint depositi, alii vero excommu-
nicati) festos dies in oratoriiis a-
gunt, celebrantes synaxes : ac nos
quidem, sicuti etiam Christi a-
mantem celsitudinem vestram ea
de re certiore ante fecimus,
cum acceptis clementiæ vestræ
litteris omni pietate plenis, in apo-
stoli basilica preces solum Deo
adhibere cuperemus, non modo
prohibuerunt, sed lapidatione fa-
cta, longo quoque spatio insecu-
ti sunt, ita vt fuga cursuque vi-
tæ periculum euaserimus. Sibi
vero quiduis licere arbitrantur ;
neque ad Concilium conueni-
re, neque controuersiarum dif-
fussionem pertractare, neque de
hæreticis Cyrilli capitibus (quod
argumenta, quæ impietatem il-
lorum aperte ostendunt, dilue-
re se posse plane diffident) ratio-
nem reddere voluerunt : sola au-
tem audacia temeritateque sese

Accusatur
Synodus,
quod schi-
smaticorum
excommuni-
cationem
paruifecerit.

Aliud vero
meditabami-
ni, quam pre-
cationem, vt
manifestum
postea euasit.

Stulte nimi-
rum agerent,
si Concilio
catholico ad schi-
smaticorum
Conciliabulum
transfrent.

offerunt: & tamen non audacia, non temeritate, sed tranquillitate, sed scientia, sed dogmatum peritria, quæ proposita sunt, simul examinari debent. Eapropter magnificentissimum comitem Irenæum præmittere cōpulsus sumus, ut is & vestram pietatem conueniat, & totius negotii seriem explanet: siquidem nihil actum est, quod illum lateat. Accepit idem a nobis plurimos præsentis morbi curandi modos, quibus tranquillitas ecclesiis Dei restitui queat. Rogamus vestram mansuetudinem, ut patienter illos ab eo cognoscat, & quod vestræ pietati visum fuerit, quanta fieri poterit celeritate præcipiat, ne citra omnem vtilitatem & necessitatem hic consumamur.

Quomodo Irenæus nuncius hoc obierit, ex eius epistola, quæ mox sequitur, cognosci potest.

Epistola comitis Irenæi ad orientales, de iis quæ in proposita causa gesta sunt post suum Constantinopolim ingressum, redditasque relationes.

VIX mihi nunc tandem ad sanctitatem vestram scribere, qualemque desiderabam, tabellarium inuenire licuit, ut quis propositi negotii successus per gratiam Dei extiterit, vestræ pietati patefacerem. Venimus enim in regiam ciuitatem triduo post Ægyptiorum aduentum. At vero quot in ipso mox aditu pericula sum perpeffus, id nec oratione explicari facile est, nedum epistola repræsentetur. Nam optimi illi viri ante me (ciuitatem) ingressi, omnibusq; commode & ex voluntate vsi, (tantum enim dixisse satis sit) omnium fere aures præoccuparunt; alios quidem

Exaggerat Irenæus quæ schismaticorum causa pertulerat.

δράσθαι καί ποτε γὰρ ἔδρασαν, ἀλλ' ἵσχυρίας, καὶ γνώσεως, καὶ τῆς ἡμετέρας ἐμπειρίας ἢ ἀλλ' ἡμετέρας περὶ τῆς σωτηρίας ἕνεκα τούτου χεῖρον ἡμετέρας ἐπιπέτατον κόμητα Εἰρηνάιον καὶ Ἰαλαβῆν ὑμῶν τῶν δισέβων, καὶ ἄλλ' ἀσχετὰ μακάριος διδάσκαλος. τὰ τε γὰρ γενηθέντα ἀκριβῶς ἐπίσταται, καὶ μεμαθήκε ἀπὸ ἡμῶν πολλοὺς θεραπείας ἕσπευ, δι' ὧν διωκτὸν τὸ ἀπίθετον τῆς ἀγίας τῆς θεοῦ ἐκκλησίας παραχρῆμα οὐκ ἔμελλε ἀνεξιτάκτως τῶν ὑμετέρων ἀπὸ ἀσχετῶν ἡμερότητα, καὶ τὸ δοκοῦν τῆς ὑμετέρας δισέβειας ἀπὸ τῆς κελεύσεως γινέσθαι, ἵνα μὴ εἰς οὐδὲν θεῶν ἐπιπέτατον σωτηριώδη.

Ἐπιστολὴ γραφείσα παρὰ τῆς κόμητος Εἰρηνάιος πρὸς τὸν ἀνατολικὸν ἀπὸ τῆς ἐπιπέτατον πρὸς τὸν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀναφορῶν.

ΜΟΙΣ μοι νῦν ἐγγύετο καὶ ἐπιπέτατον πρὸς τὸ ὁσιότητα ὑμῶν, καὶ τῆς γραμμάτων ὑμῶν ἐβελόμην διάκονον ἵνα τῶν ἐπιπέτατον πρὸς τὸν ἐκκελεύετατον διὰ τῆς χάριτος ἕνεκα Χριστοῦ γνωρίσω τῆς ἐπιπέτατον ὑμῶν διαδίστατον ἡλδομη γὰρ εἰς τὴν βασιλεύσαν πόλιν, ἵνα μετὰ Αἰγυπτίων περὶ τῶν ἡμετέρας ὁσίων ἡλοιπὸν ἕνεκα καὶ ἀπὸ τῶν ὑπέσταν ἕνεκα εἰσοδὸν κινδύνους, ἕνεκα τῶν λόγων ῥάδιον ἕνεκα, μήτε γὰρ δι' ἐπιπέτατον ἀσχετῶν. περὶ τῶν ἐπιπέτατον βέλπει, καὶ πᾶσι περὶ τῶν ἡμετέρας κατελλήως περὶ τῶν ἀπὸ τῶν ποσὸν εἰπέιν πάντων ὡς εἰπέιν τῶν ἀποσὶν περὶ τῶν ἡμετέρας.

ANNO CHRISTI 431

* ομοιόζυτοι

* ομοιόμοιων

ψευδοδογίας ως έτυχον δελεάζοντες, εδν δε καθ' ημην ταυς συκοφαντίας * ωροσεδιζοντες, απαντας δε κοινή κη κατ' ιδίαν συμπειδοντες: ωσε και εδν μεγαλοισ αρχοντας, και εδν εν στρατείαις διαφοροις πεδονηται, οη περ κη εξετασεως ακολουδου γενημηδνης, κη κελιστως εδρακολουσησασης, και παυτων ομοδ την θεοφιλεσάτων επισκοπων μιαν κη πλυ αυτων εξενεγκοντων ψηφον κη τε παρ αυτων ερημιω κατ' ακεδεντος, η δαυμαση γερονεν εν κεινη καδαίρεισι. **Ω** μδρ ποι μεγαλοσπεπεσάτων κη φιλόχειρον κουβικουλαει **Ω** σχολαστικον επεσαν ομολογημενωσ, ως ουδε ακοδοσαι ολωσ λωεραπο εν Εφεσω της θεοτοκου φανης. ομωσ δια πλυ της λληθείας ακαταγωνισον δωσ αμιν, και ταυς υμετερασ θυραυ, εξεγροσα δια την οικουρμων τω θεοδ, εδν εν ωροσιμων κινδυνοις, ως εφλω, διαφυγων, σωτυχειν τε τοις μεγαλοσπεπεσάτοις αρχοισι, κη πασαν αυτοις, ως ενεχωρη, πλυ τω ωροσματοσ λληθειαν εξηγησασαται. οι τα παρ ημην διδαχθεντες, κη εις αυταυς ενεγκειν λωσ ακαδησαν την κροτωυτων ταυ ακοασ, οσα περ εις τε πλυ ωροσκειμηδνλω υποδεσιν, και εις ημαυ δε αυ εδν **Ω** περ **Ω** Αιγυπτιον τυρδμνικωσ επλημμειλησαν. και τελοσ, να μη μηκνωω **Ω** λορον, πολλων εν τω μεσω γροσμηδων τε και * λεχθεντων παρα τε την τα ημετερασ, ωρα τε την τα Κυελλου φρονουτων, εδοξεν, εμοδ τε και την Αιγυπτιων, εαυτοις τε κη τη υποδεσφ σωισαμηδων αυτη, **Ω** δυσεβεσάτων ακροσασαται βασιλεα,

mendaciis temere decipientes, alios confictis in nos calumniis instigantes, omnes denique publice priuatimq; ea ratione in suam sententiam allicientes, vt etiam magni principes, quique dignitate pollebant, vel diuersa in rebus bellicis munia obibant, persuasiffent, examinatione, quam oportuit, adhibita, iudicioque confectuto, & omnibus piissimis simul episcopis vnam eandemque sententiam proferentibus contra eum quem indicta causa condemnarunt, mirabilem illam depositionem esse factam. Sane Scholasticio cubiculario magnificentissimo, Christique studioso firmiter persuaserant, Nestorium Ephesi ne audire quidem vlllo pacto sustinuisse deiparæ vocabulum. Verumtamen ob inexpugnabilem veritatis virtutem, vestrasque orationes, Dei miseratione, postquam pericula, quæ prima statim fronte, vt dixi, se offerebant, euasiffi, & magnificentissimos principes conuenire, vniuersamque rerum veritatem, quantum licebat, ipsis explicare valui. Qui simul atque nostram relationem accepiffent, omnia quæ Aegyptius per tyrannidem tam in presentem causam, quam in nosipfos quoque commiffit, ad imperatorum aures referre coacti sunt. Denique, ne longius sermonem protraham, cum multa & ab his qui cum Cyrillo faciebant, & ab illis rursus qui nobiscum sentiebant, acta & disputata fuiffent; placuit vt vtraque pars, tam ego, quam Aegyptii, sui suæque causæ tuendæ gratia, presentibus etiam magnis principibus piissimum imperato-

Sed tamen quod verum erat persuaserant.

At in hisfiffime damnatum fuisse constat.

Et hoc veriffimum erat.

Narrationem hanc mendacis esse referunt, ex aliis quo subfequentur, clare constat.

* ομοιόμοιων

Concil. Tom. 5.

Tttt ij

rem adiremus, atque ab eo audiremur : quamquam protestatus sum identidem, me nec ea de causa adesse, nec vlla eiusmodi mandata a pientissimis episcopis accepisse, sed tantum literarum latorem aduenisse. Sed profecto ob huiusmodi verba pene discerptus sum : quod autem placuit, absque vlla cunctatione prolatum est. Quare diuina prouidentia etiam tum opem nobis ferente, Augustique animus ad veritatem dirigente, & re ipsa, quod cor regis vere in manu Dei sit, declarante, aduersarii damnati sunt (oportet enim paucis ipsum rei euentum expedire) propterea quod neque (Nestorii) depositionis commentarios, neque quæ hic per mendacium effutuerant, vlla ratione defendere possent. Quin & illud quoque modis omnibus perspicuum euasit, nec recto congruque ordine seruato Concilium conuocatum fuisse ab Ægyptio, nec ei iudicare licuisse, cum vnus esset ex iis qui iudicandi erant, neque omnino materia tractationem aggredi præter magnificentissimi comitis Candidiani voluntatem potuisse. Etenim omnes eiusdem magnificentissimi comitis Candidiani denuntiationes, sacra præterea per eum ad Synodum scripta, & alia similia, ad plenam rei notitiam imperatore iubente recitata sunt : neque quidquam omnino, quod iniquos illegitimosque illorum apud vos ausus ante oculos ponere posset, ob vestras preces omissum est : ita vt veritatis hostes ab omnibus communi consensu damnationis sententiam ferrent, & vestræ pietatis

Proh. 21. Sed schismaticorum gloria non fuit diuturna.

Ægyptium per contemptum Cyrilum vocat, ut & alibi etiam.

περόντων αὐτῶν καὶ τῶν μεγάλων ἀρχόντων καὶ τοῖς γε ἑμοῦ διαμδρτυροῦ μῆρου πολλάκις, ὡς οὔτε τοῦτου χαρῆν ἀφίγμαι, οὔτε τοῦ αὐτῶν ἀφ' ἑμοῦ φιλεσάτων ἀποκόπων ἔλαβον εὐπολας· μόνον δὲ γραμματῶν ἡλθον διάκονον. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ὑπὲρ τοῦτων μικροῦ δεῖν καὶ διεσπείδιον τῶν λόγων, τὸ δὲ ξῆλον δὲ δίχα πάσης ἐξέβιασθη μελλήσεως. τῆς τοῦ αὐτοῦ θείας ἡμῖν καὶ τότε ἀφραδάσης ῥοπῆς, καὶ πλὴν τῆς κεραιωῦτος πρὸς τὸ ἀληθὲς ἰθυσάσης καρδίᾳ, καὶ διὰ τῶν κεραιωῦτων ἀφραδάσης, ὅτι πρὸς ἀληθῶς καρδία βασιλέως ἐν χειρὶ τοῦ κατεγνώσθησαν μὲν ὁ δὲ εἰδωπάς δεῖ γὰρ ἐπ' αὐτὸ συντόμως τὸ πέρασ ἐλθεῖν· ὡς κατ' οὐδένα ἔχον συστῶμαι ἢ ποῖς τῆς καταμέσεως ὑπομνήμασιν, ἢ οἷς εὐταῦθα καὶ ὑποδοχίαν εἰρήκασι, διωκέντες ἀλλὰ καὶ κεραιωῦτος διὰ πάντων ἀποδοχίαν χθέντες, ὡς οὔτε τὸ συνέδριον ἀκολούθως ὁ Αἰγυπῆσιος ἐκάλεσεν, οὔτε κρίνειν, ὡς εἰς ὧν τῶν κεραιωῦτων, ἡδυνάτο, οὔτε ὅπως ἀφ' ἡ γάμω τῆς μεγαλοπρεπέστατου κόμητος Κανθιδιανοῦ τῆς ὑποδέσεως ἀφραδάσαι. καὶ γὰρ καὶ αἱ παραγγελίαι πάσαι τῆς αὐτῆς μεγαλοπρεπέστατου κόμητος Κανθιδιανοῦ, καὶ ἡ γραφεῖσα δι' αὐτῶν πρὸς πλὴν συνόδον σέκρα, καὶ ἡ πρὸς τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀπαξ ἐν διαγνώσῃ κεραιωῦτος ἀφραδάσαι τῆς βασιλέως καὶ ἐκ' ἐστὶ, ὅτι πρὸς τὰς ὑμετέρας διχάς ἀφραδέφθη, τῶν τὰ ἀφρανόμως αὐτῶν πολμηθέντα ἀφρανότων ὡς λοιπὸν σύμφωνον μὲν εἶναι τῆς ἀληθείας ἐχθροῖς πλὴν παρὰ πάντων κατὰ γνώσιν ἀπενέγκασαι, δεχθῆναι δὲ καὶ κεραιωῦτος τῆς ὑμετέ-

ANNO CHRISTI 431.

ANNO
 CHRISTI
 431.

ρας Θεοσεβείας πῶς κρίσιν, καὶ πῶς
 τῷ Θεῷ (Ὁ) Αἰγυπτίῳ καὶ ταῖς ἑταί-
 ραῖς παραρρήματα τῶν τῶν δι-
 σεβείων βασιλείας ἐν τῇ ἀγίᾳ τῷ Θεῷ
 ἐκκλησίᾳ, ὡσανεὶ τυραννικῶς ἀπαν-
 τῶ καὶ ἀθέσμως τῷ Θεῷ Κύριλλον
 περὶ τῶν πνευματικῶν, καὶ ἐτέρας περὶ
 λόγων ἐφ' οἷς ἐπῆλθον ἡμῶν.
 Ἐπὶ τοῖς μὲν οὖν τῶν τῶν παραρρήμα-
 τος ἐπελάτῃσθε καὶ τῶν γενηθέντων
 ἀκροάσεως τῶν ἐλθόντων δὲ Ἰωάν-
 νου τῷ ἱεροῦ καὶ συκίλλου Κυρέλλου,
 ἔλθόντων ὡς ἴτε, ἐτέροις ὡσπερ
 γενημένοις ὁμοίως τῶν ἑτερότων
 εἶναι πλείους, καὶ οὐδὲ ἀκοῦσαι ἡμῶν
 παρ' ἡμῶν τῶν ἐπὶ αὐτῶν ἢ καὶ παρ'
 αὐτῶν κριθέντων ἀνεγνωμένοις. Ὁ μὲν
 γὰρ αὐτῶν, Ἐπὶ τῷ τῶν τῶν, Φασίν,
 ὡς ἔχῃ τῶν ἑκάτερου μέρους παρα-
 ρήματα κρατεῖν, καὶ τὰς καταιρέσεις
 οὐ τῶν ἑκαστοῦ, ὡς ἔδοξεν, ἀλλὰ
 τῶν τῶν κωροῦνται περὶ τῶν
 Ὁ δὲ, ὅτι τὰς μὲν καταιρέσεις λυθῆ-
 ναι πάντων ἑπὶ τῶν τῶν, Φανε-
 ροῖς γὰρ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἐν ταῦτα μετασταλῶν, ὡς μὲν πᾶ-
 σης ἀληθείας ὁμοῦ ἀπὸ τῶν τῶν
 ἐκ τῶν πίστεως λόγους, καὶ τῶν τῶν
 νόμων ἐν Ἐφέσῳ γενημένα. εἰσὶ
 δὲ ἱερεῖς, οἱ καὶ πάντα ποιῶσι, καὶ
 παντοδαπῶν ἀποδιδῶν συμφερόντων
 ἐφ' ὧν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 δισεβείων βασιλείας μὲν Φανερόντων
 τύπων πῶς Ἐφεσίων καταλαβεῖν,
 καὶ ὡς ἐδὴ συνιδῶσιν, ἢ καὶ διω-
 δῶσι, Φησὶν, ἀπαν διαδύναι τὸ παρα-
 ρήματα. ὅτι τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἔργον ἀπὸ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 ὡς εἰδότες τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 γήθησαν τῶν βουλήν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν,
 ὡς τῶν κωροῦνται φίλον, τῶν τῶν.
 ἔμοδ

iudicium probaretur & confirma-
 retur; piusque imperator Ægypti
 depositionem ad sanctam Dei
 ecclesiam quamprimum transmi-
 ferit, tamquam omnia tyrannice
 & illegitime Cyrillus, & qui cum
 eo sunt, perpetraverint, aliisque
 præterea pœnis ob commissâ sint
 obnoxii. Hunc exitum res habue-
 runt; atque hic audientiæ termi-
 nus extitit. Ceterum cū Ioannes
 medicus & domesticus Cyrilli ad-
 uenisset, eoq; modo venisset, quo
 scitis; aduertimus maiorem par-
 tem principum quasi mutatam
 fuisse, vt qui iam ne audire qui-
 dem ea a nobis velint, quæ coram
 ipsis, veletiam ab ipsis fuerant iu-
 dicata. Quidam enim affirmant,
 quæ vtrunque facta essent, in præ-
 senti valere debere; atque adeo
 nõ duarum personarum tantum,
 vt aliquando visum fuerat, sed
 trium depositionem confirman-
 dam esse: alii exauctorationes qui-
 dem omnium ex æquo annullan-
 das, aliquos vero ex piissimis epi-
 scopis, vt & fidei doctrina accu-
 rate ad veritatis amussim exami-
 netur, & quæ Ephesi contra ius &
 fas acta sunt, huc accersendos
 censent. Non desunt, qui maxi-
 mopere student, omnemque lapi-
 dem mouent, vt certis decretis
 instructi a pientissimo imperatore
 Ephesum abire sinantur, tamquã
 (aiunt) omnia cognituri, & pro
 virili composituri. Quod ne fiat,
 qui vos amant, obnixe deprecantur,
 certo scientes cuius sint ani-
 mi qui hæc moliantur; neque ne-
 sciunt a quo id consilii ceperint.
 Verum hæc, vt cumque Domino
 visum fuerit, succedant. Ceterum

*Lenis admo-
 dum fuerat
 illa persuasio,
 quæ tam cito
 concidit.*

sanctitatem vestram rogo, vt Deum intente pro me orare ne grauetur, qui talia pericula perpeffus sum, & in magnis adhuc discriminibus ob illam, quæ quotidie infidiatur, multitudinem, verfor. Testis enim mihi est Deus, dum ad iudicium coram imperatore vocarer, nihil aliud me expectasse, quam vt in fluctus maris proiicerer: sed Dominus, sicut scriptum est, adstitit mihi, & de ore leonis, aut a mille potius leonum catulis liberatus sum.

Atqui id cogitare non poterat, nisi pessime tibi conscius fuisset.

1. Tim. 4. v. 17.

Exemplum sacrae per Ioannem sacrorum comitem a piissimis imperatoribus ad sanctam & magnam Synodum missæ.

Celestino, Ruso, Augustiano, Alexandro, Acacio, Tranquillino, Valentino, Iconio, Joanni, Acacio, Vrso, Firmo, Himerio, Dexiano, Beriniano, Palladio, Asterio, Juuenali, Flauiano, Helladio, Rambulo, Alexandro alteri, Maximo, Phritila, Perigeni, Cyro, alteri Ioanni, Eutherio, Hellanico, Bosphorio, alteri Cyro, Vinatio, Petro, Dynato, Dorotheo, Antiocho, Dalmatio, Eusebio, Seleuco, Eleusio, Eulogio, * Sappio, Timotheo, Pio, Troilo, Herenniano, Monimo, Olympio, Theophilo, Juliano, Basilio, reliquisq; religiosissimis episcopis.

* Sappicio;

QUANTO pietatis, auitæque fidei zelo assidue flagremus,

δὲ, ᾠρακαλῶ, ποιούτοις ὑπομεμνηκότος κινδύοις, καὶ οὐδὲ νῦν ἀκινδύνως διάζοντος διὰ τὸ τῆς Ἐπιβουλεύοντων ὁσημέραι πλήθος, * ἔκτε-
νας ὑπὲρ βίχραται κατεξίουτω ἡμετέρεσσι οὐσίῳις. μὴ τῆς γὰρ ὁ θεός, ὅτι ἐν τῷ καλεῖσθαι πρὸς τὴν Ἐπι βασιλείως διάζωσιν οὐδὲν ἕτερον ἠλπύσα, ἢ τῷ τῆς θαλάσσης ᾠραπέμπεσαι ῥύματι. ὁ δὲ κώελος καὶ τὸ γεγραμμένον παρέση μοι, καὶ ἐρῦρῶσιν ἐκ σώματος λέοντος, μᾶλλον ἢ σκύμωνων μυελῶν.

ANNO CHRISTI 431.

Ἰσὸν σακρας ἁποσταλείσης διὰ Ἰωάννου τῆς κόμητος τῆς σακρῶν ᾠρᾶ τῆς ὠσεβείστων βασιλείων τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης συνόδου.

Κελεσίνῳ, Ρούφῳ, Αὐγουστίνῳ, Ἀλεξάνδρῳ, Ἀκακίῳ, Τρακυλίῳ, Οὐαλὲντίνῳ, Ἰκονίῳ, Ἰωάννῳ, Ἀκακίῳ, Οὐρσῳ, Φίρμῳ, Ἰμερίῳ, Δεξιανῳ, Βερινιανῳ, Γαλαδίῳ, Ἀσσειῳ, Ἰουβενάλῳ, Φλαυιανῳ, Ἐλλαδίῳ, Ραμβούλῳ, Ἀλεξάνδρῳ ἄλλῳ, Μαξίμῳ, Φερίπῳ, Γεεργίου, Κύρῳ, Ἰωάννῃ ἄλλῳ, Εὐθέρῳ, Ἐλλανίῳ, Βοσπορίῳ, Κύρῳ ἄλλῳ, Βινατίῳ, Γέζῳ, * Δυ-
νάτῳ, Δωροθέῳ, Ἀντιόχῳ, Δαλματίῳ, Εὐσεβίῳ, Σελεύκῳ, Ἐλδυσίῳ, Εὐλογίῳ, * Σαππίῳ, Τιμοθέῳ, Πίῳ, Τροίλῳ, * Εἰρηνιδῳ, Μονίμῳ, Ολυμπίῳ, Θεοφίλῳ, Ἰελιανῳ, Βασιλείῳ, καὶ λοιποῖς ὠσεβείστωσι Ἐπισκόποις.

* Σαππι- κίῳ, * Εἰρηνιδῳ.

ΟΣΟΝ πρὸς τὴν ὠσεβείαν, καὶ τῆς ᾠεθρονηκῆς πίστεως ᾠζῆ

ANNO CHRISTI 431.

λον διατελοῦμεν ἔχοντες, ἐκ πολλῶν ἡγοῦμεθα τὴν παρελαβόντων ἐναργῶς δεδηλωθεῖν ἕχ' ἡμεῖς ἡ καὶ ἐκ τῆς ἐναργῆς ἐπιτηκλήσεως τῆς ὑμῶν σωόδεσσι το Φανερόν γερονέναι πῶσι ποῖς καὶ τὸ οἰκουμένην πεπεσὺ καμῆν. οὐδὲ γὰρ πρὸς βραχὺ διακωφύσεως ἡνὸς ἀμφισθητήσεως ἀναρχοῦμεν, ὑπὲρ δὲ ταύτων τὴν ταύτης ἀποκαλοῦσθαι λύσιν αὐτοδύως σωελαθῆναι ἢ ὁσὸν τῆς ὑμῶν ἀπεσελάμην καὶ ἐδαμῶς ἡγοῦμεν ὑπὲρ ὑσεβείας πόνον τῆς θεοσεβείας ὑμῶν ἔσεσθαι φορτικόν, ἐπεκουφίσαι μὲν ὁμῶς βασιλικῆς παρονοίας τὴν τούτου δυσχερείαν ἐπιτηκλήσεως καιροῦ τε καὶ τόπου. τὸ γὰρ Ἐφεσίων ἀφωρελάμην πάλιν ποῖς τε ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης ἀπαρτίστον, καὶ πάντων ἡ τὸ οἰκίαν καὶ ἐπιτάκτων καρπῶν τε χροσώδη ποῖς ἐκ διαφρίβου ἀφθόνως ἀπὲρ ἔχουσα ὡσεὶ ὅτι ἡμετέρας γαλιωτότης ὑσεβῆ σκοπόν, καὶ τὴν ἀγιωτάτης ὑμῶν σωόδεσσι σωδραμεῖν τε ράδιως, καὶ εἰς ἔργον ἀρτέλαια. ὅθεν καὶ νῦν τὴν γωρελαθεῖσαν παρὰ τῆς ὑσεβείας ὑμῶν Νεσορέου, καὶ Κυελλου, ἡ Μένωνος καθεαίρεσιν ἐδεξάμεθα. τῆν δὲ ἄλλων τὴν περὶ ὑμῶν παρὰ χθέντων ἐγὼ μὲν πῶν περὶ τῆς χριστιανισμὸν πίστιν τε καὶ ὁρθότητα φυλάττοντες, καὶ ἐκ πατέρων καὶ παρὰ τῶν παρὰ τῆς φάμην, καὶ καὶ ἡ ἀγιωτάτης σωόδεσσι ἐπιτηκλήσεως τῆς θείας ληξέως Κωνσταντίνου ἡγοῦμεν συμφώνως ἐκύρωσε. φροντίσθαι πόνον ἕκαστος τῆς ἀγιωτάτου ὑμῶν συλλόγῃ, λυθείσης πάσης ἀμφισθητήσεως, κοπέντων ἡ τὸ σκανδάλων, μετ' εἰρήνης καὶ ὁμονοίας εἰς τὸ οἰκίαν ἐπανελαθῆναι. ὑπὲρ ἡ τῆς πῶν ὁσὸν τῆς ὑμῶν μὴ μόνον ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ὑσεβείας γεαμμάτων παρὰ τῆς ἀπείσαν, εἰς ὁμόνοιαν τε καὶ

id ex pluribus argumentis, præteritisq; certis indiciis liquidum, vt putamus, euasit, quod etiam terrarum orbi patefactum credimus, ex vestræ Synodi nuper facta conuocatione. Cum enim controuersiam aliquam vel paululum oboriri pati non possemus, vt citius tolleretur, sanctitatem vestram ad sedulo conueniendum accersuimus: & rati pro religione laborem vestræ pietati nequaquam molestum fore; tamen si quam ea res difficultatem afferre potuerat, illam imperialis prouidentia temporis locique opportunitate mitigauit. Deputauimus enim Ephesiorum ciuitatem, terra marique accessu percommo-

Imperator
falsa orient
talium rela
tione dece
ptus. Cyrilli
& Memnonis
depositionem
tamquam
legitime factam
approbat.

* ἡμετερας σωοδεσσι

ΕΑΝΤΟΣ ΝΟΝ
ΕΧΙΤΑΙ.

spectet, vniuersalemque pii dogmatis pacem; etiam Acacii Be-roensium episcopi lectam a nobis epistolam, qua idem suadet, ad vos misimus. Hic cum propter extremam senectutem sanctissimo vestro Concilio adesse non posset, ea per literas consuluit, quæ & pietatem ipsius decent, & orthodoxæ religioni conducunt. Quæ qualia sint, eiusdem epistolæ lectio declarabit. Norit nihilominus vestra sanctitas, eam obrem magnificentissimum & illustrissimum Ioannem sacrorum comitem a nobis missum esse, vt hic ipse sciens sacra maiestatis nostræ erga fidem scopum, quæ vtilia perspexerit, ea perficiat.

εις πλὴν καθ' ὅλου τῆς ἐκκλησίας δόγμα-
τος εἰρηνικῶν ἰδεῖν, καὶ τὰ γράμματα τῆς
ἐπιστολῆς τοῦ ἁγίου πατρὸς Ἀκακίου
ἐκ τῆς Βερόσιας ἀναγόντες, ἀπε-
στείλαμεν ὅς τῷ ἀγνώστῳ ὑμῶν συλ-
λόγῳ προσεθῆναι διὰ τὸ μακρὸν γῆ-
ρας οὐ δυναθεῖς, δι' ὧν ἔγραψα, τὰ
τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς πρὸς ὑμᾶς, καὶ τῆς
ὀρθοδόξου ἀποστολῆς συντελουῦντα εἰς-
ηγήσασθε ἅπασιν ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην, ἢ τῆς αἰ-
τίης ἐπιστολῆς διὰ τὴν ἀνάγκην. γι-
νωσκέτω ὑμεῖς ἢ ὑμῶν ὁσίοις, ὅτι
ἡμεῖς ἡμεῖς ἐπέστειλαμεν καὶ ἐνδο-
ξότατον κόμητα τῆς σακρῶν Ἰωάν-
νην τοῦτου ἐνεκα ἀπεστείλαμεν, ὥστε
αὐτὸν εἰδόντα ὡς πρὸς τὴν πίστιν τῆς
ἡμετέρας ἀπόψεως σκοπὸν, ἅπασιν ἀποπειθῆναι λισιτελεῖν, * διαπεραξαδαμ. * διὰ τὴν
ἐκκλ.

ANNO
CHRISTI
431.

Exemplar epistolæ Ioannis comitis Sacrensis, ex Ephesina ciuitate ad imperatores præscriptæ.

Quæ se-
quuntur,
Græce non
habentur,
sed in po-
strema Cō-
cistorum e-
ditione Co-
loniensi
vulgata fu-
erunt ex
vetustiss. li-
bro m. vt
ibidem af-
feritur: &
inde etiam
ea accepit
Peltanus.

Hæc narra-
tio suspecta
est, cū Ioan-
nes comes
Nestorii &
Ioannis An-
tiocheni par-
tes foueret.

CVM sciam conducibile pietati, si diuinis scripturis com-
mendentur omnia, quæ iuxta purissimæ celsitudinis
mentem pro virili feci, hinc quæ sint acta discetis. Pridie
quam hæc literæ darentur, labore magno, acceleratione-
que mira in Ephesiorum ciuitatem perueni. Aduenis-
sem autem citius, nisi maximis negotiis impeditus fuis-
sem, quæ vestræ magnitudini adfuturus, Deo propitio co-
ram recensebo: statimque sanctissimos episcopos, qui hinc
& inde conuenerant, reuerenter salutauim. Propter discor-
diam autem, quæ intercedebat inter eos, partes accersere
conueniebat. Turbatis autem omnibus, Cyrilloque &
Memnone se munientibus, per meipsum iis qui conuene-
rant, denuntiaui, & iis qui aberant, manifestaui, vt se-
quenti die absque vlla mora omnes in diuersorio meo
confluerent. Porro ne conflictus quidam fieret, promif-
cæ ipsis conuenientibus, (metuendum enim & hoc erat
propter ferociam, quæ nescio vnde illis acciderat,) ingres-
sus ordinem distribui. Præsentem autem Nestorio fere cum
ipsa aurora, & Ioanne pientissimo episcopo, aduenit etiam
Cyril-

ANNO
 CHRISTI
 431.

Cyrillus cum omnibus pientissimis episcopis: solo autem Memnone absente, magna turbatio, tumultusque exoriri cœpit, dicentibus iis qui cum Cyrillo venerant, Nestorii, qui ab ipsis depositus esset, ne aspectum quidem ferendum esse: nihilominus tamen conuenientibus diuinarum scripturarum lectionem fieri volebant. Affirmabant autem ii qui Cyrillo fauebant, lectionem diuinarum & terribilium scripturarum absque Cyrillo non habendam, neque præsente Nestorio, neque his qui ab oriente venerant, sanctissimis episcopis: & ob hoc magna facta est seditio, imo prælium & pugna. Eadem quoque & sanctissimi episcopi, qui Ioanni pientissimo episcopo adstabant, contendebant, dicentes, Cyrillum non oportere diuinarum literarum lectioni interesse, vtpote & illo cum Memnone ab ipsis deposito. Fiebat igitur super hac re contentio. Iam autem maximo diei interuallo exacto operæ precium existimaui, absque Cyrillo & Nestorio, ceteris patefacere regias sententias; quandoquidem commemoratis illis neque scriptæ essent a mundi dominis. Verum renuebant & hoc pientissimi episcopi, qui cum Cyrillo venerant, nolebantque etiam his qui cum Ioanne aduenerant, præsentibus aures præbere, eo quod dicebant, eos illegitime Cyrillum & Memnonem deposuisse. Vix igitur potui persuasione & vi (si quidem vera dicere oportet) sequestratis Nestorio & Cyrillo inducere omnem Synodum, vt regium rescriptum audiretur. Igitur congregatis omnibus, augustarum literarum lectionem feci, in quibus depositi sunt Cyrillus, & Nestorius, & Memnon. Cum autem hi qui cum Ioanne pientissimo conuenerant, lectionem amice susciperent & approbarent, audierunt a graui auditorio depositionem Cyrilli & Memnonis illegitime factam. Ceterum ne maior fieret seditio, Nestorium quidem custodiendum suscepit Candidianus comes nobilium domesticorum, qui omnibus consiliis & operibus meis interfuit: Cyrillum autem & ipsum custodiendum tradidi Iacobo circumspecto comiti, & præposito quartæ scholæ: Memnon vero, vt prædixi, aberat. Vnde missis dispensatore & lictore, ac protodiacono sanctissimæ Ephesiorum ecclesiæ, ei manifestauit quod depositus esset. At memoratus

*Diuinarum
 scripturarū
 nomine lite-
 ras imperato-
 rū designant.*

Concil. Tom. 5.

Vuuu

Memnon cum prædictis, fidem dedit eis, se suo periculo cum omni securitate ecclesiasticas pecunias seruare. His in hunc modum actis, quoniam oportebat me & precibus vacare, descendi in sanctissimam ecclesiam. Cognoscens autem Memnonem agere in episcopio, mitto ex ministris meis primicerium nobilium palatinorum ad ipsum, vt ad me veniret, vt discerem num omnino ad me accedere renueret. Verum ipse absque mora aduenit; & reprehensus a me, quare mane non venisset, dixit ægritudine se deprehensum esse, & propterea non adfuisse. Ne ferret autem alias meas admonitiones vel consilia, præuenit sermones meos, & in meam irrupit domum. Traditus igitur & ipse Iacobo circumspecto comiti, custodiendus & a scutariis nobilibus, & reuerendissimis palatinis. Hæc primo die a me facta sunt. Quoniam autem & de pace ad pientissimos episcopos sermonem habere oportebat, ne hæreses & schismata in orthodoxa religione fierent; proinde quanta potui diligentia ei negotio me accommodaui, & posthac operam daturus, modo placeat & melioribus, & pietati consonum sit, & recta mens sit dominis mundi. Quod si pientissimos episcopos videro implacatos & non reconciliabiles, (nescio vnde in hanc rabiem & asperitatem venerint) & si quid amplius factum fuerit, quamprimum vestræ amplitudini significabo.

ANNO
 CHRISTI
 431.

* Επειδή
 ὁμοῦς ἔστι
 ἡ ἀποστολὴ
 τῆς δευτέρας
 ἐπιστολῆς
 τοῦ ἀποστόλου
 πρὸς τὸν
 κλήμα, ἡ
 ἐκείνη ἡ ἐπιστολὴ
 ἔχει τὴν αὐτὴν
 ἴσην ἀρχὴν
 καὶ τὴν αὐτὴν
 ἵκανότητα.

* Ἰσον εἰπόλη.

Ἡ ἀγία συνόδος ἡ ἐν Ἐφέσῳ συ-
 κροτηθεῖσα τοῖς θεοφιλεσάτοις καὶ
 ὀσιωτάτοις, Ἰωάννη Δεχρυσοπό-
 πῳ Ἀντιοχείῳ μεγαλοπόλεως,
 καὶ Ἰωάννη τῆς Δαμασκίων Ἐπι-
 σκόπῳ μητροπόλεως, καὶ Ἰμερίῳ
 Ἐπισκόπῳ τῆς Νικομηδείᾳ μητρο-
 πόλεως, καὶ Γαύλῳ Ἐπισκόπῳ Ἐ-
 μισσηνῶν, ποιουμένων (Ⲙ) λόγων καὶ
 ὑπὲρ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἐπισκόπου Ἀ-
 κακίου τῆς Βεργίουας, καὶ Μακα-
 εῖῳ Ἐπισκόπῳ τῆς Λαοδικείῳν
 πόλεως, ποιουμένων (Ⲙ) λόγων καὶ
 ὑπὲρ τῆς ὀσιωτάτου Κύρου Ἐπι-
 σκόπου τῆς Τυρίων πόλεως, καὶ
 Ἀπεριθίου Ἐπισκόπου τῆς Χαλκι-
 δέων, ποιουμένων (Ⲙ) λόγων καὶ ὑ-
 πὲρ Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου τῆς
 Ἀπαμείας, καὶ Θεοδωρίτου Ἐπι-
 σκόπου τῆς Κυρηνείων πόλεως, ποι-
 οντων (Ⲙ) λόγων καὶ ὑπὲρ Ἀλεξάν-
 δρου Ἐπισκόπου τῆς Ἰερραπολιτῶν
 μητροπόλεως, καὶ Ἐλλαδίου Ἐπι-
 σκόπου Γ'πολεμαίδος, ἄφροντες
 παροῦσαν ἐν ἐτ'ἀλ'ῶν τὰ ὑποπε-
 τεργμένα.

ΕΓΕΙΔΗ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑ-
 νεκα ὑποστάσεως, δι' ἡν ἅπαντες
 ἐκλήθημεν εἰς τὴν Ἐφεσίῳν * (Ⲙ) πα-
 ρόντες, καὶ ἡ ὑμετέρα θεοσεβία, καὶ θε-
 ασιμα τῶν διεσεβαστῶν ἡμῶν βασι-
 λέων Ἐπὶ τῷ μεγαλόνομον ἐκλήθη-
 μεν Κωνσταντινουπόλιν, ὑπὲρ τῆς σω-
 ζωτικῆς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πίστεως τῆς ἀ-
 γίων πατέρων, καὶ τοῖς δογμασι τοῖς ὀρ-
 θοῖς· οὐ παρεστῆχθην οὐδ' ἅπαντες
 ἄφρονται ὑμῶν· ἐστὶ δὲ καὶ τὴν γνάμιν
 Concil. Tom. 5.

* ἡντὶ τῆς
 παρόντος,

* Exemplum mandati.

Sancta synodus Ephesi congrega-
 ta piissimis sanctissimisque Io-
 anni Antiochenorum magna
 ciuitatis archiepiscopo, & Io-
 anni Damascenorum episcopo
 metropolitano, & Himerio epi-
 scopo Nicomediae metropolita-
 no, & Paulo Emisenorum epi-
 scopo, qui idem Acacii sanctis-
 simi Beroensium episcopi per-
 sonam gerit, & Macario Lao-
 dicensium ciuitatis episcopo,
 qui etiam pro Cyro sanctissi-
 mo Tyrionum ciuitatis episco-
 po verba facturus est; & A-
 pringio Chalcidensium episco-
 po, qui & locum Alexandri
 Apameae episcopi obtinet; &
 Theodoreto Cyrestanorum epi-
 scopo, verba pro Alexandro
 etiam Hierapolitanorum epi-
 scopo metropolitano facturo,
 & Helladio Ptolemaidis e-
 piscopo, praesentes praesenti-
 bus, quae subiecta sunt, man-
 dauimus.

* Mandatū
 quod ab o-
 rientalibus
 datum fuit
 episcopis,
 qui ab ipsis
 Constanti-
 nopolim
 missi sunt,
 ut discepta-
 rent in iudi-
 cio aduer-
 sus episco-
 pos ortho-
 doxos, ab
 aecumeni-
 ca Synodo
 ad eandem
 vibem mis-
 sos.

QANDOUVIDEM ecclesi-
 asticae controuersiae causa
 (propter quam in Ephesiorum vr-
 bem praesentes omnes, & vestra
 quoque pietas vocata est) piis-
 simorum imperatorum nostro-
 rum sanctione ad celeberrimam
 Constantinopolitanam urbem e-
 uocati sumus, ut veritati, sancto-
 rumque patrum fidei, & rectis do-
 gmatibus patrocinemur; neque
 tamen omnes vobiscum adesse
 iussi sumus: operae precium autem
 Vuuu ij

est, omnium nostrum mentem patefieri; qualiter nimirum rata habemus omnia, & illis assentimur, quæ a vobis gerentur, si ad Dei timorem, & ecclesiasticam pacem ac disciplinam conferant: propterea hunc mandati libellum vobis conscripsimus, quo mandamus & committimus, plenamque potestatem contradimus, quam præsentibus habemus; ita ut posteaquam Dei gratia comitante in magnam illam civitatem perveneritis, siue coram pientissimo imperatore, siue in consistorio, siue coram sacro senatu, siue in patrum Synodo, de his quæ in quaestione veniunt, sermo instituat, hunc ea dicendi libertate, eaque prudentia ac diligentia, quæ vobis inest, habeatis pro universa ecclesia; & hunc vos laborem suscipiatis pro nobis, omnibus videlicet nobis servantibus, approbantibus, ac rata ducentibus omnia, quæ vos in hac causa vel agitis, vel acturi estis. Quod si forte euenerit, ut vel conventionis, vel ecclesiasticæ pacis, vel cuiuspiam alterius rei causa necessario pro nobis omnibus subscriptio requiratur; oramus vestram sanctitatem, ne hoc ipsum præstare grauetur, quod communi vobis est profuturum, & ad gloriam Christi Domini facit. Rursum si quam synodicam epistolam huc mittere visum vobis fuerit, quæ subscriptionem omnium exigit, promittimus omnes communiter, & singulos seorsum, omnium cum alacritate nos subscripturos, & ad sacrum comitatum missuros esse: dum illud certum sit, nempe capita vna cum anathe-

πεδον δηλου εκείνου τυγχάνοντος, ως πανή γρηγορη κεφαλαίων τῶν αἰρε-

πάντων ἡμῶν κατὰ δὴλον ποιῆσαι, ως ἐμμένοντων, καὶ κύρια ἡγροῦμεθα πάντα τὰ ὑφ' ἡμῶν παραθέμεθα, καὶ σωτήριοντα εἰς τὸ τοῦ θεοῦ φόβον, καὶ εἰς πλὴν ἐκκλησιαστικῶν εἰρήνῳ τε καὶ ὁρθότητι. τοῦτου ἐνεκεν τὸ δεῖ ὑμῖν τὸ ἐπιτολικὸν πεποιήμεθα, δι' οὗ ἐντελλόμεθα, καὶ ἑπιτροπέμεθα, ὁλοτελή τε ἑξουσίαν διδόμεθα, ἡ ἢ καὶ ἄλλοις ἐπιτροπέμεθα ὡς ἐπὶ δεῖ ἑπιτροπέμεθα ὑμῶν ἐπὶ τῆς ἑπιτροπέμεθα μεγάλης πόλεως, εἴτε ἐπὶ τῆς ὁσέως τοῦ βασιλέως δεῖ, εἴτε ἐπὶ κοινῶν, εἴτε ἐπὶ τῆς ἑραῆς συκλήτου, εἴτε ἐν σωδὸν πατέρον ὁ λόγος κινῶντα πρὸς τῶν ἐπιτροπέμεθα, τῶν μὲν τῆς ἑπιτροπέμεθα ὑμῶν παρρησίας τε καὶ σωτέως καὶ ἐμμελείας κινήσαι ὑπὸ τῆς κοινῆς τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀναδέξασθαι τὸ ἀγῶνα τὸ ὑπὸ ἡμῶν, ἀπάντων ἡμῶν δηλαδὴ ἐμμένοντων, καὶ σοικωῶν, καὶ ἐπιτροπέμεθα, καὶ κύρια ἡγροῦμεθα πάντα τὰ ὑφ' ἡμῶν παραθέμεθα ἐνεκεν τῆς τῆς ἑπιτροπέμεθα, ἢ καὶ παραθέμεθα. εἰ δὲ που καὶ χρεία γένοιτο ἢ συμβιβασμοῦ, ἢ εἰρήνης ἐκκλησιαστικῆς, ἢ ἐτέρου τινὸς ἀπαιτούμετος ὑπογραφῶν ὑπὸ πάντων ἡμῶν ἐνεκεν, καὶ τῆς αὐτῶν παρακαλοῦμεθα πλὴν ὑμῶν ἑπιτροπέμεθα ἀγιστῶν μὴ ὀκνήσαι ποιῆσαι ὑπὸ τῆς λισιπελοῦτος τῶ κοινῆς, καὶ ὑπὸ τῆς δόξης τῆς δεσποῦτος Χριστοῦ. εἰ δὲ καὶ σωδὸν δόξει δόξαλλῶν

* παρ' ἡμῶν ἐπιτροπέμεθα ἀπαιτούμετων * καὶ ὑμῶν τὸ ὑπογραφῶν, ὁμολογηδὸν ἀπάντες κοινή, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστος τῶν καυπογραφῶν μὲν πάσης ἑπιτροπέμεθα, καὶ ἑπιτροπέμεθα εἰς τὸ ὁσέως ἑπιτροπέμεθα

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO CHRISTI 431

Ἰωάν, ἡν ὑπὸ Κυρίλλου τῷ Αλεξάνδρείῳ ὑποσηθέντων τῇ πίστι ἡν πατέρον ἡν καὶ Νίκουμου, μὲν ἀναθεματισμῶν ἐκβαλλομένων, ὡς ἄλλοτείων τῆς καθολικῆς ἐ δόξο- λικῆς ἐκκλησίας.

Ἀλέξανδρος Ἐπίσκοπος μητροπόλεως Ἱεροπόλεως εἶπε καὶ ἡ ἐκτεθεισαν πίστιν ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρον ἡν ἐν Νικαίᾳ διαπερῆσατε, μήτε ἐπισηρομένων ἑνὸς τῆς πύξ τῶν ἁγίων πατέρον, καὶ ἐκβαλλομένων τῶν ἀρεπικῶν κεφαλαίων Κυρίλλου τῷ Αλεξάνδρείῳ, πούτω συγκαταπέμα· ταύτη ἡ ἐκδέσθ τῆς πίστεως καὶ ἡδη μὲν τῆς ἁγίας συνόδου τῆς ἡμῶν καθυπέγραψα.

* Δοθέντος * Θεόδωρος Ἐπίσκοπος Μαρκενουπόλεως δουλτέρας Μισίας γεγρα- Φηκα ὡσαύτως, ἐντέλαμεν ὡς περὶ κείται, συνυπέγραψαν ἡ καὶ ἡ λοιποὶ πάντες.

Δοθέντος δὲ τῆς ἐντολῆς, συναπεδόθη καὶ τόμος, περιέχων οὕτως.

Prima schismaticorum petitio ex Calchedone ad imperatorem missa.

ORANDVM erat, ne a quopiam alio in expositionibus absurdis sermo pietatis adulteraretur, maxime autem, ne ab his qui sacerdotium prefecturamque ecclesiarum sortiti sunt, quos nescimus quomodo praesidendi cupiditas & ambitio, frigidæque promissiones quædam, ad contemnenda semel omnia Christiana mandata induerunt; idque hoc solo animo, ut seruiant viro, qui praesumat ac sperat, se & auxilium sibi ferentes, omnia recte gesturos: dicimus Alexandrinum Cyrillum, qui sola nugacitate in sanctas Dei ecclesias hæretica introduxit dogmata, eaque confidit se argumentis comprobaturum; & correctionem peccatorum effugere, solo Memnonis & prædictæ conspirationis episcoporum ministerio, speravit.

Mira circa Cyrilli capitulum rabies. nec enim ullum schismaticorum extat scriptum, in quo illorum non fiat mentio.

matismis, quæ a Cyrillo Alexandrino ad fidem patrum qui Nicææ conuenerunt, adiecta sunt, tamquam hæretica, & a catholica & apostolica ecclesia aliena, esse modis omnibus reiicienda.

Alexander Hierapolis episcopus metropolitanus: Si quid iuxta fidem a sanctis patribus Nicænis expositam feceritis, nulla prorsus re fidei sanctorum patrum adiecta, hæreticisque Cyrilli Alexandrini capitibus reiectis; huic equidem assentior: nam & huic fidei expositioni vna cum sancta nostra Synodo iam subscripsi.

Dorotheus episcopus Marcianopolis secundæ Myliæ, similiter mandans, sicut supra positum est, subscripsi. Subscripserunt autem & ceteri omnes.

Dato autem hoc mandato, vna quoque tradita fuit charta tenoris huiusce.

Iniste perstringit Concilii patres.

*Mire com-
mentitiam
suam mode-
stiam com-
mendant
schismatici.*

Act. 17.

*Obscura hec
omnia &
mutila sunt.*

Quapropter nos, qui silentium alioqui amamus, & in ce-
teris philosophice agendum censemus, nunc silentium, &
eius sapientiæ studium, fidei iacturam intelligentes, ad
solos vos post supernam virtutem orbis seruatores pre-
cando vertimur: quandoquidem scimus, pro pietate so-
licitudinem vobis peculiariter conuenire; vtpote iis, qui
vsque in hoc tempus custodierint, vicissimque per illam
custodiantur. Suspenso autem hos libellos offerimus,
tamquam coram sanctissimo Deo exhibenda esset nostra
excusatio; non quod pro religione minus alacres fueri-
mus, sed pietati studentes, & pro ea sermones facientes.
Nihil enim est quod Christianorum temporibus sacerdo-
tes magis facere* debeant, quam vt coram tam fideli rege*
testimonium ferant, etiam si parati essemus vitam ac cor-
pora nostra in* fidei discrimine millies exponere. Idcirco*
propter Deum, qui videt omnia; & per Dominum no-
strum Iesum Christum, qui iudicaturus est omnes in iu-
stitia; & per Spiritum sanctum, cuius gratia regnum gu-
bernatis; & per electos angelos, qui vos custodiunt, quos
assistentes videbitis terribili throno, & horrendam illam
sanctificationem semper Deo offerentes, quam nunc qui-
dam adulterare nituntur; pietatem vestram, quæ vafricie
quorundam obsidetur, id re ipsa adimentium, & hæreti-
ca capita fidei introducta stabipientium, quæ omnino a
sanis dogmatibus aliena sunt, & cum hæreticis opinionibus
conueniunt; obsecrauimus, vt vel si quis illic subscri-
bat vel consentiat, & post promissam a vobis veniam
contendere vltra nolit, præcipias illum in medium veni-
re, & ecclesiasticis pœnis subiacere, quo pugnare pro
pietate melius possis. Nihil enim o rex magis regium fue-
rit, pro quo & cum Persis & aliis barbaris prælia commit-
tere festinasti, reddente tibi Christo pulcras victorias
pro hac tua in ipsum alacritate. Obsecramus autem, vt
fiant apud pietatem tuam quæstiones in scriptis. Sic enim
facilius dignoscantur, & in omne posterum tempus re-
prehendentur peccantes. Si quis autem sermones, pro
quibus delinquens fuit, negligens, voluerit per præcep-
tum rectæ fidei præualere, tuæ iustitiæ ac iudicii fuerit
attendere, num & ipsam doctorum appellationem abie-
cerint ii, qui de dogmatibus introducunt, * periclitari*
* decepti
* fideli
* Locum
corruptum.

ANNO
 CHRISTI
 431.

grauantur, & prædictis subiici nolentes, vt non redarguantur impie egisse, neque refutare ea digna putantes, vt mutua eorum conspiratio non habeatur inutilis. Iam enim per ordinatos manifestum est, quosdam ex illis pro hac impietate meditados esse, vt dignitatibus concessis nonnullos demereantur, & alios quosdam modos excogitasse. Et id manifestius obsistet; & videbit eos pietas tua non multo post proditionis suæ mercedem quasi spolia fidei Christi distributuros. At ex nobis quidam a piensissimo Iuuenali Hierosolymitanorum episcopo olim ordinati, siluimus; quamuis pro Canonibus certandum esset, ne videremur nostræ gloriæ causa dolere. Et nunc quoque illius studia & præstigias tales per Phœnicen secundam & Arabiam non ignoramus. Sane de illis nobis non vacat curam habere, qui ciuitatibus ipsis, quarum nobis ministerium contraditum, atque adeo vita nostra destitui maluimus, quam ista pro fide promptitudine. Verum aduersus illorum conatus, Dei ac vestræ pietatis iudicium opponemus. Nunc autem oramus, vt vna ac primaria pietas curetur, & ne orthodoxæ religionis splendor, qui vix tandem sub sancti nominis Constantino irradiauit, & per beatissimos auum & patrem vestræ pietatis confirmatus est, a tua autem maiestate etiam in alias barbaras gentes, & in Persarum gentem prorogatus est, nunc in ipsis regiæ aulæ penetralibus languescat, & apud vestram turberetur serenitatem. Non enim duplices in Persidem, o rex, mites Christianismi doctrinas, neque nostra magnum aliquid erunt, nobis discordia laborantibus, nemineque existente apud illos qui diiudicet: neque quis geminis communicabit verbis & sacramentis, neque certe pie a tantis patribus & incondemnatiss sanctis desciscet; sed neque regni commoda tribuenda erunt his, qui diuersa inter se sentiunt; neque paruis inde * vsus pietatis hostibus excitabitur; & innumera alia malignæ contentionis ipsorum quis enumerarit nocumenta? Si quis autem est qui parui faciat caelestium rationem, talis fit potius quicumque odium, quam is cui omnem orbis potestatem Dominus dedit. Nostræ autem preces sunt, vt iudicium a tua pietate accipiamus. Mentem enim tuam ad exactam eorum que inquiruntur, comprehensionem Deus inducet. Demum

*ausus

si quid nunc prohiberet, (neque enim tuæ pietatis negotia omnia nota esse possunt) petimus a tua serenitate, vt ad propria tuto & feliciter commigrare nobis liceat. Nam videmus ciuitates nobis commissas ex tali mora non parum offendi propter eos, qui etiam in rebus piis, vt videtur, contentionem quærunt, nulla inde proueniente utilitate.

Altera eorumdem petitio e Calchedone ad Theodosium Augustum missa.

Obscure & deprauate hæc exposita sunt.

Omnia hæc mera commenta sunt, & impudentissima mendacia.

Omnes hæc literæ fuerunt subreptitiæ, dolo malo ab imperatoribus extortæ.

SÆPENVMERO pietatem vestram & per nos ipsos, & per eos qui a nobis missi sunt, docuimus, quod rectæ fidei dogma corruptioni obnoxium videatur, & quod ii discerpere videantur ecclesiæ corpus, qui omnia susque deque faciunt, & omnem ecclesiasticam constitutionem, omnemque regiam legem conculcant; vniuersaque simul confuderunt, vt expositam hæresim a Cyrillo Alexandrino confirmet. Nam vt a vestra pietate in Ephesum vocati sumus ad inquirendum quæstiones, quæ pulularunt, & ad confirmandum fidem euangelicam & apostolicam a sanctis patribus expositam; nondum omnibus præsentibus conuocatis episcopis, ii qui particulare Concilium habuerunt, hæretica illa capita, quæ cum Arii & Eunonii & Apollinarii impietate conueniunt, scriptis commentariis roborarunt; & alios quidem deceperunt, alios vero terruerunt, alios autem de hæresi accusatos in communionem susceperunt; & aliis, qui non communicabant, mercedem vt communicarent dederunt: alios demum spe honoris, quibus indigni erant, accenderunt; & ita sibi multitudinem congregarunt, quasi nescientes, quod piam religionem non multitudo, sed veritas ostendit. Iterum lectæ sunt vestræ pietatis literæ per magnificentissimum comitem Candidianum, significantes quod pacifice & fraterne quæstiones, quæ nuper extortæ sunt, inquirentur. Verum conuenientibus omnibus pientissimis episcopis, nihil profuit lectio. Venit nobilis Palladius magistrianus alias vestræ maiestatis literas afferens, docentes rescindenda esse omnia, quæ particulariter constituta fuerant, & Concilium denuo congregandum, verumque dogma fanciendum. Contemptum est autem & hoc, more solito

ANNO
CHRISTI
431.

solito, pium vestrum mandatum ab his qui omnia audent. Aduenit rursus magnificentissimus magister Ioannes, qui nunc comes omnium largitionum, alias iterum afferens literas, significantes, quod a vestra maiestate trium depositiones decretæ sunt, tollendaque e medio suborta of- fendicula, solamque fidem in Nicæa expositam a sanctis & beatis patribus, ab omnibus confirmandam. Transgressi sunt, vt solent, & hanc legem ii qui omnia pro ludi- brio habent. Enimuero nec post lectionem a cœptis de- stiterunt, & communionem habuere cum depositis, & meminerunt eorum tamquam episcoporum, non permit- tentes, vt capitula ista, in damnum & corruptionem piæ fidei exposita, exploderentur, tametsi a nobis ad collo- quium sapius accersiti fuerint. habebamus enim in prom- ptu hæreticorum capitulorum argumenta. Horum nobis testis est magnificentissimus magister, qui nobis & illis tertio ac quarto conuocatis, & hæc nec prætere au- dens, propter illorum inobedientiam, operæ precium duxit posthac huc nos vocare. Aduenimus nihil remora- ti, nec quieuius, donec huc perueniremus, & apud ve- stram pietatem, & apud illustre consistorium obsécran- tes, vt ipsi certamen hoc pro capitulis susciperent, ac in colloquium venirent, vellea tamquam aliena a recta fide exploderent, manentes in sola expositione fidei beato- rum patrum, qui in Nicæa conuenerant. Et hi quidem ni- hil horum facere voluerunt; sed manentes in hæretica cõ- tentione, permixti sunt ecclesias frequentare, & sacerdo- tio fungi: nos vero synaxi destituti mansimus tanto tem- pore, & in Epheso, & nunc; innumeraque pericula & illic & hic pertulimus: & cum lapidaremur, & tantum non per- deremur a seruis monachorum habitu indutis, boni con- suluimus, vtpote pro pietate talia libenter perferentes. Post hæc visum est vestræ maiestati, vt iterum nos ac illi conuocaremur, & vt ad inquirenda dogmata inobedi- entes compellerentur. Hæc vt fierent, nobis expectantibus, vestra pietas in ciuitatem profecta est, & eos quidem qui de hæresi accusabantur, & propter hoc alios ex his deposi- tos a nobis, alios vero excommunicatos, & deinde cano- nicis pœnis subiiciendos, præcepit vt in ciuitatem ve- nirent, sacerdotio fungerentur, & ordinarent. Nos ve-

Et hoc fal- sum est: si- quidem ori- entales sa- pimus citati, Synodo se si- sere an si non fuerunt.

Non erat certamen de capitulis, sed de iusta Ne- storii, iniusta vero Cyrilli & Memne- nis deposi- tione.

Schismatici iactant suam pietatem.

Sed qui ac- cusabantur, pii & ortho- doxi erant; accusatores vero heretici & schisma- tici.

Scilicet schismatici curant pietatem & religionem.

Schismate carere non potuit, quia schismaticos intra se continebat.

Hic schismatici gloriantur de multitudine, alibi saepe de paucitate.

ro, qui pro pietate tantum certamen suscepimus, & pro rectis dogmatibus nullum non periculum sustinuimus, neque ingredi in ciuitatem iussit, vt fidei periclitantis negotium ageremus, & pro rectis dogmatibus vrgeremus; neque ad propria remigrare permisit; sed sumus in Calchedone tristes, & gementes in ecclesia qua exercetur schismate. Idcirco qui nullum responsum obtinemus, necessarium duximus, vt praesentibus literis doceremus vestram pietatem coram Deo, & Christo ipso, ac sancto Spiritu; quod si quis ordinatus fuerit, antequam discutiantur recta dogmata, ab his qui haeretica sentiunt, necesse sit vt tota ecclesia scindatur, tam clero quam plebibus diffidentibus. Nullus enim piorum feret, haeretica colentibus communionem dari, propriamque salutem annihilari. Vbi autem haec futura sunt, tunc vestra pietas praeter suam mentem agere cogetur. Nam & schisma praeter sententiam inualescet, & eos qui pro pietate certant, contristabit, non ferentes vt suae animae pereant, & consentent contentiosis impia Cyrilli dogmata, quae iustificare volunt. Multi autem qui pietati student, & omnes nos, qui ex orientali dioecesi, & vestrae prouinciae ex dioecesi Ponti, & Asia, & Thraciae, & Illyrici, & Italiarum, Cyrilli dogmata admitti non sinent, qui & vestrae pietati librum beatissimi Ambrosii miserunt, aduersa pullulanti huic superstitioni docentem. Quapropter ne hoc eueniat, & vestra pietas magis conturbetur, supplicamus, precamur, obsecramus, vt edicat, ne ordinatio antea fiat, donec orthodoxa fides formetur, propter quam & nos congregauit vestra quae Christum amat, celsitudo.

Tertia schismaticorum postulatio ex eadem ciuitate ad imperatores missa.

NON hunc euentum fortituram vestrae pietatis expectabamus vocationem. Vocati enim honeste sumus tamquam sacerdotes a rege, & vocati sumus ad confirmandam sanctorum patrum fidem; propterea etiam tamquam pio regi obedituri aduenimus. Vbi autem venimus, neque ecclesiam minus secuti sumus, neque vestrum contempnimus edictum, sed vestros nutus secuti sumus continue ab eo die, quo in Ephesum peruenimus,

ANNO
CHRISTI
431.

vsque in hodiernum. Verumtamen, vt videtur, nihil nobis profuit in hoc saculo modestia nostra, imo etiam plurimum, vt videmus, obfuit. Nam nos quidem, qui sic vos habuimus, vsque in presentem diem Calchedone tenti conseruati sumus; nunc autem ad propria dimittimur. Hi vero qui omnia confuderunt, & orbem turbis impleuerunt, & ecclesias discerpere contendunt, & pietatem manifeste oppugnant, sacerdotio funguntur, ecclesias congregant, & vt putant, auctoritatem ordinandi habent (nimirum illicite ab illis petitam,) seditiones in ecclesia excitant, quæ expendenda in vsus pauperum, in suos infumunt milites. Ceterum non illorum tantum, sed & noster rex es. Non enim parua portio regni tui est oriens, in qua semper recta fides refulsit, & cum hac etiam alia prouincia & diocesef, e quibus congregati fuimus. Proinde ne despiciat vestra maiestas fidem, quæ adulteratur, in quam & vos baptizati estis, & vestri progenitores; in quam & ecclesiæ fundamenta sunt iacta, propter quam sanctissimi martyres innumera mortis genera cum voluptate susceperunt; cum qua & barbaros vicistis, & tyrannos destruxistis, qua & nunc opus habetis in bello, quo Africam premitis. Est enim Deus omnium commilito vester, si pro piis eius dogmatibus laboraueritis, & prohibueritis corpus ecclesiæ dirumpi. Dirumpetur enim, si opinio quam Cyrillus fidei induxit, & alii hæretici confirmarunt, inualecat. Hæc sæpe quidem coram Deo & in Epheso & hic testati sumus, & vestram pietatem docuimus, rationem illius, vt coram omnium Deo, reddentes. Exigit enim & hoc a nobis, sicut diuinæ scripturæ prophetiæ & apostolicæ docent. Etenim beatus Paulus clamat: *Testificor coram Deo, qui mortuos viuificat, & Domino nostro Jesu Christo, qui testificatus est sub Pontio Pilato bonam confessionem.* Et Ezechielii præcepit Deus, vt annuntiet populo; & minas adiicit, dicens: *Nisi annuntiaueris, sanguinem eius de manu tua requiram.* Timentes itaque hoc iudicium, necessarium existimamus iterum docere vestram maiestatem, quod ii qui permisi sunt ecclesias habere, in ecclesiis docent quæ Apollinarius & Arius & Eunomius: illegitime & contra Canones sacerdotio funguntur, & animas eorum

Non vestra
modestia, sed
intoleranda
temeritas &
iniquitas vo-
bis obfuit.

Cyrillus fidei
illustrat, non
impugnat.

1. Tim. 6.
v. 13.

Ezech. 3.
v. 18.

Et hæc mera
sunt com-
menta.

Concil. Tom. 5.

Xxxx ij

1. Tim. 2.
v. 4.

qui ad se accedunt, si quis & ipsos volet audire*. Nam per diuinam gratiam, cui omnium hominum cura est, & qui omnes vult seruari, maxima pars populi sana est, & pro piis sollicita est dogmatibus. Propter illos maxime dolemus. Et quia cruciamur, timentes, ne paulatim serpens morbus plures comprehendat, communeque malum fiat; hæc nos vestram serenitatem docemus, & docere non desistimus, & precamur vestram maiestatem, vt nostris precibus annuat, & nihil sinat adiici ad fidem sanctorum patrum, qui in Nicæa congregati fuerunt. Quod si & post hanc nostram obsecrationem, hanc, quæ coram Deo data est, doctrinam non susceperit vestra pietas, nos etiam puluerem pedum excutiemus, & clamabimus cum B. Paulo: Mundi sumus a sanguine vestro. Non enim cessamus nocte & die, ab eo die quo in hanc celebrem Synodum aduenimus, & regi, & principibus, & militibus, & sacerdotibus, & laicis testari, ne amittamus traditam nobis a patribus fidem.

Act. 18. v. 6.
v. 20. v. 26.*Eorumdem ad suos in Epheso epistola.*Ex diametro
hac cum praecedentibus
pugnant, vt
hinc videat
schismaticos
meris com-
mentis niti.Male habet
schismaticos
Nestorii de-
positio.Mense hic
Syrogræcorū
respondet no-
stro Septem-
bri.Frustra con-
tra hæc capi-
tula nitimi-
ni.

POSTQVAM Calchedonem venimus (nam Constantinopolim neque nos, neque aduersarii nostri intrare permilli sumus propter seditiones bonorum monachorum) fama accepimus, quod ante octo dies, priusquam compareremus (en gloriam pientissimi regis) dominus Nestorius ab Epheso dimissus sit, vt eat quo liberet. Vnde valde doluimus; quandoquidem vere ea quæ illicite & absque iudicio facta sunt, iam robur habere videntur. Sciat autem vestra sanctitas nos promptos pro fide certamen inuituros, & certare velle ad mortem vsque. Expectamus autem hodie, hoc est, vndecima mensis Gorpixi, transiturum pientissimum nostrum regem ad Rufinianum, & illic causam auditorum. Precetur igitur vestra sanctitas, vt Dominus Christus nos adiuuet, quo valeamus sanctorum patrum fidem roborare, & in damnum sanctæ ecclesiæ exorta capitula radicitus discerpere. Eadem vt & vestra sanctitas sentiat ac faciat, obsecramus; maneatque in sua pro fide orthodoxa alacritate. Porro cum scripta esset epistola, nondum occurrerat nobis dominus Himerius. nam fortassis impeditus est in itinere.

ANNO
CHRISTI
431.
f. occi-
dunt. vel
perdunt.

ANNO
CHRISTI
431.

Ceterum nihil vos turbet. Speramus enim tristitia exting-
guenda, & veritatem effulsuram, modo vestra pietas stre-
nue nos adiuuet.

*Epistola Theodoretī episcopi Cyri e Calchedone ad Alexan-
dram Hierapolitanum scripta.*

NVLLVM humanitatis, nullum asperitatis, nullum ad-
hortationis, nullum declamationis genus omisimus, En studium
& diligentia
filiū huius
faculi in
re prava.
quo apud pientissimum regem & illustre consistorium
non sumus vsi, testificantes coram Deo, qui omnia videt,
& Domino nostro Iesu Christo, qui iudicaturus est or-
bem iniusticia, & Spiritu sancto, & electis eius angelis, ne
contemnatur fides, quæ ab his qui hæretica dogmata sus-
cepere, & his subscribere ausi fuere, adulteratur; & vt
præcipiatur solum exponendam sicut in Nicæa, & abii-
ciendam superinductam hæresim ad damnum & perni-
ciem pietatis: & vsque in hodiernum diem nihil efficere
valuimus, nunc huc, nunc illuc auditoribus sese ferenti-
bus. Attamen nos nihil horum dehortari potuit, vt ab vr-
gendo propositum desisteremus; sed persecuti sumus cau-
sam, Dei gratia. Cum iuramento enim pientissimo nostro
regi suavisimus, quod impossibile sit, nobis Cyrillum &
Memnonem conciliari; & quod fieri nequeat, vt illis com-
municemus, qui non antea eiecerint hæretica capitula. Id impossibile
est vobis in
vestra perni-
cia persi-
stentibus.
Itaque nos quidem hanc habemus mentem: studium au-
tem est his, qui sua ipsorum quærunt, non autem quæ Iesu
Christi, vt reconcilientur eis & præter mentem nostram. Phil. 2. v. 21.
At non est nobis eius rei cura. Deus enim nostrum propo-
situm exigit, & virtutem explorat, neque supplicia irrogat
propter ea quæ præter mentem fiunt. De amico autem Nestorium
intelligit.
sanctitas tua, quod si quando eius faceremus mentio-
nem vel apud pientissimum regem, vel apud illustre con-
sistorium, defectionis notabamur: tantæ sunt eorum, qui
intro sunt, erga illum inimicitia. Et hoc est molestissi-
mum. Pientissimus rex præ omnibus aliis auersatur no-
men, manifeste dicens: De hoc mihi nullus loquatur. spe-
cimen enim semel ipse dedit. Attamen dum hic sumus, Hunc, quem
totus mun-
dus execra-
tur, patrem
non appella-
reus, nisi idē
quod ille, sen-
tiretis.
non cessabimus omni virtute & eius patris curam gerere,
scientes factam illi ab impiis iniustitiam. Nobis quoque
studium est, vt hinc liberemur, & vestra liberetur pietas. Patres Syno-
di impios vo-
cant schi-
smatici.

*Non unam
naturam, sed
unam perso-
nam esse con-
tendebant.*

*Eiusmodi
applausu fie-
ri solent, cum
nova doctri-
na profemi-
nari incipit.*

*Non est ve-
rissimile, hac
inter Theodo-
retum & im-
peratorem
intercessisse.*

*Iterum ine-
pte glorian-
tur de multi-
tudine.*

Nihil enim hinc boni sperandum, eo quod iudices ipsi omnes auro confidant, & contendant unam esse naturam deitatis & humanitatis. Populus autem omnis gratia Dei bene habet, & iugiter ad nos egreditur. Incepimus autem ipsis etiam disserere, & celebrauimus communionem maximas, & quarto illis enarratum est precibus tuæ pietatis de fide; & tanta audierunt voluptate, ut usque ad horam septimam non discederent, sed perdurauerint usque ad æstum solis. In aula enim maxima, & quatuor habente porticus, multitudo congregata fuit, & nos superne concionabamur e suggestu prope tectum. Verum celerus omnis cum bonis monachis valde nobis erat infensus, ita ut fieret collapidatio, quando a Rufinianis post aduentum pientissimi imperatoris rediremus, & vulnerarentur multi ex laicis & falsis monachis, qui nobiscum erant. Nouerat autem rex pientissimus, quod multitudo congregaretur contra nos; & solis nobis occurrens, dicebat: Noui quod male congregamini. Dicebam autem ei: Quia dedisti fiduciam loquendi, cum venia audi. Iustum est, hæreticos quidem excommunicatos in ecclesiis agere; nos vero qui pro fide certamus, & propter hoc ab illis communionis exortes factos, non intrare in ecclesiam? & ille respondit: Et ego quid faciam? Respondi igitur illi: Quod fecit magister tuus comes largitionum in Epheso. Ille enim ut inuenit nonnullos congregari, nos autem non congregari, comescuit eos, dicens: Si non fueritis pacifici, non concedam vni parti congregari. Et oportebat etiam tuam pietatem præcipere hic episcopo, ne permitteret neque illis neque nobis congregari, donec conueniamus, ut iusta tua sententia omnibus nota fiat. Ad hæc dicebat: Equidem episcopo imperare non possum. Itaque respondi ego: Igitur neque nobis imperes, & accipiemus ecclesiam, & congregabimur; & cognoscet tua pietas, quod multo plures nobiscum sunt, quam cum illis. Ad hæc diximus ei, quod nostra congregatio neque lectionem sacrarum scripturarum habebat, neque oblationem; solas autem preces pro fide & vestra maiestate, & de religione colloquia. Approbavit igitur, & ultra non prohibuit hoc fieri. Augentur igitur conuentus multitudinis ad nos venientis, & cum voluptate doctrinas audientis.

ANNO
CHRISTI
431.

Oret igitur vestra pietas, vt causa nostra exitum habeat Deo placentem. Nos enim quotidie periclitamur, & insidias monachorum & clericorum suspicantes, & potentiam & incuriam videntes.

Pars homiliae Theodoretii episcopi Cyri, Calchedone ad schismaticorum legatos, Nestoriique fautores habitae.

CHRISTVS nobis dux sit sermonis, per quem & ipsi sermones, & nos diuinorum eius eloquiorum ministri: Christus, *qui positus est in ruinam multorum, & in resurrectione, & in signum cui contradicitur*, olim quidem a carnali Israel, nunc autem a spiritali: Christus infidelibus quidem lapis offendiculi, & petra scandali; credentes autem non confundens, preciosus lapis est, & fundamentum, secundum Isaiaë vocem. Christus lapis est, quem reprobauerunt ædificantes, & factus est in caput anguli: Christus ecclesie fundamentum; Christus lapis, qui sectus est absque manibus, & factus est in montem magnum, & obtexit orbem, iuxta Danielis prophetiam: pro quo, & cum quo, & propter quæ impugnamur, propter quem a regia ciuitate prohibiti sumus; sed cælorum regno non excludimur. ciuitatem enim habemus supernam Ierusalem, cuius architectus & opifex Deus, vt Paulus dixit. Christus, per quem terribiles Propontidis fluctus transire ausi estis, vt nostram audiatis vocem, quam vestri pastoris vocis effigiem putatis. Desideratis enim audire iucundas vestri pastoris fistulas; pastoris, quem pastores socii calamis occiderunt, vt putant; ad quos Deus per prophetam clamat: *Pastores multi corruperunt vineam meam, coinquinarunt portionem meam, posuerunt partem meam desiderabilem in solitudinem imperuiam.* Dicat de ipsis & per alium prophetam: *Secundum multitudinem ipsorum ita peccauerunt mihi: gloriam eorum in ignominiam ponam.* Dicat & per alium iterum prophetam: *Væ filii apostate; fecistis consilium, & non ex me; & pacta, & non per spiritum meum; vt adiciatis peccatum super peccatum: conuersi estis, qui profundum consilium consultastis & iniustum.* Dicat ad eos & Isaiaë: *Manus enim vestrae pollutæ sunt sanguine, & digiti vestri peccatis: lingua vestra locuta est iniustitiam, & os vestrum iniquitatem meditatum est.* Nullus loquitur iusta; quia concipiunt laborem, & pariunt iniquitatem. *Oua aspidum*

Luc. 2. v. 34

1. Pet. 2. v. 8.

If. 28. v. 16.

Pf. 117. v. 22

Dan. 2.

Non propter Christum, sed propter improbitatem vestram excelsi estis. Hebr. 11. v. 10.

Adulatur impio Nestorio.

Jer. 12. v. 10

Osee 4. v. 7.

Ifai. 30.

Omnia hæc seditionem spirant contra Synodum.

Ifai. 59. v. 3.

Obscura
hac, nisi faci-
le deprehen-
datur quo
tendant.

excluserunt, & telas aranearum texunt. Videte accusatio-
nem malitiam, & putredinis malitiam indicium, oua aspi-
dum, & telas aranearum: partus quidem malitiam, conce-
ptus autem infirmitatem habet. Oua aspidum, malitiam
species: tela aranearum, infirmitatis argumentum est. Et co-
medens ouum eorum confractum, putamen inuenit. Vi-
disti malitiam infirmantem? vidisti offendentem non of-
fendentem? vidisti eum qui impugnatur, coronatum? Et
qui comedit ouum eorum confractum, vrium inuenit. V-
rium autem est aliquid sterile, hoc est imperfectum. Isaia
promulga nobis & malitiam speciem. Et in ipso basiliscus.
Hoc autem mirabile, quod basiliscus in illo, & vrium, hoc
est sterile. Basiliscus autem malitiam significat; quando-
quidem bestiola haec omnium reptilium ferocissima est,
* ei confert malitiam sobolem. Verum & illa ipsa vrium est
propter infirmitatem malitiam: infirma enim est malitia.
Ibid. v. 6. Sequitur demonstratio: *Tela eorum non erit in vestimentum.*
Non enim vestiuntur ab operibus manuum suarum. Qua-
re? quia opera eorum, opera iniustitiam. Dic speciem iniu-
stitiam. *Pedes eorum in malum currunt*; nimirum ut ali-
quid fiat: & veloces ad effundendum sanguinem. Quid
ad haec? Cunctatio & infelicitas in viis eorum. Nam via
eorum tortuosam, quas transeunt, & viam pacis nescie-
runt. Vere lamentis digna sunt haec, quod sacerdotes con-
tra sacerdotes talia dicant. Verum hoc dicimus, non quod
tantum accusemus illos, quantum nostri curam gerimus.
Et post alia:

Vere obstupescit caelum ad hoc, & horruit amplius ter-
ra, dicit Dominus: *quia duo haec mala fecit populus iste. Me,*
Ier. 2. v. 12. *inquit, dereliquerunt fontem aquae viuae, & foderunt sibi cister-
nas detritas, quae non poterunt aquam continere.* Dicat ad eos

Ibid. v. 10. *Deus per Ieremiam prophetam: Transite ad insulas Chetim,*
& videte; & in Cedar mittite, & considerate bene, si facta sint
talia, qualia haec; si mutauerunt gentes Deos suos. transite ad in-
fulas Chetim. Non vultis, inquit, ferre verba mea? non fer-
tis prophetas? non accipitis legem? non creditis diuinis
scripturis? Assumite gentilium pueros in doctores; ite ad
gentes, & discite quomodo colantur ab illis dii putatiui,
cum non sint dii: transite ad insulas Chetim, & videte;
Ad quid haec
omnia contra
Concilii pa-
tres? & mittite in Cedar, & bene considerate, si facta sunt talia,
qualia

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
451.

qualia hæc; num mutauerint gentes deos suos: & quos?
 Et illi non dii. Et quare hæc dicis? Populus meus mutauit
 gloriam suam: vnde nullam vtilitatem accipiet. Hæc &
 de illis congruit dici. Pagani ligna & lapides venerantes,
 vt immortalia, illa salutant. Tu autem illis prædicans ea
 venerari non debere, sed solum verum Deum, qui con-
 stituit montes in statera, & siluas in libra, & metitur manu
 aquam, & cælum palmo, & omnem terram pugillo; qui
 constituit cælum quasi cameram, qui continet rotundita-
 tem omnis terræ, & habitantes in illa quasi locustas: &
 hunc, qui omnia verbo fecit, & vnica momenti inclinatio-
 ne exhibet ea quæ non sunt, vt sint; & dedit his qui non e-
 rant, vt essent, sola voluntate: quasi oblitus horum om-
 nium, passionibus obnoxium facis, & legem ponis vt ado-
 retur Deus passibilis. Et pagani quidem, vt prædictum est,
 * auaritiæ verbo capti, etiam cælum impassibile vocant, &
 solem impassibilem appellant, & stellas immortales sta-
 tuunt, & terram quam calcant, inter deos numerant.
 Nos autem inuisibilem, vnigenitum, incomprehensibi-
 lem, inexcogitabilem, passibilem esse credemus? Absit.
 Saluator noster & benefactor, ne sic apostatæ simus ado-
 rationis tuæ, ne sic ignoremus tuam naturam, ne sic ingra-
 ti simus de tuis donis, ne suspicemur passibilem nostrum
 liberatorem, qui nos e passionibus ad impassibilitatem
 transtulit, & nobis passionibus obnoxii impassibilitatem
 largitus est. Hanc & pro nobis legationem afferimus Deo,
 cui gloria in sæcula. Amen.

If. 40. c. 12.

Rom. 4.
 Passibilis est
 Deus, qui
 hæc omnia
 potest & fa-
 cit: verum id
 non secundum
 se, sed secun-
 dum natu-
 ram assum-
 ptam.

Absit, vt se-
 cundum na-
 turam as-
 sumptam,
 passibilem nõ
 credamus.

*Ioannis Antiocheni episcopi homilia in Calchedone dicta post
 homiliam Theodoreti, vt suos animaret.*

SANCTA lex est, vt patribus accepta ferantur ea quæ fi-
 liorum sunt. *Meus igitur est Galaad, & meus est Manasses:* Psal. 59. v. 9.
 imo non mei sunt, sed Dei, qui vestram cum nostra congre-
 gauit ecclesiam, & hunc pro pietate zelum cum aliis donis
 largitus est. Equidem inter vos ideo surrexi, vt dicendo
 salutarem simul, & valedicerem. etenim vobiscum sumus,
 ad fratres nostros contendentes. Transit enim quocum-
 que vult absq; impedimento caritatis natura. Saluto vos,
 & oro, vt pacem habeatis cum Deo, prius quidem fide-
 les, nunc autem confessores. Quisquis magnas facultates

Concil. Tom. 5.

Yyyy

*Hec adoro-
mitio ponit
Concilio pa-
tres persecu-
tos esse pios
& fideles ;
quod omnino
falsum est.*

possidere censetur, strenue militat & impigre, vt conferuet quæ possidet. Nullus igitur a paterna fide destituat, quam & nos, vt depositum, apud filios deponimus. Respicite ad progenitores, quos neque tormenta, neque mors, neque aliud quid humanum valuit a fidei sinceritate auellere. Porro vobiscum parvæ quidem minæ sunt, magna autem merces: parvæ passiones, sed coronæ magnæ. Nemo deprædetur depositum vestrum, nempe dogmatum certitudinem: nemo persuadeat, Deum esse passibilem, neque corporis & deitatis naturam vnam. Illa enim per se est diuina substantia; hanc vero, corporis videlicet, suscepit. Idcirco connexionem prædicamus, & non confusionem; vnionem, non contemperationem. Deus hoc per illud, filius hoc per illud; omnia hæc per illud: adoratur cum illo, glorificatur cum illo, & qui cum illo adunatus est inseparabiliter, primitiæ appellatur nostræ naturæ. Hæc seruate, & Deus pacis erit vobiscum, adiuuans vos modo quem ipse nouit: cui sit gloria in sæcula. Amen.

Altera schismaticorum epistola, intempestiue de victoria gloriantium, ad eosdem.

PRECIBVS sanctitatis vestræ datus est nobis accessus ad pientissimum regem nostrum, diuinaque gratia his qui diuersa sentiunt, in certamine superiores facti sumus; quia omnia quidem nostra accepta fuere apud Christi amantissimum regem. Lecta autem sunt oblata ab illis, & quæ visa sunt indigna vt reciperentur, neque vllam consequentiam habebant, reiecimus. Cyrilli enim sursum ac deorsum memores erant, orabantque illum accersiri, vt ipse pro seipso rationem redderet. Vsq̄ue in præsentem diem non obedierunt, sed audierunt quod oporteat sermones de pietate, hoc est, de ratione fidei haberi, & firmatam esse fidem beatorum patrum. Redarguimus & Acacium, qui in commentariis posuerat, passibilem esse deitatem. Quod vsque adeo grauatim tulit pius rex noster, vt excuteret pallium, & retrorsum cederet præ blasphemix magnitudine. Scimus autem & totum confessorium nos valde habere acceptos, quod pro pietate certamus. Visum igitur est pientissimo nostro regi, vt vnusquisque suum sensum exponat, & suæ pietati offerat.

ANNO CHRISTI 431.

Respondimus autem nos, quod impossibile est fieri aliam expositionem, quam eam quæ in Nicæa a beatissimis patribus facta est: & placuit eius maiestati. Proposuimus igitur illam, in qua vestra sanctitas subscripsit. Ceterum omnis populus Constantinopolitanus iugiter ad nos venit, orans ut strenue pro fide pugnemus: multumque laboramus ad retinendum eos, ne videamur occasionem dedisse aduersariis. Misimus autem exemplar expositionis, ut duo exemplaria fiant, duobusque illis subscribatis.

Επιστολή ἀνατολικῶν ἱερῶν, τῆς εἰς Κωνσταντινουπόλιν πεμφθέντων, πρὸς Ρουφὸν ἐπίσκοπον.

Epistola quorundam orientalium, qui Constantinopolim missi fuerant, ad Rufum episcopum.

Τῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ ὁσιωτάτῳ συναγωγῶν Ρουφῷ, Ἰωάννῃσι, Ἰμερείῳ, Θεοδώρῳ, καὶ ἄλλοις καθεζέσσι ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Deo dilectissimo sanctissimoque comministro Ruso, Ioannes, Himerius, Theodoretus, & reliqui episcopi in Domino Sal.

ΛΙΑΝ βεβλάφθαι πῶς διόσειαν καὶ πῶς ἐκκλησιαστικῶς εἰρῶν ὑπὸ τῆς ἀποσίας τῆς οἰκουμενικῆς ἡγούμενα. ἔπαυσε γὰρ αὐτῶν ἀνατολικῶν καὶ τῶν γερμανικῶν συγχύσις, καὶ τῶν πολεμικῶν ἀταξίας, καὶ οὐκ ἔτι ἀπὸ τῶν νῦν ἐπισημασθέντων ἀρετῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ τῆς θεολογικῆς καὶ διδασκαλικῆς διδασκαλίας, ἧς πᾶσι πατέρον αἰεὶ δεξιῶν, μέλει ἡμῶν ταῦτα παρέπεμψαν. ταῦτα δὲ οὐκ ἀπλῶς φησὶν, ἀλλὰ ἄλλον ἐπίσκοπον τῆς οἰκουμένης μεμαρτυρημένον ἐν τῇ πρὸς τὸν θεοφιλέστατον καὶ ἀγιώτατον Ἰουλιανόν, ἐπίσκοπον τῆς Εἰδικῆς ἐπίσκοπον, ὡς τῆς οἰκουμένης θεοσεβείας ἐπιπέμπων γραμματέων. ἐδήλου γὰρ τὰ γράμματα, ὡς καὶ τὸν ἀνατολικὸν θεοσεβέστατον ἐπίσκοπον συναγωνίσασθαι τῇ ἐκπεδίσει τῆς πίστεως ὑπὸ τῆς μακαρίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ συναθροισθέντων, καὶ

ARBITRAMVR pietatem & ecclesiasticam concordiam ob sanctitatis tuæ absentiam non paruum detrimentum accepisse. Etenim si præsto fuisset, confusiones turbasque temere exsuscitatas compescuisset, & hæreses orthodoxæ fidei, & euangelicæ ac apostolicæ doctrinæ inuectas, quam filii a patribus semper acceptam ad nos vsque transfuserunt, nobiscum debellasset. Hæc citra causam non dicimus: siquidem ex literis, quas pietas tua ad Iulianum piissimum sanctissimumque Eridicæ episcopum perscripsit, quid sanctitas tua spectet cognouimus. Monebant enim literæ piissimum illum episcopum, ne fidei, quam beati patres Nicæni exposuerunt, defensionem vlla ratione detrectaret, neve

* πρὸς τὸν
* διὰ τὴν
* ἡμετέρον
* ἀπὸ τῶν
* ἀπὸ τῶν

Yyy y ij

ANNO CHRISTI 431. 808

permittat, vt infractis illis verbis reprehensio, vel labes aliqua irrep- pat, vt quæ sola & ad veritatem ostendendam, & ad falsitatem reuincendam sint satis. Et hæc quidem sanctitas tua recte & pie & iuste admonuit; atque is qui accepit literas, literarum consilium secutus est. Ceterum multi qui ad Synodum venerunt, iuxta prophetam, *declinauerunt, inutilisque facti sunt.* Fide namque relicta, quam a sanctis patribus acceperant, duodecim Cyrilli Alexandrini capitibus subscripserunt, quæ Apollinarij praua opinione plena sunt, & cum Arii & Eunomii impietate conueniunt; omnesque qui manifestam illam impietatem non suscipiunt, anathemati subiiciunt. Huic fidei pesti strenue restitimus tam nos qui ex oriente, quam alii quoque qui ex diuersis dioccesibus conuenerunt, vt fides a beatis patribus Nicææ exposita confirmaretur. Nihil enim (vt sanctitas tua nouit) in illa desideratur, quod ad confirmandam euangelicorum dogmatum doctrinam, & ad quamuis hæresim confutandam faciat. Propter hanc omnibus lætis tristibusque, quæ humanæ vitæ accidere possunt, simul posthabitis, iugiter in acie versamur, vt hanc sortem a patribus traditam, incontaminatam conferuamus. Hac etiam de causa Cyrillum & Memnonem deposuimus; illum quidem tamquam hæresiarcham; hunc vero tamquam illius fautorem & adiutorem in omnibus ad confirmanda ac stabilienda capita, quæ exposita sunt in ecclesiarum perniciem: ceteros vero qui dogma-

μή συχωρήσαι μῶμον ἐκείνοις τοῖς ἀρραγέσι ρήμασιν ἐπιστηθῆναι, ὁμοδοσοῦν καὶ τὴν ἀλήθειαν δεῖξαι, καὶ τὸ ψῆφός ἐλέγξαι. ταῦτα ἡ μὲν ὁσιότης ἡ σὴ ὀρθῶς καὶ δικαίως καὶ ὠσεβῶς εἰσηγήσατο, καὶ ὁ δεξιὰ μὲν τοῦ θεοῦ ἡμῶν τῶν ἁγίων πατέρων πατέρον παρέλαβον πίστιν κατὰ λιπόντες, τοῖς ἡ Κυρίλλου τῆς Ἀλεξανδρείας δώδεκα κεφαλαίοις καὶ πορθέωντες: ἀ τοῖς Ἀπολιναρίου γέμει κακοδοξίας, συμβαίνε δὲ ἐπὶ τῆς Ἀρείου καὶ Εὐνομίου δυσσεβείας, καὶ ἀναθεματίζε πάντα τὴν μὴ δεχόμεν τὴν γυνὴν τῶν ἀσέβειαν. ταῦτα τῆ * λύμη τῆς πίστεως λίαν ἀν- τέστημι οἱ τε δὲ τὸ ἑώας σινελιλυδοῦτες, καὶ ἕτεροι ἐκ διαφορῶν διοικήσεων, ὡς τὴν ἐν Νικαίᾳ ἐκπεθεύσαν ὑπὸ τῆς μακαρίων πατέρων κρατυθῆναι πίστιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῆ ἐλλείπει, ὡς οἶδεν ἡ σὴ ἀγιότης, εἰς τε διδασκαλίαν τῆς θεολογικῶν δογματων, καὶ εἰς ἐλεγχον πάσης αἰρέσεως. ὑπὸ ταύτης ἀγωνιστοῦντες διατελοῦμεν, πάντων ὁμοδοσοῦν καὶ τῶν βίβλιν κατὰ φρονουῦντες τῶν πᾶν τε καὶ λυπηθῶν, ὡς ἀνέπαφον διαφυλαχθῆναι τῶν πατέρων τῶν κληρονομοῦντος χάριν καὶ Κυρίλλον, & Μέμνονα, μὲν ὡς αἰρεσιάρχων, δὲ ὡς σινελιλυδοῦντες, καὶ ἐν ἅπασιν αὐτῶν συμμαχίαν, ὡς βεβαιωθῆναι καὶ σθερεθῆναι τὰ τῆς * διαφορῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἐκπεθεύσαν- * διαφω

Psal. 13. v. 3. Non reliquerunt fidem patrum, sed capita illa tamquam simbolo consentanea admiserunt.

Non pugnat is pro simbolo, etsi id frequenter iactetis, sed pro Nestorio.

τα κεφάλαια, καὶ αἰρέσεις ὑποβεβλήκαμεν καὶ τὸν ὑπογράψαι καὶ

ANNO CHRISTI 431.

σωθείσαι τοῖς ἐν ἀνομίαις τῆς ἀσεβείας
δογμασι πεποληκότας, ἀκοινωνήτοις
πεποιήκαμεν, ἕως αὐτῶν ἐκεῖνα μὲν ἀνα-
θεματίσωσιν, εἰς δὲ τὴν πίσιν τῆς ἀ-
ρίων πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ σω-
ελθόντων ἐπανέλθωσιν. ἄλλ' οὐδὲν
αὐτοῦ ὠνησεν ἡ ἡμετέρα μακροθυ-
μία· μέχρι γὰρ τῆς σήμερον ἡμέρας
τῆς διεφθαρμένων ἐκείνων ὑπερμα-
χοῦται δογμάτων. ὡς ἐπέπεσαν δὲ
ἐαυτοῦ καὶ τῶ τῆς καθόλου ὄρα, ὅς
σαφῶς διαγρῶνται· εἰ τις καθαιρε-
θεὶς ἐπίσκοπος ἢ ἀπὸ συνόδου, ἢ πρε-
σβυτέρου ἢ διακόνου ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδίου
ἐπισκόπου, ἢ ἀπὸ ἐπιτροπῆς τῆς
λειτουργίᾳ, καὶ μὴ ἀναμείνεται συνό-
δου κελίον, μηκέτι χώραν αὐτὸν ἔ-
χῃν ἀπολογίας, μηδὲ ἐφ' ἑτέρας
συνόδου· ἀλλὰ καὶ τῶν κοινωνου-
ντων αὐτῶν, παντελῶς ἀξιώσασθαι τῆς
ἐκκλησίας· πούτω τῶ ὄρα ὡς ἐπιπέ-
κασιν οἱ τε καθαιρεθέντες, οἱ τε ἀκοι-
νώνητοι γρηγορήσοι. ἄθις γὰρ μὲν τὸ
γράψαι τὴν γρηγορήσειν καθαιρεσὶν καὶ
ἀκοινωνήσειν, καὶ σιωπεύουσι, καὶ
καὶ διατελοῦσι λειτουργοῦντες, ὡς
ἀπιστοῦντες δηλονότι τῶ εἰπόντι· ὁ δὲ
αὐτὸς εἶπεν· ὅτι τῆς γῆς, ἔσται δεδεμέ-
νον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ταῦτα ἐβουλο-
σάμεθα μὲν ἄθις τῆς σῆς ἀγιστοσύνης
γνωρίσαι· ὡς ὁδοῦντες ἡ ἐσθλαί-
να τῆς λυπηρῶν μεταβολῶν, μέ-
χρι τῆς παρόντος ἀνεμείναμεν. ἀλλ'
ἐξ ἀδελφότητος τῆς ἐλπίδος, ἐμείναν γὰρ
τῆς δουρατοῦ τῆς ἀίρεσεως ὑπερ-
μαχοῦντες, καὶ μηδὲ τῆς ἀσεβείας
του βασιλέως τῆς συμβουλῆς ἀ-
δελφοῦ. πεντάκις γὰρ ἤδη καὶ αὐ-
τοῖς καὶ ἡμῖν σιωπευτικῶς, ὡς ὁ
ταξεν αὐτοῖς ἢ ὡς ἐν ἀπὸ τῆς πίστεως ἐβάλλειν τὸ Κυρέλλου κεφάλαιον,

tibus illis pietati dissentancis sub-
scribere & adstipulari sunt ausi,
tantisper excommunicationi sub-
iecimus, dum ea anathematiza-
uerint, & ad sanctorum patrum
Nicænorum fidem redierint. Ve-
rum nostra lenitas illis nihil pro-
fuit. Nam vsque hodie pro per-
uerfis illis dogmatibus decertant,
& vltro in Canonis sanctionem,
vulnus accepturi, impegerunt.
Habet is hanc perspicuam senten-
tiam: Si quis episcopus a Synodo,
aut presbyter, vel diaconus ab e-
piscopo suo depositus, non expe-
ctato Synodi iudicio sacris mini-
steriis se ingesserit, nullus se ex-
purgandi locus, ne in alia quidem
Synodo, huic relictus esto. Sed &
si qui sunt, qui cum eo communi-
cauerint, hi penitus ab ecclesia ex-
pellantur. In hanc sanctionem in-
ciderunt tam hi qui excommuni-
cationis, quam illi qui depositio-
nis sententiam in se exceperunt.
Nam cum primum se a nobis de-
positos atque excommunicatos
resciuerunt, statim vna sacris ope-
rati sunt, & adhuc sacra facere
perseuerant, tamquam ei fidem
non habentes, qui dixit: *Quod*
cumque ligaueritis super terram,
erit ligatum et in celis. Hæc in
ipso mox exordio sanctitati tuæ
indicare cogitauimus: verum mu-
tationis alicuius, & a malis hisce
emergionis spe ducti, hæctenus ex-
pectauimus: at ea nos spes fefel-
lit. Nam neque impiam hanc hæ-
resim propugnare destiterunt, ne-
que piissimi imperatoris consilia
reuerentur. Etenim quintum iam
nos & ipsos affatus, illis quidem
mandauit, vt vel capita Cyrilli
tamquam cum fide pugnancia re-

Inciderent in
Canonis san-
ctionem, si
vestra sen-
tentia esset
legitima.
Canon. 4.
Conc. An-
tioch.

Sciebant ve-
stra senten-
tia esse nul-
las, idcirco
eas pro nihilo
duxerunt.

Matth. 18.
v. 18.

Tam vobis
familiaris
est impera-
tor, ut ne
manibus
quidem re-
cipi sinat.

hiciant; vel certe, suscepto in eorum defensionem certamine, sanctorum patrum confessioni consentanea esse palam faciant. In promptu enim argumenta habemus, per quæ ostensuri eramus, quod orthodoxæ fidei doctoribus manifeste aduerfantur, plurimumque hæreticorum doctrinæ consentiunt. Enimvero horum peruerforum germinum auctor per hæc ipsa docet, diuinitatem vnigeniti filii Dei passam esse, non autem humanitatē, quam pro salute nostra suscepit; cum diuinitas inhabitans passiones corporis quasi proprii sibi attribuerit, & tamen in propria natura nihil ipsa pateretur. Addit præterea, ex diuinitate & humanitate vnam factam esse naturam: siquidem illud, *Verbum caro factum est*; ita exponit, quasi diuinitas conuersionem aliquam passa, & in carnem transmutata sit. Ad hæc eos execratur, qui euangelicas apostolicasque voces de Christo Domino distinguunt, vt humiles quidem ad humanitatem, diuinas vero ad Christi diuinitatem referant. Quod Ariani & Eunomiani sentientes, humilesque dispensationis voces ad diuinitatem referentes, Deum Verbum creaturam & facturam, alteriusque substantiæ, & patri inæqualem esse affirmare non dubitarūt. Quæ vero blasphemia ex hisce principiis consequatur, quiuis facile intelligit. Nam & naturarum inducitur confusio, & Deo Verbo attribuitur illud: *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* & illud: *Pater mi, si possibile est, transeat a me calix iste.* rur-

ἢ ὅτι ὑπὲρ τούτων ἀναδέξασθαι ἀ-
ζῶνα, καὶ δεῖξαι ὡς συμβαίνει τῇ
τῆς μακαρίων πατέρων ὁμολογία.
ἐπίμως γὰρ * ἐχόμεν ἡμεῖς τῶν ἐλέ-
χοις, δι' ὧν ἀπεδείξαμεν αὐτῶν, ὡς δι-
πικρὸν μὲν μάχεται τοῖς τῆς ὀρθοδο-
ξίας διδασκαλῶσι, συμφέρεται δὲ
λίαν τῇ τῆς ἀρετικῶν διδασκαλία.
διδάσκει γὰρ διὰ τούτων αὐτῶν ὅτι
πονηρὰ ταῦτα κήσας γυμνήματα, ὡς
ἡ θεότης τῆς μονοφυσίως ἡ ἡσὺς ἐπα-
θε, καὶ οὐχ ἡ ἀνθρώπου, ἢ ὑπὲρ τῆς
ἡμετέρας ἀνείληφε σωτηρίας· τῆς
οἰκονομίας δηλονότι θεότητος οἰκείου-
μῆτος μὲν τὰ πάθη ὡς ἰδίου σώμα-
τος, οὐδὲν ἢ παρούσης εἰς τὴν ἰδίαν φύ-
σιν. πρὸς δὲ τούτοις, ὅτι μία φύσις
γένετο θεότητος τε καὶ ἀνθρώπου
της. οὕτω γὰρ, ὁ λόγος σαρκὸς ἐγένετο,
ἠρμυθύσεν, ὡς τῆς θεότητος ἑσπύ-
λινα ὑπομεινάσης, καὶ εἰς σὰρκα με-
ταβληθείσης. πρὸς τούτοις ἀναδι-
μαπὶς τῶν διαρωμάτων τὰς διαπέ-
λικὰς καὶ διδοσολικὰς πρὸς τὴν διασπ-
του Χριστοῦ φωνὰς, καὶ τὰς μὲν τα-
πὴνὰς καὶ τὴν ἀνθρώπου, τὰς δὲ
θεοπεπεῖς καὶ τὴν θεότητα τῆς Χρι-
στοῦ ἐκλαμβάνοντας. ὅπως φρονουῦ-
τες Ἀρειανοὶ καὶ Εὐνομῖανοι, καὶ
τὰς μὲν ταπὴνὰς πρὸς τῆς οἰκονομίας
φωνὰς εἰς τὴν θεότητα ἀναφέρον-
τες, καὶ κήσιμα καὶ πόημα ὅτι θεὸν
λόγον, καὶ ἑτεροούσιον, καὶ ἀνόμοιον τῷ
πατρὶ λέγειν ἐπαρματῶσαντο. συνέ-
τῶθεν δὲ, εἰ καὶ συμβαίνει τὸ βλα-
σφημον, ῥᾶδιον καπδεῖν. σύγχισις
γὰρ εἰσάγεται τῆς φύσεων, καὶ πρὸς-
ἀπεται τῷ θεῷ λόγῳ τὸ, θεέ μου,
θεέ μου, ἵνα ἡμε ἐγκατέλιπες; καὶ
τὸ πῶτε ὅτι τῷ ἀπ' ἐμοῦ. καὶ

Hoc Cyrillus nunquam cogitavit, nec aium publice tradidit.

Ioan. 1.

Sed quis orthodoxus ea principia possit unquam?

Psal. 21.

Matth. 26. v. 39.

ANNO
CHRISTI
431.

τὸ πεινῶν, καὶ διψῶν, καὶ ὑπο ἀγγέλου
 σπείζομαι, καὶ τὸ λέγειν· νῦν ἡ ψυχὴ
 μου τετάραχται, καὶ ἀέλιπός ἐστιν ἡ
 ψυχὴ μου ἕως θανάτου· καὶ ὅσα ποι-
 αῦτα ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ τῆς κω-
 ρίου συμβέβηκε. ταῦτα δὲ ὡς σα-
 φῶς τῆς Ἀρείου καὶ Εὐνομίου δυσ-
 σεβείας συμβάλλει, ἀλλοτρίως δὲ ἡ
 καὶ πόδι. ἐκείνοι γὰρ τὸ ἑτεροούσιον
 κατασκευάσαντες μὴ διδάσκοντες, τὰ πα-
 τέρματα καὶ τὰς ἐπιτελεῖς φωνὰς τῆς
 ἐκότητος τῆς Χριστοῦ θεολογοῦσιν, ὡς
 παρεῖρηται. ἴσω δὲ τοῦ ἡθεοσέβεια,
 ὡς τῶν Ἀρειανῶν διδάσκαλοι νῦν
 οὐδὲν ἕτερον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐ-
 τῶν διδάσκουσιν, ἢ ὡς τὸ ὁμοού-
 σιον διδάσκοντες, νῦν τὰ Ἀρείου φρο-
 νοῦσι, καὶ ὅτι διὰ χρόνου μακροῦ τὸ
 ἀληθὲς ἀνεφάνη. ἡμεῖς δὲ τοῖς τῶν
 μακαρίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ
 συνελλυθέντων, καὶ τῶν μετ' ἐκεί-
 νοις ἐν τῇ διδασκαλίᾳ διαπρεψάν-
 των, Εὐσταθίου τῆς Ἀντιοχείας, Βασι-
 λείου τῆς Καισαρείας, καὶ Γρηγο-
 ρίου, καὶ Ἰωάννου, καὶ Ἀθανασίου,
 καὶ Θεοφίλου, καὶ Δαμασίου τῆς Ρώ-
 μης, καὶ Ἀμβροσίου τῆς Μεδιολάνων,
 καὶ τῶν πάντων τούτοις διδασκάντων,
 ἐμμένοντες δόγμασι, καὶ τοῖς βίσε-
 ῖσιν αὐτῶν ἀκολουθοῦμεν ἰσχυροῖς. τοῖς
 γὰρ ἀγγελικοῖς, καὶ ἀποστολικῶν,
 καὶ πατερικοῖς ἐπιπέτοις ῥήμασιν,
 ἀκερῶ τῆς ὀρθοδοξίας ἡμῶν κατέ-
 λιπον κανόνα· ὃν ἀκλινη καὶ ἀσάλευ-
 τον φυλάξαμεν ἀποσταζομένων ἅπαντες
 τῶν ἀνατολῶν οἰκωμένων· ὡσαύ-
 τως ἡ καὶ Βιθυνοὶ, καὶ Γαλατῶ-
 νες, καὶ ἡ δὲ πᾶσα Καππαδοκία, καὶ
 Γισδία, καὶ Θεσσαλία, καὶ Μισία, καὶ
 Ροδόπη, καὶ ἄλλοι πλείοι ἀπὸ διαφόρων ἐπαρχιών. οἵτινες δὲ εἰσι καὶ Ἰταλιώ-

sum fame, sitis, angelica confor-
 tatio, & illud : *Nunc anima mea*
turbata est. & iterum : *Tristis est*
anima mea usque ad mortem : &
 quæcumque talia in Domini no-
 stri humanitatem ceciderūt. quæ
 perspicue cum Arii & Eunomii
 impietate congruere facile quis
 viderit. Illi enim cum heterusion,
 naturarumque diuersitatem ad-
 struere non valent, perpassio-
 nes, & humiles illas voces diuini-
 tati Christi, vt ante dictum est, ad-
 scribunt. Norit autem tua pietas,
 Arianorum doctores nihil aliud
 in ecclesiis suis hoc tempore do-
 cere, quam quod consubstantia-
 litatis assertores iam demum cum
 Ario sentiant, quodque veritas,
 quæ diu latuerat, nunc tandem in
 lucem prodeat. Nos autem in do-
 gmatibus beatorum patrum, qui
 apud Nicæam conuenerunt, &
 eorum qui post illos doctrina cla-
 ruerunt, Eustathii Antiocheni,
 Basilii Cæsariensis, & Gregorii,
 & Ioannis, & Athanasii, & Theo-
 phili, & Damasi Romani, & Am-
 brosii Mediolanensis, & reliquo-
 rum qui cum his eadem docue-
 runt, perseueramus, piisque illo-
 rum vestigiis insistimus; quippe
 qui euangelica & apostolica &
 prophetica verba sequentes, ex-
 actam orthodoxæ fidei regulam
 nobis tradiderint: quam regulam
 nos inconcussam inflexamque re-
 tinere studemus omnes qui in ori-
 ente habitamus; similiter qui Bi-
 thyniam, & Paphlagoniam, &
 Cappadociam secundam, & Pisi-
 diam, & Thessaliam, & Mysiam,
 Rhodopenque incolunt, & alii
 quamplurimi diuersarum prouin-
 ciarum. Italos quoque certum est

Ariani non agnoscunt diuersas naturas in vno Christo.

Si hoc patres sequeremini, in scribitis quasi hereticis non insultaretis.

Omnes catholici vobiscum sentiunt, ubi catholica doctrinam tenetis: secus vero, nequam.

* δόγματι,

ANNO CHRISTI 434.

nouitatem illam nequaquam la-
turos esse. Nam Martinus sanctif-
simus Deoque dilectissimus Me-
diolanensium episcopus ad nos
scripsit, librumque beati Ambro-
sij de dominica incarnatione ad
piissimum imperatorem misit,
qui hæreticis illis capitibus con-
traria docet. Sed nec istud sancti-
tatem tuam prætereat, nempe,
Cyrillum & Memnonem non cõ-
tentos fuisse orthodoxam fidem
corrupisse, verum omnes quoque
canonicas sanctiones proculcauif-
se. Nam qui a diuersis dioecesibus
atque prouinciis excommunica-
tione percussifuerunt, illos ipsi
statim in communionem receperunt.
Alios præterea de diuersis
etiam hæresibus accusatos, ead-
emque sentientes cum Cælestio
& Pelagio (Euchitæ enim sunt,
siue Enthusiastæ) & ob id a suo
dioecetano vel metropolitano ex-
communicatos, ecclesiastica di-
sciplina contempta, communio-
ni restituerunt, multitudine vn-
decumque sibi coacta, ac tyranni-
ce potius, quam pie dogmata sua
statuere laborantes. Nam cum
pietate destituerentur, aliam ne-
cessario sibi potentiam excogita-
runt, nempe hominum propu-
gnacula, rati profusione pecuniæ
se patrum fidem expugnaturus.
Verum pietate tua bene valente,
religionisque defensionem more
suo suscipiente, nihil illorum ma-
chinationes efficere poterunt.
Quamobrem sanctissime domi-
ne, rogatus, illorum communio-
nem, qui tanta hac temeritate vsi
sunt, quique hanc hæresim inue-
xerunt, caueto; omnibusque tam
prope, quam longe positis decla-

Hoc falsum omnino est.

Solum a Nestorio, & alijs ei adhaerentibus iniuste depositos restituerunt.

Iterum Cyrillus inter hæreticos computatur.

ται τῆς κληρονομίας ταύτης ἐκ ἀε-
ξόμῳροι. ὁ γὰρ Θεοφιλέστατος καὶ ἀγιώ-
τατος Μαρτῖν^{ος} ὁ τῆς Μεδιολα-
νων Ἐπίσκοπος καὶ γράμματα πρὸς
ἡμᾶς ἀπέστειλε, καὶ τῷ ὑπεβέβητο
Βασιλεῖ βιβλίον ἔξέπεμψε τῆ μα-
καρίου Ἀμβροσίου πρὸς τῆς κυ-
ρίου ἐνανθεσπῆσεως, ὅπῃ τὰ ἐνδυ-
πία πῶς ἀρεπκοῖς τούτοις διδάσκει
κεφαλαίως. γινωσκέτω δὲ τοῦ ἡ ἀ-
γιότης, ὡς ἐκ ἤρκεσε Κυρίλλῳ καὶ
Μέμνονι τὸ τῆ ὀρθοδόξῳ πίστι λυμή-
νασαι, ἀλλὰ καὶ πάντας τῶν καιό-
νας ἐπάτησαν. τῶν γὰρ ἀπὸ διαφό-
ρων ἐπαρχῶν καὶ διοικήσεων ἡγουμέ-
νοις ἀκοινωνήτοις, βίθις εἰς κοινωνίαν
* αἰετέξαστο. πρὸς τούτοις ἡ καὶ ἐπέ-
ροις καὶ Ἐπί ἀίρεσιν ἐγκαλουμῳροι,
καὶ τὰ αὐτὰ φρονουώτας Κελεστῳ
καὶ Πελαγῳ. Εὐχῆται γὰρ εἶσιν, ἡ-
γρω ἐνδοξασασι. διὸ καὶ ἀκοινώ-
νητοι ἦσαν τῷ τε διοικητῇ καὶ τῷ μη-
τροπολίτῃ. τῆς ἐκκλησιαστικῆς βίτα-
ξίας καταφρονήσαντες εἰς κοινωνίαν
ἐδέξαστο αὐτῶν, τὸ πλῆθος ἑαυτοῖς
πανταχόθεν ἀθεοῖζοντες, καὶ πρην-
νικῶς μᾶλλον ἢ ὑπεβέβησεν δογματίζιν
απουδαῖζοντες. Ἐπὶ γὰρ τῆς ὑπεβείας
ἐγεγύμνωσαν, ἀναγκασίως ἑαυτοῖς ἐ-
τέραν ἐπενόησαν δυνάμιν, ἀθεοφ-
πων * πείρη, χερμᾶτων ῥύμασιν οἰό-
μῳροι πῶς τῆς πατέρον καταγωνίζε-
σαι πῆσιν. ἀλλὰ τούτων οὐδὲν αὐτῶν
ὄνησεν, τῆς ὑμετέρας * ἐρρωμῳρης ὁσὶ.
τητος, καὶ σωήτως τῆς ὑπεβείας ὑπῆ-
ασπιζούσης. Ἐρακληθῆτι πίνω,
δέσποτα ἀγιώτατε, πῶς μὲν κοινω-
νίαν τῆς ταῦτα τεπολυμῳκῳτων, καὶ
πῶς ἀίρεσιν ταῦτων εἰσαγαζόντων,
φυλάξασαι, γινώσκου ἡ πᾶσι, καὶ τοῖς ἐπίς, καὶ τοῖς μακρᾶν, ὡς ταῦτα ἐστὶ τὰ
κεφα-

* τῆς αἰ-
δέξαστο.

* πῶς

* ἐρρωμῳρης
Συμφωνίας

ANNO CHRISTI 431.

κεφάλαια, ἐφ' οἷς ὁ τρισημιάριος Δάμασος καθεῖλεν Ἀπολλινάριον, καὶ Βιτάλιον, καὶ Τιμόθεον, τῶν αἰρετικῶν· καὶ ὅτι οὐ χεῖρ τῆς ἐκπεμφθείσης ἐπιστολῆς ἄλλως ἠερώσεται, ἐν ἧ' ἢ τὸ μὴ αἰρετικὸν σωεσκίασε φρόνημα, τῶν δὲ τῆς δισεβείας αὐτῶν κατέχευσε δόγματι. ἐν μὲν γὰρ τοῖς κεφαλαίοις σφόδρα αὐθιγῶς ἀσέβειαν ἐγύμνωσεν, ἐνταῦθα καὶ αἰαδισμασίαι τῶν μὴ ἔτι φρονουήτων ἐπέλασαν· ἐν δὲ τῇ ἐπιστολῇ βλάβαι πανούργως τῶν ἀπλουστέρων ἐπεχέρησε. μὴ τοίνυν καταφρονήσῃ τῆς ἰσοπέσεως ἢ τῆς ὁσιότητος, ἵνα μὴ ὑστερον ὀρθῶσαι τῶν αἰρεσίων κρατυθεῖσιν, αἰονήτως ἀλγυνήται καὶ ἀγάλλῃ, ἐπαμμύαι μηκέτι διωαμῆν τῇ δισεβείᾳ. ἀπετείλαμεν δὲ καὶ τὸ ἴσον τῷ τόμῳ, οὗ ἐπιδεδόκαμεν τῶν δισεβείων καὶ φιλοχρίστου βασιλεῖ ἡμῶν, ἔχον τὴν πίσιν τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ· ἐν ᾧ ὁ ἕβαστομεν τὰ ἁερόφατον ἐπίσταχθέντα ὑπὸ Κυελλου αἰρετικῶν κεφάλαια, ἀλλότρια κρίναντες αὐτὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ὅπῃ δὲ μόνοι οὐκ τὴν παρεχρόμῃα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, οὕτω τῶν δισεβείων τῶν ἀξίωτος βασιλέως, ἰσοπέταξαμεν καὶ τὸ ἴσον τῷ ἐκτολικῷ, τῶν πατρῶν τῆς ἁγίας συνόδου δοθέντος ἡμῖν, διὰ τὴν γνώσιν τῶν ἐκκεμμένων αὐτῶν ἐπαρχῶν, αἵ ὅστιν ἀπὸ τῶν ἰσογραφαῶν τῶν μητροπολιτῶν γνώσιν τὴν σὺν ὁσιότητι. πᾶσαν τὴν σὺν τοῖς ἀδελφοῖσι τῶν ἁερόφωτων.

rato, capita hæc ipsa esse, propter quæ beatissimus Damasus Apollinarium, Vitalium & Timotheum hæreticos gradu mouit: epistolam præterea ab eo missam, non esse simpliciter admittendam, in qua sententiam hæreticam pietatis dogmate coloratam occultauit: siquidem in capitibus illis aperta fronte impietatem suam profiteretur, eosque qui aliter sentiunt, audacter anathematizat; in epistola autem callide simplicioribus damnum inferre studuit. Caueat itaque sanctitas tua, ne causam negligat, ne postea hæresim hanc corroboratam aspiciens, in vanum doleat, & quod pietatem vindicare deinde nequeat, se affligat. Misimus etiam exemplum scripti, quod piissimo Christianissimoque imperatori nostro exhibuimus; quo sanctorum Nicænorum patrum fides continetur, & hæretica Cyrilli capita recens inducta reprobantur, ea nobis iudicantibus ab orthodoxa fide aliena. Quoniam vero iuxta piissimi imperatoris mandatum octo tantum in ciuitatem Constantinopolitanam uenimus, adscriptimus etiam exemplum mandati a sancta Synodo nobis dati, quo prouinciæ in illo recensitæ dignoscantur. Eas enim a metropolitanorum subscriptionibus sanctitas tua cognoscet. Salutamus vniuersam, quæ tecum agit, fraternitatem.

Insunt plures sua fidei metropolitano, ut facilius persuadeant.

* καὶ φαι

* καὶ παρρησιαί

* ἰσοπέταξαμεν

ORIENTALIVM SCHISMATICORVM
exemplaria ad fratres, qui communi omnium nomine
Constantinopoli legatione fungebantur. ANNO
CHRISTI
431

Omnibus modis pientissimis & sanctissimis ac religiosissimis coepiscopis, Ioanni, Ioanni, Himerio, Paulo, Macario, Apringio, Theodoreto, Helladio, episcopis, Synodus quæ in ecclesia Ephesi congregata, in Domino Sal.

*Obscura
sunt hæc, &
forte mutila.*

QVONIAM didicimus vestros pro religione labores, cum diuina regis nostri Christum amantis & pientissimi, *cognouimus experientia, Dominum Iesum Christum ecclesias suas non derelinquere, qui sane & vobis orthodoxis decentem gratiam exhibuit, aduersariosque multo rubore confudit, pientissimumque nostrum regem rectæ fidei sanctissimæ ecclesiæ accedere fecit. Confidimus autem, quod & vobis libertate sacerdotibus Christi digna certantibus, & pientissimi nostri regis vita per Deum salua, pacificum finem res habituræ sint: *infamentur hæretica, vt per totum orbem in ecclesiis iterum sanctorum patrum orthodoxa fides relucescat. Verum aduersarii non cessant vsque in præsentem diem solitam exercere tyrannidem, eo quod nullam indignationem experti sunt. Vbique enim illicitas depositiones in ecclesias mittentes, turbant & clerum & plebē. Subscripsimus item in duobus exemplaribus, quæ a vestra sanctitate nobis sunt missa: pro quibus oramus, vt contra pullulantem impietatem pro veritate certantes, vsque ad sanguinem obstitatis, scientes quod cum vestra sanctitate concordant ea quæ nos confitemur. Parati etiam sumus prius mori, quam suscipere vnum ex hæreticis Cyrilli Alexandrini capitulis. Quæ autem ad personarum dehonestationem attinent, perpetuo silentio abrogamus. Qui enim recipiunt eum in hæreticis illis commentariis (hæretica commentaria, vt

*Argute, sed
ex falso principio colligitis, ponitis enim totam Synodum hæreticam fuisse, atque id eo Nestorium deponere non potuisse.*

scitis, patrum fidei coniunxerunt,) hac ratione declarant se ipsos hæreticos, & ab orthodoxa fide alienos. Quomodo igitur, oro, fieri potest, vt duo hæc diuersa, depositio & capitula, conueniant? Nam si fide digni sunt qui eum recipiunt, digni fide erunt & in capitulis hæreticis, quæ exposuerunt. Si autem capitula redarguunt eos hæreti-

ANNO
CHRISTI
431.

cos, omnino hæreticorum est & depositio. Hæc autem & ad pientissimum nostrum regem scripsimus, misso exemplari; vt quod operæ precium videbitur, faciatis. Non minor enim nobis sollicitudo est, quam pro veritate ipsa, ne si depositio quæ ab hæreticis facta, robur accipiat, valeant & hæretica capitula, & alia quæ ab illis contra multos sacerdotes facta sunt. Bona nobis fiducia est, quod vestra sanctitas hæc omnia doceat, & illa faciat, quæ omnia quæ ab hæreticis facta sunt, irritent, siue depositionem, siue excommunicationem, idque tam synodali rescripto, quam regio edicto. Non ignorat enim vestra pietas, quod habemus quosdam episcopos nobiscum desolatos in suis prouinciis. Demum misimus vestræ sanctitati recens factam expositionem ab Alexandrino hæreticorum capitulorum, euidentius etiam per illam ostendente suam impietatem. Sicut & rogauimus vestram sanctitatem, dignemini curare, vt nos statim dimittamur, maxime quia nunc hiems instat.

Hæc fiducia
vos faller.

Imo vero
minor pars
iam ante vel
exautorata,
vel excommu-
nicata erat.
Indicans a-
nathematif-
morum Cy-
rilli declara-
tionem.

RELATIO ORIENTALIVM, QVI EPHESI
degebant, ad Theodosium & Valentinianum
Augustos.

*Pientissimis & Christi amatoribus regibus, Theodosio & Valenti-
niano Augustis, sancta Synodus quæ Ephesi est congregata.*

EDOCTI ex sanctissimorum & pientissimorum mini-
strorum nostrorum literis, qui pro tota Synodo ad ve-
strum piium comitatum peruenerunt, tum quod benignus
illis ad vestram pietatem patuerit accessus, tum quod ma-
iestas vestra multum pro orthodoxa fide zelet, gauisi su-
mus, quasi præsentem prædictis serenam vestræ pietatis fa-
ciem simul intueremur. Cognouimus enim, quomodo ea
quæ ab aduersariis, vestro iusto iudicio minus fuere acce-
pta; sanctorum autem patrum qui in Nicæa, fides, pro qua
& præsentem pientissimi episcopi, & nos solliciti sumus,
receptionem meruit. Credimus itaque, Deum sic insti-
tuisse vestram pietatem, ne quo modo commoueretur a-
postolica fides, per quam a progenitoribus regnum habet
vestra maiestas, omnesque alienas nationes subditas ha-
bet. Et propterea gratiarum actiones, & continuas pre-
ces solito more cum magno gaudio Christo Domino offe-

Non pro tota
Synodo, sed
tantum pro
conciabulo
Antiocheno.

Concil. Tom. 5.

Zzzz ij

rimus. Quoniam autem sub vestro imperio magna quædam fiducia est sacerdotibus, confidimus etiam ea quæ nos mœrore conficiunt & solitudine, cognouisse vestram maiestatem, illorumque remedium petere. Vnde oramus, & ante vestigia vestra prouoluimur, vt nos cum

Gravis intercessio pro hæretico Nestorio, quem tamen, quod imperatoribus exorsus esset, nominare nõ audent.

Sed coram quo iudice hæresis committi sunt Concilii patres?

Quasi Nestorius ecclesiasticam fidem prædicauerit, & imperatoris edictis paruerit.

longanimitate humiliantes vestræ pietati suscipiatis, & iuste petentes de offensa persona ab his qui receperunt hæretica capitula Cyrilli Alexandrini, & in Deum ipsum impie egerunt. Nam qui introduxerunt hæretica capitula, & turbauerunt sanctorum patrum fidem, hanc ipsorum partem in ipsis commentariis etiam illicitam depositionem fecerunt. Et credimus non visum fuisse incorrupto vestro & recto iudicio iustam illorum stare condemnationem, quos condemnari manifeste oportet, vtpote conuictos hæreticos. Quæ autem particulariter secutura sunt ab illis & contra ecclesiasticas constitutiones, & contra piētissima vestra scripta, iam a multis didicit vestra maiestas, si in nullo ab ipsis offendatur, vestrisque edictis non oblucentur, & ecclesiasticam fidem prædicent. Nam etsi millies fugiens tumultus caueat, & ipse priuatim agere malit; opus tamen, ne fides iacturam ferat, eo quod illegitima ista depositio ab his qui hæretica capitula introducunt, facta sit.

EPISTOLA LEGATORVM SCHISMATICORVM
AD SVOS IN EPHESO.

Dominis maxime honorabilibus & piētissimis episcopis, qui in Epheso sunt, Ioannes, Ioannes, Himerius, Paulus, Macarius, Apringius, Theodoretus.

Gravis in beatum Cyrillum Calannia.

QVINTO accessus nobis contigit: & quamuis multum de hæreticis capitulis disceptauerimus, iurauerimusque sæpius piētissimo regi, quod impossibile sit nobis communicare his qui diuersa sentiunt, si nondum exploferint capitula; & quod Cyrillus, etiam si reiecerit capitula, a nobis suscipiendus non sit, eo quod ipse tam impiæ hæreseos hæresiarches factus sit; nihil tamen profecimus, eo quod & aduersarii instarēt, & auditores hos tam impudenter oblucentes non compescerent, nec cogerent eos, vt ad inquisitionem & colloquium venirent. hac enim via

ANNO
 CHRISTI
 431.

effugiunt, ne capitula examinentur, & de his disputari prorsus non sinunt. Nos autem propter vestras preces vſque ad mortem instare parati sumus; & neque Cyrillum suscipere, neque capitula ab eo exposita, neque illis communicare, priusquam explodantur quæ male fidei adiecta sunt. Obsecramus igitur & vestram sanctitatem, vt sapiatis eadem quæ nos, eundemque laborem ostendatis. Certamen enim nobis pro religione est, quam solam habemus spem, & propter quam expectamus fruituros nos benignitate Saluatoris nostri in futuro sæculo. De pientissimo & sanctissimo episcopo Nestorio sciat vestra pietas, quod studuerimus quidem sermonem de illo inserere; sed nunc non potuimus, eo quod omnes vel ad ipsum nomen hostiliter afficiuntur. Nihilominus curæ nobis erit, tametsi res sic habeant, per opportunitatem temporis ac auditorum benevolentiam etiam hoc facere, si quidem nostro proposito Deus cooperatus fuerit. Porro vt vestra sanctitas etiam hoc non ignoret, scitote, quod videntes Cyrillianos tyrannide, & fraudibus, & adulatione, & donis omnes, vt ita dicam, decepisse, non raro pientissimum regem & magnificentissimos principes obsecrauimus, vt & nos ad orientem dimitteremur, & vestra pietas ad propria remigraret. Cognoscimus enim, quod in vanum moras necimus, & instituta non perficimus, eo quod Cyrillus vbi que fugit colloquium nostrum, conscius sibi, blasphemias, quas in duodecim capitulis suis edidit, manifeste redarguendas. Placuit autem pientissimo regi post multas adhortationes, vt singuli ad propria redeamus; ad hoc, vt & Ægyptius & Memnon Ephesius in suis locis maneant. Sic enim poterit Ægyptius omnes excæcare muneribus suis, sic, vt ille quidem cum innumera fecerit mala, ad thronum suum redeat; iste vir innocens vix ad suam mansionem dimittatur. Omnem, quæ vobiscum est, fraternitatem, & nos, & qui vobiscum sunt, plurimum salutamus.

*Lani impij
 impij here-
 tici.*

*Schismatici
 cause sua
 diffidentes,
 quam antea
 se obtinisse
 gloriaban-
 tur, reditam
 urgent.*

*Cyrillum per
 contemptum
 vocat Ægy-
 ptium, Ne-
 storium au-
 tem virum
 innocentem.*

Ioannes episcopus Antiochiæ orientis valere vos in Christo precor, domini pientissimi & sanctissimi. Subscriperunt autem similiter & alii.

